

Vlaams
Parlement

vergadering **10**
zittingsjaar 2013-2014

Handelingen

Plenaire Vergadering

van 20 november 2013

INHOUD

OPENING VAN DE VERGADERING	5
VERONTSCHULDIGINGEN	5
INGEKOMEN DOCUMENTEN EN MEDEDELINGEN	5
ACTUELE VRAAG van de heer Robrecht Bothuyne tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het beleid inzake de activering van leefloners in Vlaanderen	5
ACTUELE VRAAG van de heer Stefaan Sintobin tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de Vlaamse subsidies aan de Stichting Duurzame Visserijontwikkeling (SDVO)	8
ACTUELE VRAAG van de heer Peter Reekmans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de sociale onrust in De Grubbe in Everberg en de toekomst van het personeel van het centrum	
ACTUELE VRAAG van mevrouw Else De Wachter tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de aanhoudende onduidelijkheid betreffende de gevolgen van de staatshervorming voor het federale personeel dat overkomt naar Vlaanderen	11
ACTUELE VRAAG van de heer Hermes Sanctorum tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de aankoop van emissierechten via projecten in het buitenland	15
ACTUELE VRAAG van mevrouw Fientje Moerman tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het beter bekendmaken van de Europese subsidieregelingen bij bedrijven	18
ACTUELE VRAAG van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de resultaten van het overleg betreffende het samenwerkingsakkoord over de toekomstige rol van de Hoge Raad van Financiën	21
ACTUELE VRAAG van mevrouw Els Robeyns tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over antibioticagebruik in de veeteelt	
ACTUELE VRAAG van mevrouw Tine Eerlingen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het antibioticagebruik in de landbouwsector	24
ACTUELE VRAAG van de heer Veli Yüksel tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de rol van de openbare omroep in een gezamenlijke benefietactie ten voordele van de slachtoffers van de tyfoon Haiyan in de Filipijnen	28

ACTUELE VRAAG van de heer Jo De Ro tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de rol van de openbare omroep in een gezamenlijke benefietactie ten voordele van de slachtoffers van de tyfoon Haiyan in de Filipijnen	28
ACTUELE VRAAG van de heer Marino Keulen tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken, over verkeers- en mobiliteitseducatie in het secundair onderwijs	
ACTUELE VRAAG van de heer Kris Van Dijck tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over verkeers- en mobiliteitseducatie in het secundair onderwijs	
ACTUELE VRAAG van mevrouw Karin Brouwers tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over verkeers- en mobiliteitseducatie in het secundair onderwijs	
ACTUELE VRAAG van de heer Peter Reekmans tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken, over verkeers- en mobiliteitseducatie in het secundair onderwijs	
ACTUELE VRAAG van de heer Steve D'Hulster tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken, over verkeers- en mobiliteitseducatie in het secundair onderwijs	32
ACTUELE VRAAG van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de harmonisering van de verschillende vormen van werkplekleren en stages	39
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	42
ONTWERP VAN DECREET houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning – 2131 (2012-2013) – Nrs. 1 tot en met 4	
Algemene bespreking	42
Artikelsgewijze bespreking	62
ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, ondertekend in Brussel op 6 december 2010 – 2155 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	62
Artikelsgewijze bespreking	62
ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het akkoord tussen de Regering van het Koninkrijk België en de Regering van de Republiek Frankrijk voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, ondertekend in Parijs op 17 november 2008 – 2156 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	63
Artikelsgewijze bespreking	63
ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld en het aanhangsel, opgemaakt in Istanboel op 11 mei 2011 en ondertekend in Straatsburg op 11 september 2012 – 2159 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	63

Artikelsgewijze bespreking	65
ONTWERP VAN DECREET houdende goedkeuring van het Protocol tot wijziging van het verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Vlaamse Gemeenschap van België inzake de accreditatie van opleidingen binnen het Nederlandse en Vlaamse hoger onderwijs – 2178 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	65
Artikelsgewijze bespreking	66
VERZOEKSCHRIFT over aanpassing van het Reglement inzake de verzoekschriftenprocedure. Verslag namens de Commissie voor Reglement en Samenwerking uitgebracht door mevrouw Mia De Vits – 2268 (2013-2014) – Nr. 1	
Verslag	66
ONTWERP VAN DECREET houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning – 2131 (2012-2013) – Nrs. 1 tot en met 4	
Hoofdelijke stemming	67
ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, ondertekend in Brussel op 6 december 2010 – 2155 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	69
ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het akkoord tussen de Regering van het Koninkrijk België en de Regering van de Republiek Frankrijk voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, ondertekend in Parijs op 17 november 2008 – 2156 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	69
ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld en het aanhangsel, opgemaakt in Istanboel op 11 mei 2011 en ondertekend in Straatsburg op 11 september 2012 – 2159 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	69
ONTWERP VAN DECREET houdende goedkeuring van het Protocol tot wijziging van het verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Vlaamse Gemeenschap van België inzake de accreditatie van opleidingen binnen het Nederlandse en Vlaamse hoger onderwijs – 2178 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	70
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	70
BIJLAGEN	
Aanwezigheden	72
Individuele stemmen Vlaamse Volksvertegenwoordigers	72
■	

OPENING VAN DE VERGADERING

Voorzitter: de heer Jan Peumans

– *De vergadering wordt geopend om 14 uur.*

De voorzitter: Dames en heren, de vergadering is geopend.

■

VERONTSCHULDIGINGEN

De voorzitter: Ik deel aan de vergadering mee dat er verontschuldiging zijn ingekomen van de volgende leden:

Mia De Vits, Liesbeth Homans: ambtsverplichtingen;

Bart De Wever, Danielle Godderis-T'Jonck, Valerie Taeldeman, Linda Vissers: gezondheidsredenen.

■

INGEKOMEN DOCUMENTEN EN MEDEDELINGEN

De voorzitter: Dames en heren, de lijst met de ingekomen documenten en mededelingen werd op de banken rondgedeeld. (*Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 60/8)

■

ACTUELE VRAAG van de heer Robrecht Bothuyne tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het beleid inzake de activering van leefloners in Vlaanderen

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Voorzitter, minister, collega's, het activeringsbeleid van leefloners is de voorbije dagen plots in het nieuws gekomen. Er was zelfs een OCMW-voorzitter – niet nader genoemd en helaas afwezig – die het idee naar voren schoof om voor leefloners gemeenschapsdienst verplicht te maken. Het idee is 'voor wat, hoort wat': tegenover een leefloon moet ook een prestatie staan.

Vorig jaar waren er ongeveer 150.000 mensen met een leefloon in België, 30 procent in Vlaanderen. Het is een zeer heterogene groep, met bijvoorbeeld veel jonge mensen die studeren, maar een groep met veel meer potentieel voor onze arbeidsmarkt dan we zouden denken. Er was een tijd dat het leefloon en het OCMW als een soort van vergeetput voor de arbeidsmarkt werd beschouwd. Gelukkig is dat verleden tijd. Heel veel OCMW's werken aan de activering van leefloners en proberen die mensen te begeleiden naar maatschappelijke integratie. En wat is een betere maatschappelijke integratie dan een job?

Ook uw voorganger zag het potentieel. Via een reeks proeftuinen werden, samen met een aantal OCMW's, verschillende methodieken uitgetest om leefloners te activeren en aan een job te helpen, met succes. Van die groep werd ongeveer 43 procent effectief toegeleid naar werk. 43 procent is een goed uitstroombestanddeel als men weet dat de VDAB nu een gemiddelde uitstroom van 48 procent heeft. De onderzoekers van het Onderzoeksinstituut voor Arbeid en Samenleving (HIVA) schatten dat ongeveer twee derde van de leefloners effectief het potentieel hebben om door te stromen naar een reguliere job.

Of iemand verplichten om gemeenschapsdienst te doen, de doorstroming naar werk zal verbeteren, is voor discussie vatbaar. Een traject naar werk, met alle ingrediënten, is wel degelijk nuttig.

Minister, u hebt expertise, de VDAB heeft expertise. Hoe zult u, samen met de VDAB, de activering van leefloners versterken, zodat die mensen effectief naar een job worden toegeleid?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, collega's, wat mevrouw Homans naar voren heeft gebracht, is de vraag of ze aan personen met een leefloon de verplichting kan opleggen om een gemeenschapsdienst uit te voeren – zoals in Nederland, en eventueel ook in een soort traject naar werk – en dat wie weigert, ook kan worden gesanctioneerd. Vandaag kan zij dat niet, en vandaar haar vraag.

Uw vraag is of ik, samen met de VDAB, alle leefloners kan begeleiden en een traject naar werk kan aanbieden. Neen, alle niet. U zegt het ook genuanceerd in uw vraag. Er zijn een aantal mensen met een leefloon die vandaag niet geschikt zijn voor de arbeidsmarkt. Wat kan de VDAB wel? Iedereen is natuurlijk vrij om zich in te schrijven als werkzoekende. Iemand die zich inschrijft als werkzoekende, is vrij om te zeggen of hij een leefloon heeft of niet heeft. Dat is privacy. De VDAB probeert voor iedereen een traject op maat te hebben. Zij die zeggen dat ze een leefloon hebben, geven een extra knipperlicht aan de consulent dat het gemakkelijker maakt om in een traject naar werk te voorzien.

Er zijn vandaag al speciale projecten. Kunnen we nog een stap verder gaan? Ik denk het wel. U suggereerde in de schriftelijke vraag die ik kreeg naar aanleiding van deze actuele vraag, om met elk OCMW een overeenkomst af te sluiten om afspraken te maken. Het zou geen slecht idee zijn om dat te doen met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten als overkoepelend orgaan van de OCMW's. We zouden kunnen zeggen dat voor elke persoon met een leefloon van wie het OCMW inschat dat hij een traject naar werk kan volgen, een traject wordt gemaakt.

Als dat niet gebeurt, worden die mensen gesanctioneerd en dergelijke meer. Daar wringt het schoentje. Het OCMW kan niemand opleggen om een traject te volgen bij de VDAB en kan daar niet op sanctioneren. Zo ben ik opnieuw waar mevrouw Homans was, met name een gebrek aan verplichting om aan die mensen eenzijdig een aantal taken op te leggen.

De heer Robrecht Bothuyn: Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik ben er blij mee, in die zin dat het noodzakelijk is dat we vanuit de VDAB met elk OCMW gaan samenwerken. Dat dat gebeurt met een overkoepelende overeenkomst, is zeer goed. Die samenwerking moet effectief op het terrein worden uitgerold. Ik denk niet dat we onze paraplu moeten opsteken door te zeggen dat de regelgeving het ons allemaal niet toelaat. Ik denk dat we op het terrein actie moeten ondernemen en voortgaan op de ingeslagen weg.

Als er dan aanpassingen aan de federale regelgeving nodig zijn, dan reken ik erop dat u dat in het Overlegcomité aankaart bij uw federale collega en op die manier een doorbraak realiseert om daar de regelgeving aan te passen. U zult alleszins bij ons een partner vinden om dat op een goede en constructieve manier te doen, ook op federaal niveau.

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

De heer Chris Janssens: Minister, als we ervan uitgaan dat het hebben van een job de beste dam is tegen armoede en de beste manier om te voorkomen dat mensen in de armoede terechtkomen of er te lang in blijven circuleren, dan geldt dat natuurlijk ook voor degenen die een leefloon ontvangen. Bijvoorbeeld het laten opdoen van werkervaring door die mensen is ook een goede manier om hun kansen te geven om door te stromen naar de reguliere arbeidsmarkt. Bovendien is het een goede maatregel om te voorkomen dat men in een sociaal isolement verzeild geraakt. Indien we uitgaan van een rechten- en plichtenverhaal, denk ik dat de ontvangers van een leefloon verhoogde kansen moeten krijgen om deel te nemen aan werkervaringsprojecten om door te groeien naar de arbeidsmarkt. Ik ondersteun de vraag om

via het Overlegcomité tot een aanvaardbare overeenkomst te komen met de federale overheid, ook ten voordele van de ontvangers van een leefloon.

De voorzitter: De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Egbert Lachaert: Voorzitter, minister, we moeten goed weten waarover we spreken. Er bestaat voor de leefloner wel degelijk de verplichting om zich maatschappelijk te integreren. Men heeft die plicht. Ik ben zelf OCMW-voorzitter. In ons OCMW hebben wij tussen 2009 en 2010 het aantal steunaanvragen met 40 procent verminderd. We hebben dat gedaan door die mensen actiever te gaan opvolgen. Ik kan natuurlijk de oproep op dat vlak volledig steunen, maar OCMW's hebben vandaag al heel wat hefboomen. Zeer belangrijk en hier nog niet genoemd, is het traject van artikel 60 van de OCMW-wet. Men kan wel degelijk mensen uit dat publiek met de juiste attitude naar een tewerkstelling brengen. Op dat vlak hebben wij niet echt nieuwe initiatieven nodig maar de bestaande initiatieven kunnen de lokale OCMW's zeker verplichten tot meer actie.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: De beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt is vandaag al een voorwaarde om het leefloon te ontvangen. Het is niet zo dat als mensen daar niet op ingaan, het leefloon niet zou kunnen worden geschrappt, alleen zijn dan de problemen niet van de baan. Begeleiding is voor ons absoluut cruciaal. De heer Bothuyne heeft verwezen naar de twaalf proeftuinen die vorige legislatuur zijn opgezet. Die zijn ondertussen ook geëvalueerd. Een van de zaken die daaruit voortkomen, is dat er absoluut werk aan de winkel is om die twee actoren, OCMW's en VDAB, dezelfde taal te laten spreken. We zien grote verschillen in benadering inzake intake. We zien grote verschillen inzake het opzetten van een opleidingsagenda. Ik vraag dat uit die conclusies de les wordt getrokken dat we dit over heel Vlaanderen uitrollen, om die twee actoren dezelfde taal te laten spreken en effectief te laten samenwerken.

De voorzitter: De heer Rzoska heeft het woord.

De heer Björn Rzoska: Voorzitter, collega's, ik begrijp uiteraard de vraag van collega Bothuyne maar ik moet eerlijk zeggen dat ik de opmerkingen van mevrouw Homans absoluut niet begrijp. Minister, is het niet zaak dat u iemand die al elf maanden voorzitter is, eens wijst op haar eigen regelgeving? U verwijst naar de VVSG. Die heeft al gereageerd en gezegd dat op dit moment de OCMW's wel degelijk instrumenten in handen hebben om leefloners te activeren.

Dat is trouwens een essentieel element om dat leefloon te ontvangen. De heer Lachaert heeft dat goed gezegd. Ik hoor u zeggen dat u misschien beter moet samenwerken, dat u misschien eens moet praten met de VVSG en de VDAB, maar eigenlijk bestaan er vandaag al heel wat instrumenten. De vraag is of we die instrumenten, zoals dat artikel 60, niet gewoon moeten versterken.

Minister Philippe Muylers: Ik meen dat er hier en daar wat misverstanden zijn. Mijnheer Lachaert, natuurlijk kunnen er een aantal instrumenten worden ingezet, maar als een leefloner niet wil ingaan op het vervullen van gemeenschapsdienst, dan kan dat nog altijd. Er moet immers een overeenkomst worden gemaakt met die leefloner. Pas als de beide zijden dat hebben ondertekend, is er echt een overeenkomst. Men heeft het over beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt, maar niet iedereen is geschikt om meteen naar de arbeidsmarkt te gaan.

De heer Bart Van Malderen: Mevrouw Homans zegt dat het gaat om 95 procent. Ik ben blij met die correctie.

Minister Philippe Muylers: De beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt is iets anders dan bijvoorbeeld het vervullen van gemeenschapsdienst zoals dat in Nederlands gebeurt. Daarover ging het. Kan men iemand verplichten om bijvoorbeeld gedurende een periode mee de openbare tuinen te onderhouden? Dat kan als de tegenpartij, de persoon met het leefloon

daarmee akkoord gaat. Mijnheer Bothuynne, kan het volgens u dat morgen een leefloner wordt verplicht zich in te schrijven bij de VDAB, en dat hij verplicht een traject moet volgen, en dat die persoon wordt bestraft – door het OCMW, welteverstaan – als dat traject niet naar behoren wordt gevolgd? Vandaag is dat alleszins niet de praktijk. De inschrijving bij de VDAB is vrijwillig, is geen verplichting. Iedereen die zich vrijwillig inschrijft, die wordt volledig geholpen door de VDAB, met speciale trajecten. Binnen de tenders is er sprake van een aantal trajecten. We kunnen dit echter niet verplichten.

Mijnheer Rzoska, als op een bepaald moment dus iemand bij het OCMW komt die geschikt wordt geacht voor de arbeidsmarkt, maar die persoon heeft daar geen zin in, dan kan die persoon weigeren als het OCMW hem vraagt dat te doen. Ik zeg ‘als’, ik zeg niet dat dit het geval is. Hij kan weigeren een dergelijke overeenkomst te sluiten. Dan wordt daar geen automatische sanctionering aan gekoppeld. Dat is net wat ik vraag. Ik wentel de verantwoordelijkheid niet af. U weet dat we een decreet over het welzijn-werktraject, het ontwerp van W²-decreet, aan het voorbereiden zijn. Dat bevindt zich in een laatste fase. Dat gaat over veel meer mensen dan mensen met een leefloon. Daarbij gaan we eigenlijk echt bekijken hoe die samenwerking tussen OCMW en VDAB kan worden geoptimaliseerd, zodat die weg van werk naar welzijn of van welzijn naar werk – dus in de twee richtingen – beter kan worden afgelegd, met in de toekomst één verantwoordelijke.

Ik open mijn paraplu helemaal niet, maar als we een stap verder willen zetten, zoals mevrouw Homans ook voorstelde, in de richting van de mogelijkheid tot verplichting en sanctionering, dan is er regelgeving nodig, voor zover ik weet. Mijnheer Bothuynne, ik ben echter heel blij dat u voorstelt dat te vragen in het Overlegcomité. Mijn partij zal dat steunen, naar ik veronderstel zowel Vlaams als federaal. Ik zal dat dus zeker voorbereiden in de Vlaamse Regering en ik hoop dat we binnen de Vlaamse Regering een akkoord kunnen vinden, zodat dit kan worden voorgelegd aan het Overlegcomité.

De heer Robrecht Bothuynne: Ik meen inderdaad dat we voor iedere leefloner die daartoe in staat is, moeten komen tot een traject naar werk. Samenwerking tussen het OCMW en de VDAB is daarbij essentieel. Ik ben heel blij met de stappen die u hier aankondigt. Ik meen dat mevrouw Homans net iets te kort door de bocht is gegaan in haar communicatie, maar ik ben blij dat we samen naar een standpunt kunnen gaan ten opzichte van de Federale Regering, opdat daar waar nodig, een aantal elementen van de regelgeving kunnen worden aangepast. (*Opmerkingen bij de N-VA*)

Minister, ik reken erop dat u wat u hier zegt, ook effectief zult doen. We hebben uw beleidsbrief ter beschikking. Morgen wordt die besproken. Ik heb die mooi nagelezen, maar ik heb daarover helaas niets teruggevonden. Ik hoop dus dat wat u hier zegt, effectief werkelijkheid wordt, en dat u daadwerkelijk tot die samenwerking komt tussen OCMW en VDAB, zodat we elke leefloner zo snel mogelijk aan een baan kunnen helpen.

De voorzitter: De actuele vraag is afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van de heer Stefaan Sintobin tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de Vlaamse subsidies aan de Stichting Duurzame Visserijontwikkeling (SDVO)

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Voorzitter, het is al een tijdje geleden, maar dankzij een persbericht en een vraag om uitleg die de heer Vandaele in de Senaat heeft gesteld, is het dossier van de Stichting Duurzame Visserijontwikkeling (SDVO) opnieuw aan de oppervlakte gekomen.

Minister-president, ik ben me ervan bewust dat een groot gedeelte van dit dossier tot de federale bevoegdheden behoort, maar u kunt niet ontkennen dat de Vlaamse overheid, vanwege de subsidies die in het verleden voor projecten van de SDVO zijn verstrekt, zelf ook betrokken partij is.

Op dit ogenblik staan vooral het geflopt mosselproject 'Flanders Queen Mussels' en het gebrek aan onderzoek naar wat verkeerd is gelopen ter discussie. De afgelopen jaren en zelfs in de vorige legislatuur zijn trouwens al meermaals kritische vragen gesteld over dit dossier en over de werking van en de subsidies aan de SDVO. De voorzitter van de commissie kan hiervan getuigen. De discussie heeft zelfs geleid tot een hoorzitting met de voorzitter van de SDVO, de heer Victor. Minister-president, u hebt toentertijd in de commissie zelf toegegeven dat een en ander binnen de SDVO fout liep. Op basis daarvan hebt u beslist aan de projecten van de SDVO geen subsidies meer toe te kennen.

Nu hebben we vernomen dat federaal minister De Coninck na verloop van jaren eindelijk een regeringscommissaris zal sturen om het een en het ander te onderzoeken. Mij is het echter vooral om de Vlaamse subsidies te doen. Er is destijds Vlaams overheidsgeld voor projecten aan de SDVO gegeven. Ik heb dan ook een heel concrete vraag. Hebt u de afgelopen jaren het mogelijk misbruik van Vlaams overheidsgeld binnen de SDVO laten onderzoeken?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, we hebben het in de commissie al meermaals over dit onderwerp gehad. De heer Sintobin heeft toen ook al vragen over de aanwending van bepaalde middelen gesteld. Ik heb toen duidelijk geantwoord dat we in het verleden een proefproject met betrekking tot mosselkooien hebben gesubsidieerd. Spijtig genoeg is dat project, dat overigens beperkt was in de tijd, niet met succes afgerond. Daarop hebben we beslist geen subsidies meer te verstrekken. Op basis van de elementen waarover we toen beschikten, hebben we besloten hiermee te stoppen.

In 2010 hebben we laten onderzoeken of er met betrekking tot dat project ook sprake is van malversaties. Op basis van de informatie waarover we in 2010 beschikten, hebben we geconcludeerd dat er geen malversaties waren. Er is niets gevonden dat het daglicht niet mocht zien. We hebben toen ook beslist dat we de poort zouden sluiten, dat we niet meer met de SDVO in zee zouden gaan en zeker geen subsidies meer zouden verstrekken. Het is echter de federale overheid die tot verdere actie kan overgaan.

De bevoegde federale minister heeft nu verklaard dit verder te willen onderzoeken. Ik heb reeds contact laten opnemen met het kabinet van minister De Coninck. Ik heb de vraag laten stellen hoe dit onderzoek eruit zal zien en wat de verschillende elementen in het onderzoek zijn. Indien toch iets naar boven zou komen waarvan we in 2010 niet op de hoogte waren, kunnen we de zaak op basis van dat nieuw element herbekijken. Indien dit ertoe zou leiden dat we de destijds verstrekte subsidies alsnog zouden kunnen recupereren, zullen we dat zeker doen.

De heer Stefaan Sintobin: Minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Volgens u is er met het Vlaams overheidsgeld niets misgelopen. In het commissieverslag van 10 februari 2010 staat nochtans te lezen dat u toen van plan was na te gaan of er juridische mogelijkheden waren om het subsidiebedrag van 510.000 euro terug te vorderen. Nu bent u blijkbaar een andere mening toegedaan.

Ik ben blij dat er geen malversaties zijn vastgesteld. Ik ben ook tevreden dat u, indien de regeringscommissaris tijdens zijn onderzoek een nieuw element zou vinden, alsnog bereid bent juridische stappen te zetten om de subsidies terug te krijgen.

Mij is het vooral daar om te doen. Ik heb helemaal niets tegen subsidies. Vlaanderen is heel gul op allerlei vlakken. We controleren te weinig hoe de subsidies gebruikt worden. We doen

te weinig inspanningen om sommige subsidies terug te krijgen. Ik verwijs naar de SDVO, naar Bekaert, Ford en Opel.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, het klopt, de Vlaamse subsidies zijn kleiner dan de 2 miljoen euro die de SDVO jaarlijks krijgt van het federale Zeevissersfonds. Het gaat toch om enkele honderdduizenden euro.

U hebt geen malversaties kunnen vaststellen. Er zou nu toch eindelijk een regeringscommissaris komen, zegt federaal minister van Werk De Coninck. Federaal minister Milquet heeft dat in 2010 al eens beloofd, het is nooit gebeurd. Het zou goed zijn om erop toe te zien dat alles goed verloopt.

Ik herinner me de bouw en later de ontmanteling van de fameuze mosselboeien, die verliep zonder mededinging. Het gebeurde uiteindelijk door het Nederlandse Duck Diving BV. Dat alleen al vraagt om onze aandacht. We moeten nagaan of er ten onrechte geld is toegestopt.

De voorzitter: De heer Verstreken heeft het woord.

De heer Johan Verstreken: Duurzame zeevisserij blijft belangrijk maar er zijn nog andere mogelijkheden zoals aquacultuur in de achterhavens. De budgetten moeten zorgvuldig worden toegekend. We moeten de fouten uit het verleden rechtzetten en bijsturen. Minister-president, u bent bevoegd voor de visserij en hebt ter zake een en ander te zeggen. Ik zou graag willen dat Vlaanderen mee kan beslissen over de middelen van de SDVO en dat niet alleen overlaat aan de sociale partners.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: VLD wil natuurlijk ook dat de middelen zo goed mogelijk worden ingezet, vooral voor de promotie van onze vis. Vorige week was er nog angst voor de pangasius. Onze vissers hielden hun hart vast, ze hebben het al moeilijk genoeg. Vooral onze eigen vis moet worden gepromoot. Als het goedkope vis moet zijn, dan kan de pladijs daar perfect voor doorgaan. Als de middelen verkeerd worden ingezet, is iedereen daar het slachtoffer van.

Minister-president Kris Peeters: Het is natuurlijk een beetje goedkoop om de invoer van de pangasius vanuit Vietnam erbij te sleuren. We moeten altijd een afweging maken. Op vragen van de heer Sintobin en anderen heb ik gezegd dat Zeebrugge de Europese hub wordt voor de pangasius. De vis zou hier toekomen, wat geen gevaar is voor de mosselen en vis die wij zelf vangen. We nemen ter zake heel wat initiatieven.

Collega's, de administratie Landbouw en Visserij heeft in augustus 2010 dit proefproject opnieuw geëvalueerd en vastgesteld dat het uitgevoerd werd conform de projectaanvraag, dat de nodige documenten en het rapport tijdig werden afgeleverd, en dat alle voorwaarden conform de verordening gevolgd werden. Conclusie: er waren geen redenen om subsidies toegekend aan dit project terug te vorderen. Dat werd mij meegedeeld.

Als er nieuwe elementen naar boven komen, zullen we die bekijken samen met minister De Coninck. Als er elementen zijn die deze conclusie tegenspreken, zullen we onze houding aanpassen.

Mijnheer Sintobin, u mag niet alles op een hoop gooien. U verwijst naar nog andere subsidies. We geven subsidies binnen een duidelijk kader, onder uitgekende voorwaarden. Als daaraan niet wordt voldaan, komen wij in actie.

De heer Stefaan Sintobin: Minister-president, er zijn toch dossiers – misschien kunnen we die op een ander moment bespreken – waarvan u al herhaaldelijk hebt toegezegd om juridisch te laten onderzoeken hoe het zit met de terugvordering van subsidies. Ik heb daar nog maar weinig van gezien. Ik verwijs hiervoor naar Bekaert.

Het eigenlijke dossier gaat over het mosselproject en de subsidies die ernaartoe zijn gegaan. In het verleden is er ook Vlaams overheidsgeld naar andere projecten gegaan. Geldt de bewering dat er geen malversaties zijn voor alle projecten?

De heer Vandaele heeft gelijk: het is aan ons, volksvertegenwoordigers, om het dossier verder op te volgen. Ook federaal minister Milquet heeft drie jaar geleden toegezegd om een regeringscommissaris te sturen.

Mijnheer Vanden Bussche, als u vorige week in de commissie was geweest, dan had u het hele verhaal over de pangasius misschien anders ingeschat. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: De actuele vraag is afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van de heer Peter Reekmans tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de sociale onrust in De Grubbe in Everberg en de toekomst van het personeel van het centrum

ACTUELE VRAAG van mevrouw Else De Wachter tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de aanhoudende onduidelijkheid betreffende de gevolgen van de staatshervorming voor het federale personeel dat overkomt naar Vlaanderen

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister-president Peeters.

De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Minister-president, de reden waarom ik deze actuele vraag stel, is om meer duidelijkheid te krijgen over de problematiek die vandaag bestaat in de jeugdinstelling in Tongeren en in het centrum De Grubbe in Everberg. Dit probleem heb ik al enkele keren aangekaart, en dan vooral de spanningen tussen de Vlaamse opvoeders en de federale penitentiaire beambten. Zeker in het centrum De Grubbe is er al jaren een probleem van samenwerking.

Door het Vlinderakkoord is er beslist dat De Grubbe volledig wordt overgeheveld naar Vlaanderen. De reden waarom daar vandaag wordt gestaakt, is tweeërlei. Oorspronkelijk hadden de penitentiaire beambten een keuzemogelijkheid. Dat was een onderdeel van het Vlinderakkoord. Ze konden mutaties doen binnen de structuur van het federale gevangeniswezen. Ineens moesten ze verplicht overgaan naar Vlaanderen. Ik weet niet waar dat is beslist.

Over zes maand zijn er verkiezingen. Als de overheveling door de zesde staatshervorming een feit wordt, moeten we als toekomstige werkgever die mensen welkom heten, en ten minste laten weten wat hun nieuwe voorwaarden zijn, zodat die onzekerheid weg is.

Minister-president, blijkbaar geeft de federale overheid geen antwoord. Ik hoop dat u als baas van de Vlaamse overheid en als toekomstige werkgever iets meer kunt zeggen, zodat de rust in die instelling terugkeert. Dat is ook in het belang van de moeilijke jongeren die daar worden opgevangen.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Minister-president, ik ben tevreden dat u op deze actuele vraag zult antwoorden. Minister Vandeurzen was gevorderd door de heer Reekmans, maar het gaat over een probleem dat veel groter is dan dit. De federale jeugd-detentiecentra trekken aan de alarmbel om aan te tonen hoe ernstig het probleem is. Het is belangrijk dat al die personeelsleden weten waar ze aan toe zijn. En op dit moment is dat niet het geval. Misschien

gaan ze naar Vlaanderen, maar wat zal er dan gebeuren met hun pensioen en premies, en zal hun standplaats behouden blijven?

Ik geef een concreet voorbeeld: iemand heeft deelgenomen aan een examen om vast benoemd te worden, en verhuist naar het Vlaamse niveau. Wat zal er gebeuren als men op die wachtlijst staat?

Dat zijn geen pietluttige vragen, dat zijn vragen waar die personeelsleden en hun gezinnen mee bezig zijn. De verkiezingen zijn niet zo ver weg meer, het is dan ook belangrijk dat er duidelijkheid komt. Minister-president, kunt u duidelijkheid geven aan het personeel van onder andere de federale detentiecentra? Het gaat echter veel verder dan dat. Vanmorgen hebben we het in het kader van de oprichting van het extern verzelfstandigd agentschap voor de Plantentuin van Meise over hetzelfde thema gehad. Het is belangrijk dat er duidelijkheid kan worden geschapen over de arbeids- en loonvoorwaarden van het personeel van de detentiecentra, maar ook van al het andere federale personeel.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Ik begrijp de bezorgdheid van de twee vraagstellers en van het personeel dat ongerust is naar aanleiding van de overdracht van bevoegdheden naar Vlaanderen in het kader van de zesde staatshervorming.

We hebben het vanmorgen gehad over de Nationale Plantentuin in Meise. Ook daar komt er personeel naar Vlaanderen. Ik heb gezegd dat de verworven rechten op basis van het koninklijk besluit van 1989 behouden blijven. Er moet zo snel mogelijk duidelijkheid komen om de onzekerheid bij die mensen weg te werken.

Hoe verloopt dat proces? Ten eerste is er een interfederale taskforce zesde staatshervorming onder het voorzitterschap van de federale Kanselarij die heel deze problematiek moet volgen. Er is ook een koninklijk besluit dat voorziet in drie mogelijkheden. Een integraal overgedragen dienst houdt in dat de personeelsleden geen keuzemogelijkheid wordt gelaten en dat alle personeelsleden van ambtswege worden overgeheveld. De tweede mogelijkheid is een quasi integraal overgedragen dienst met uitzondering van de oprichting van een nationale kern in FOD dat alle personeelsleden worden overgedragen. In geval van gedeeltelijk overgedragen dienst worden de personeelsleden per dienstorder geïnformeerd dat zij zich daarin kunnen stellen.

Mijnheer Reekmans, er zijn dus drie mogelijkheden. Die moeten worden bekeken per dienst en per domein.

De overgedragen personeelsleden behouden hun hoedanigheid, hun klasse of graad en hun administratieve en geldelijke anciënniteit. Daarnaast behouden zij ook hun toelagen, vergoedingen of premies en andere voordelen waarop ze aanspraak konden maken overeenkomstig de reglementering die tot nu toe op hen van toepassing was. Een derde mogelijkheid is dat zij de voordelen behouden verbonden aan hun functie, slechts in zoverre de voorwaarden voor de toekenning ervan blijven bestaan in de diensten van de gewest- of de gemeenschapsregering.

Dat zijn de drie mogelijkheden van overdracht en de drie mogelijkheden voor de verdere aanpak van vergoedingen enzovoort.

Het belangrijkste is dat er geen discussie kan bestaan over de basis van de verworven rechten. Maar de voordelen die zijn verbonden aan bepaalde functies zoals de taalpremie zullen moeten worden bekeken omdat wij die niet kennen. Het gaat dan over voordelen die naargelang de dienst zullen verdwijnen.

Op 27 november is er opnieuw een bijeenkomst van de interfederale taskforce gepland om daar verder over te vergaderen en zoveel mogelijk onrust weg te nemen en duidelijkheid te scheppen.

Het departement Bestuurszaken heeft al heel wat voorbereidingen getroffen over verschillende aspecten zoals verworven rechten, statuut, loon, pensioenrechten enzovoort. Het is de bedoeling die proactief in kaart te brengen en daar duidelijk over te communiceren met de betrokken personeelsleden. Dat moet zeer snel gebeuren in het geval dat de vraagstellers naar voren hebben gebracht zodat de onrust kan verdwijnen en er geen verdere discussie nodig is. Ik zal er als minister-president sterk op aandringen om dat zo snel mogelijk te doen, hetzij na 27 november, hetzij en indien mogelijk, zelfs nog voordien.

De heer Peter Reekmans: Minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Dit is de eerste keer dat er vanuit Vlaanderen wordt gesproken over dit probleem. Tot op het moment dat deze vragen aan bod kwamen, werd er over deze problematiek gezwegen. (*Opmerkingen van minister-president Kris Peeters*)

Minister-president, ook harde werkers moeten communiceren met de mensen die het moeten weten.

De mensen over wie het gaat, hebben daar recht op. Natuurlijk is het leuk te weten dat eraan wordt gewerkt, maar als het over je eigen werk gaat, wil je toch graag duidelijkheid krijgen. Die hebt u nu gegeven.

Minister-president, u zegt dat er drie mogelijkheden zijn. Dat is niet correct: er zijn er nog maar twee. U had het over de mogelijkheid van de mutatie. De laatste drie maanden werden alle mutaties echter geweigerd. De optie van mutatie binnen het penitentiair federaal systeem wordt niet meer toegepast door het gevangeniswezen.

Wat met de huidige problematiek tussen enerzijds de Vlaamse opvoeders en anderzijds de federale penitentiair beambten, vooral dan in De Grubbe? Hoe zal dat worden aangepakt? Dat probleem is er namelijk nog altijd.

Mevrouw Else De Wachter: Minister-president, ik dank u voor uw antwoord. De duidelijkheid over de timing is inderdaad zeer essentieel. U hebt zelf aangegeven dat de mogelijkheden voor 27 november of liefst nog wat sneller moeten worden bekeken. Dat is belangrijk. Iedereen weet toch ook dat de overheveling normaal gezien gepland is op 1 januari 2015. Kunnen we die timing aanhouden of niet? We weten dat dit ook gepaard zal gaan met overleg met de sociale partners. Het lijkt mij dan ook belangrijk dat er zeer snel werk van wordt gemaakt.

Minister-president, u geeft een aantal voorbeelden over de essentiële loonvoorwaarden: overdracht en het behouden van rechten. Maar ook de arbeidsvoorwaarden zijn belangrijk. Ik heb al een voorbeeld gegeven over de examens, maar zal nu een ander voorbeeld geven. Mensen die bijvoorbeeld in Tongeren tewerkgesteld zijn, vragen zich af of ze in Tongeren of in Limburg zullen kunnen blijven werken of naar een heel andere kant van het land zullen moeten gaan. Dat zijn essentiële zaken waar heel dringend duidelijkheid over moet komen.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Minister-president, kunt u binnen dit hele verhaal bevestigen dat de geldelijke voordelen en de graad van die mensen behouden blijven? Daar wil men heel graag duidelijkheid over.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Minister-president, het is niet de eerste keer dat een instelling van het federale niveau wordt overgedragen naar het Vlaamse niveau. Denk maar aan de verkeersbelasting. Het lijkt mij nodig dat de Vlaamse overheid de personeelsleden van deze gesloten instelling kan geruststellen dat ze de komende tijd niet moeten veranderen. De Vlaamse overheid moet samen met de federale overheid in overleg treden met deze personeelsleden. Bent u dat ook van plan?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Het is helemaal niet de eerste keer dat de overdracht van ambtenaren ter sprake komt. Het is trouwens ook een item in de beleidsbrief van de minister voor Bestuurszaken. We weten dat er een interfederale taskforce aan het werk is en toch is er nog heel wat onrust. Zouden beide overheden, naast het onderlinge overleg, niet ook de nodige afspraken kunnen maken met de vakbonden? Volgens mij bestaat anders de kans dat er ruis op de communicatie blijft zitten. Iedereen heeft daar belang mij. Voor de federale overheid is het belangrijk dat hun ambtenaren op een goede manier kunnen vertrekken, voor de Vlaamse overheid dat ze de nieuwkomers goed kunnen onthalen. Via zo'n driehoeksverhouding kunnen de overblijvende vragen – want hoewel er al heel wat duidelijkheid is, blijft men blijkbaar vragen stellen – worden beantwoord.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Minister-president, ik sluit mij graag aan bij de terechte bekommernissen van de vraagstellers. Ik ben zeer blij met uw antwoord. U hebt duidelijkheid gecreëerd.

Er blijven echter nog twee pijnpunten over. De heer Reekmans heeft er al op gewezen dat er een speciaal plan van aanpak nodig is voor De Grubbe, omdat het een heel specifiek, federaal-Vlaams verhaal is. U weet dat evengoed als ik. Kunt u daar wat meer duidelijkheid over geven?

Daarnaast, minister-president, is mijn fractie uiteraard zeer tevreden met de overheveling naar Vlaanderen van dit dossier, maar er is een detail dat we niet uit het oog mogen verliezen: er is op federaal niveau nog altijd niet over gestemd. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Reekmans, ik heb algemeen de drie mogelijkheden van overdracht van personeel gegeven, voor alle departementen en diensten. In dit concrete geval blijven er maar twee mogelijkheden over, maar ik heb ze alle drie geschetst.

Ik herhaal de principes die momenteel voor de drie mogelijkheden gelden, aangezien misschien ook het personeel meekijkt. De overgedragen personeelsleden behouden hun hoedanigheid, klasse of graad en hun administratieve en geldelijke anciënniteit. Ze behouden hun toelagevergoeding of premies en andere voordelen waarop ze bij de FOD aanspraak konden maken overeenkomstig de reglementering die op hen van toepassing is. Tot slot behouden ze de voordelen verbonden aan hun functie slechts in zoverre de voorwaarden voor de toekenning ervan blijven bestaan in de diensten van het gewest of van de gemeenschap. Die drie principes worden op iedereen toegepast. Het is ook een antwoord op uw vraag, mijnheer Gysbrechts.

Mevrouw De Wachter, u hebt gelijk dat mensen zich ook vragen stellen over hun standplaats en dergelijke, maar u begrijpt dat ik daarop niet hier een antwoord kan geven. Ik ben het wel met u eens dat het zo snel mogelijk moet worden uitgeklaard, want het geeft enige ongerustheid.

Het is juist, mevrouw Stevens en mijnheer Kennes, dat we al wat ervaring hebben uit andere staatshervormingen en overdrachten. Maar het aantal ambtenaren dat nu overkomt is onuitgegeven, het is de eerste keer dat er zo veel mensen in aanmerking komen. De communicatie is heel belangrijk, mijnheer Kennes, aan de betrokkenen met concrete informatie, maar ook communicatie in het algemeen. Bestuurszaken is daarmee, zoals gezegd, al een tijdje heel intensief bezig. Ik vraag nog eens na dat de communicatie goed, correct en tijdig gebeurt.

Mevrouw Dillen, dit dossier kent nog een specifieke problematiek, die ook de heer Reekmans heeft aangehaald. Sta me toe dat ik daarop op dit moment niet kan antwoorden. In het algemeen lijkt het me heel duidelijk, maar specifiek in dit dossier moet er extra aandacht aan

worden besteed en moeten er extra inspanningen worden gedaan om dat zo snel mogelijk uit te klaren.

De heer Peter Reekmans: Minister-president, u zegt dat u geen antwoord kunt geven op de problematiek. Het is drieënhalve jaar geleden dat ik de vraag over De Grubbe stelde aan minister Vandeurzen. U zegt dat er hard wordt gewerkt. Ik had toch gehoopt dat er in die tijd een minimaal plan van aanpak zou zijn.

U zegt: “Ik hoop dat u begrijpt dat ik hier momenteel geen antwoord kan geven.” Minister-president, ik begrijp dat niet. Uw partij ligt mee aan de basis van de zesde staatshervorming. Sp.a stelt er hier ook een vraag over, terwijl de partij mee aan de basis lag van het Vlinderakkoord. Ik begrijp echt niet, minister-president, dat die partijen in het Vlaams Parlement geen antwoord kunnen bieden op wat zij op het federale niveau hebben beslist. Excuseer. (*Applaus bij LDD*)

Mevrouw Else De Wachter: Minister-president, de sleutel in dit verhaal is die duidelijkheid. Het is belangrijk dat we die nu de komende weken kunnen creëren voor eenieder. Als je moet kiezen tussen een koele procedurele overheveling of een warme overdracht, kiezen wij zeker en vast voor dat laatste.

De voorzitter: De actuele vragen zijn afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van de heer Hermes Sanctorum tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de aankoop van emissierechten via projecten in het buitenland

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Voorzitter, minister-president, collega's, deze Vlaamse Regering slaat een mal figuur op het vlak van het klimaatbeleid. Vorige week was u hier ook. Toen bleek nogmaals dat Vlaanderen zijn internationale verbintenissen inzake financiering en hulp aan ontwikkelingslanden bij hun strijd tegen de klimaatverandering niet nakomt.

Vandaag kopt De Morgen op de voorpagina dat ons land, inclusief Vlaanderen, meer dan de helft van ons engagement om minder CO₂ uit te stoten voor meer dan de helft levert door in het buitenland schone lucht aan te kopen. De Vlaamse Regering is dus niet goed bezig.

Dat geldt ook voor de toekomst. Uw minister, mevrouw Schauvliege, zadelt de volgende Vlaamse Regering op met een te hoge uitstoot, van 10 miljoen ton CO₂. Dat zal opnieuw worden gecompenseerd met de aankoop van schone lucht. Minister-president, ik heb een duidelijke vraag. Waarom koopt u schone lucht in het buitenland aan, in plaats van te investeren in klimaatmaatregelen die onze eigen Vlaamse economie ten goede komen?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Sanctorum, u vraagt waarom wij dat doen. Wel, wij zijn voor verstandig groen! (*Applaus bij CD&V en de N-VA*)

Ik licht dat even toe. Deze Vlaamse Regering doet, zoals de vorige, er alles aan om de broeikasgasuitstoot met interne maatregelen te reduceren. Daarnaast is het zo dat wij, naargelang uw visie, gebakken lucht of schone lucht aankopen in het buitenland. Wij doen dat niet in een verhouding 50-50, maar in een verhouding 70-30. Ik vraag mij af wat daar mis mee is, ervan uitgaand dat wij in de eerste plaats proberen om de doelstelling zo veel mogelijk hier te realiseren. Het is uw volste recht om daar als oppositiepartij niet akkoord mee te gaan.

Maar ik vind ook dat uw partij de moed moet hebben om te erkennen dat wij in het buitenland concrete projecten steunen die de broeikasgasuitstoot verminderen. Ik kan u de lijst bezorgen. U bent toch niet iemand die alleen maar voor schone lucht voor de Vlamingen gaat? Anderen moeten daar toch ook van kunnen genieten? 70 procent gaat dus naar interne maatregelen, 30 procent gaat naar projecten in het buitenland, en die laatste dragen bij aan de vermindering van de broeikasgasuitstoot.

De heer Hermes Sanctorum: Minister-president, ik heb hier informatie over zo'n projectje waar Vlaanderen geld in stopt. Het betreft het olieveld van Komsomolskoye, waar men extra olie gaat opdelven. Dat betekent dat men daar meer gas zal moeten afvangen. Om hier in Vlaanderen meer te kunnen uitstoten, betalen wij mee voor een booster compression station, zodat extra gas kan worden verkocht aan Gazprom. Conclusie: wij mogen in Vlaanderen meer vervuilen omdat wij extra gas helpen verkopen aan Gazprom. Volgens mij is dat allesbehalve duurzaam, al denkt u daar misschien anders over. (*Applaus bij Groen*)

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Voorzitter, minister-president, collega's, er wordt gediscussieerd over het aandeel dat wij met flexibele acties in het buitenland realiseren. In de krant stond dat aan meer dan de helft van onze verplichtingen wordt voldaan door de aankoop van – naargelang het standpunt – schone of gebakken lucht.

De minister-president heeft het over 30 procent. Dat is een belangrijk verschil. Ik vraag me af of we niet eens gedegen cijfers kunnen krijgen en daar eens een debat aan kunnen wijden in de commissie Leefmilieu. Dit lijkt mij daar belangrijk genoeg voor.

Het klopt, minister-president, dat we internationaal de principes van additionaliteit en complementariteit hebben aanvaard. Complementariteit betekent dat de meerderheid van onze inspanningen in eigen land moeten gebeuren en dat wij onze verplichtingen slechts supplementair kunnen waarmaken door de aankoop van emissiekredieten of -rechten in het buitenland. Additionaliteit wil zeggen dat wat wij naar het buitenland sturen, wel degelijk tot extra CO₂-reducties moet leiden.

Mijnheer Sanctorum, als wij inderdaad kunnen zorgen voor minder methaangasemissies, lijkt mij dat een waardevolle maatregel, want methaangas heeft een enorm broeikaspotentieel, dat vele malen hoger is dan dat van CO₂. Ik wil dus per definitie het voorbeeld dat u aanhaalt, niet afbranden.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Ik sluit mij aan bij collega Sanctorum. De voorbije 24 maanden hebben wij gezien dat zich een zeer incoherent beleid heeft ontwikkeld met betrekking tot wat we bij onszelf in Vlaanderen doen. Zo was er de oversubsidiëring van de groenestroomcertificaten. Die is nu bijna met een mes afgesneden.

Ik pleit ervoor om de aandacht maximaal op de reductie van fijn stof te richten, en op de methaangasontwikkeling in de landbouw, in plaats van zaken te subsidiëren die ver van ons bed liggen en in plaats van emissierechten te kopen, waarbij we niet weten wat er aan de hand is en we onvoldoende controle hebben.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: De heer Sanctorum wijst Vlaanderen opnieuw met de vinger. We hebben hier vorige week al de belangrijke nuance aangebracht dat het niet alleen Vlaanderen is dat de engagementen niet nakomt, maar dat er vooral op het federale niveau een knelpunt zit en dat daar afspraken moeten worden gemaakt. Ik heb vorige week al gezegd dat er een billijke en gelijkmatige verdeling van de lasten en de lusten moet zijn.

Mijnheer Martens, we zijn het erover eens dat we in de eerste plaats in het binnenland inspanningen moeten doen en dat, als we in het buitenland projecten tot de onze maken, het

kwalitatieve projecten moeten zijn. Ik heb het gevoel dat de Vlaamse Regering daar wel degelijk rekening mee houdt.

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: De minister-president heeft daarstraks al gezegd dat wij voor een verstandig groene aanpak kiezen. Ik stel vast dat die ook effectief resultaten oplevert. Tussen 2004 en 2011 is de broeikasgasuitstoot in Vlaanderen met meer dan 15 procent gedaald. In de periode daarvoor, van 1999 tot 2004, toen uw partij in de regering zat, mijnheer Sanctorum, blijkt dat de broeikasgasuitstoot toen met 1,6 procent is gestegen.

Ik stel vast dat u en uw groene collega's bijzonder goed zijn in het heel hard en luid roepen en het luid formuleren van ambities, maar concreet beleid en concrete resultaten kunt u niet voorleggen.

Ik verwijs daarvoor ook graag naar uw broeders en zusters in Wallonië en Brussel. In Wallonië en Brussel worden ook heel harde roepers met heel grote ambities gesignaleerd als het over het klimaat gaat. Alleen stellen we vast dat alleen Vlaanderen een klimaatbeleidsplan heeft dat goedgekeurd is en blijkt te werken. In Wallonië en Brussel is er alleen luid geroep, geen beleid. *(Applaus bij CD&V)*

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer Sanctorum, voor het Vlaams Belang is het onaanvaardbaar dat België in het kader van het Kyoto-protocol projecten financiert in opkomende industriële landen als China, die de milieuproblematiek zelf niet ernstig nemen. China prijkt bovenaan het lijstje van landen met de grootste milieuvervuiling.

Inspanningen in het kader van het Kyoto-protocol moeten voor het Vlaams Belang in hoofdzaak in eigen land genomen worden. Voor ons is het duidelijk dat het Kyoto-protocol in grote mate herleid is tot een transfermachine om projecten in ontwikkelingslanden financieel te ondersteunen, onder de vorm van concrete projecten. Zelfs 11.11.11 pleit ervoor om zulke projecten niet meer te financieren, omdat ze totaal niet doeltreffend zijn.

Minister-president, stop die Kyoto-handel en zorg voor schone lucht in eigen land. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Minister-president, we kunnen met betrekking tot deze problematiek een discussie voeren over de kwantiteit, maar de discussie over de kwaliteit is op dit ogenblik zeer belangrijk. Als we zien in welke projecten er wordt geïnvesteerd, lijkt het mij belangrijk dat we daarover in de commissie Leefmilieu met minister Schauvliege eens een grondige discussie hebben. We moeten eens alle projecten waarin wordt geïnvesteerd onder de loep nemen. We moeten eens bekijken of we een kwaliteitslabel kunnen hanteren, zoals het wordt vooropgesteld, en hoe we in de toekomst, wanneer we aankopen doen, in duurzame projecten investeren. Die discussie moet in detail gevoerd worden in de commissie. Ik ga zeer graag in op de uitnodiging van commissievoorzitter Bart Martens om dit in de nabije toekomst te doen.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, ik weet nu dat ik hier niet het laatste woord heb. Ik begrijp dat Groen en het Vlaams Belang een beetje op dezelfde lijn zitten. Dat is interessant om vast te stellen. *(Opmerkingen bij Groen)*

De voorzitter: De minister-president wordt helemaal afgeleid. Wilt u alstublieft de minister-president niet afleiden?

Minister-president Kris Peeters: Mevrouw Vogels, ik laat mij zeer snel afleiden. U moet daar rekening mee houden. *(Gelach)*

Ik wil onderstrepen dat dit een heel serieuze zaak is. Voor de Kyoto-periode hebben we meer dan 70 procent van onze reducties gerealiseerd met eigen maatregelen. Die cijfers worden constant aangepast omdat de Kyoto-afrekening plaatsvindt in het voorjaar van 2015.

Ik heb hier de indruk dat sommigen denken dat die projecten zomaar lukraak worden gekozen, is het niet in Rusland dan is het wel elders. Collega's, dat is niet juist. Het is zo dat pas indien het beoogde resultaat niet wordt bereikt met enkel interne maatregelen, er wordt overgegaan tot de aankoop van emissierechten via flexibele mechanismen. Dit gebeurt uiteraard binnen de Europese en internationale klimaatregelgeving. Daarbij worden de internationale voorwaarden inzake duurzame ontwikkeling toegepast. En bovendien, collega's, zijn wij in Vlaanderen verder gegaan: wij leggen extra internationale duurzaamheidscriteria op. Ik heb er geen probleem mee dat wij alle projecten waar wij in zitten screenen. Maar niet zo populistisch als u doet, mijnheer Sanctorum. *(Opmerkingen van de heer Hermes Sanctorum)*

De heer Martens heeft daar terecht op geantwoord. Ik kan u andere voorbeelden geven. Zo is er in de hoofdstad van Bangladesh een zeer interessant project met composteerinstallaties. U hebt een project uitgekozen dat een beetje goed klinkt. U probeert daar een zekere toon te zetten. U hebt daar een probleem mee omdat al die projecten binnen dat kader, dat ik juist heb geschetst, worden geselecteerd. Vooraleer we daar in stappen, wordt dat heel grondig bekeken.

Nogmaals, ik heb geen enkel probleem met de voorzitter van de commissie: minister Schauvliege of ikzelf zullen tekst en uitleg komen geven omdat we daarover in alle transparantie met dit parlement willen discussiëren. Wij willen in alle transparantie duiden waarom wij in dergelijke projecten zijn gestapt.

De heer Hermes Sanctorum: Minister-president, de voorbije vier en een half jaar heb ik minister Schauvliege hierover ondervraagd. De transparantie is een heel groot probleem. Zelfs het Rekenhof heeft dat aangekaart en uitgelegd in de commissie Leefmilieu. Er is onvoldoende transparantie met betrekking tot de aankoop van emissierechten in Vlaanderen.

Mijnheer Bothuyne, paars-groen moet wel een straf beleid hebben gevoerd als CD&V het zelfs na tien jaar nog altijd niet te boven is gekomen. *(Applaus bij Open Vld, Groen en LDD)*

Minister-president Kris Peeters: Dat was heel erg, ja. *(Gelach)*

De heer Hermes Sanctorum: Dat was nog veel verstandiger groen dan u in gedachten hebt.

Minister-president, wat moeten de mensen nu eigenlijk onthouden van het klimaatbeleid in Vlaanderen op basis van de beslissingen en van hetgeen is uitgekomen de voorbije weken? De ring rond Brussel zal worden verbreed. Uit simulaties blijkt dat de CO₂-uitstoot zal stijgen. Een tijdje geleden werden een aantal bossen verzonnen, maar eigenlijk verdwijnt er bos in Vlaanderen. En om hier meer te kunnen uitstoten, gaat u in Rusland helpen met het ontginnen van olie en gas.

De voorzitter: De actuele vraag is afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van mevrouw Fientje Moerman tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het beter bekendmaken van de Europese subsidieregelingen bij bedrijven

De voorzitter: Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: Minister-president, het is uw dag niet, want u krijgt alle vragen over u heen.

Vanmorgen is er op de radio uitvoerig gesproken over een bevraging van het Vlaams-Europees Verbindingsagentschap (vleva). Uit de bevraging bij 545 organisaties, niet alleen bedrijven, blijkt dat die zeer onvoldoende op de hoogte zijn van allerhande Europese subsidiemaatregelen waar toch wel veel geld te rapen valt. 61 procent kan geen enkel programma opnoemen. 46 procent heeft er geen enkel idee van of het eigen bedrijf of organisatie in aanmerking komt. 75 procent heeft in de afgelopen vijf jaar geen enkele subsidie uit Europa aangevraagd.

De Europese Commissie lanceert jaarlijks 350 subsidieoproepen. We moeten ons toch een beetje zorgen maken want de Vlaamse overheid heeft een heleboel agentschappen, organisaties, administraties en diensten om dit tot bij het bedrijf, de kennisinstelling, de school, de universiteit enzovoort te brengen.

Minister-president, wat gaat u doen om ervoor te zorgen dat het Vlaamse belastinggeld dat dient om die zaken kenbaar te maken, beter besteed wordt en tot een beter resultaat leidt?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, het gaat over Europese subsidies waar tot nog toe Open Vld altijd zeer zorgvuldig mee omsprong en zelfs tegen was. Het is natuurlijk zo dat de studie een aantal pijnpunten blootlegt, zijnde dat we mogelijks onvoldoende gebruik zouden maken van die subsidies. Het gaat niet over de kmo's maar over de organisaties die op de Europese subsidieprogramma's zouden kunnen inschrijven.

Het eerste wat wij gaan doen, is met vleva nagaan waar men steken heeft laten vallen en waar men niet voldoende alert was. We zullen er kortelings met Flanders Investment & Trade (F.I.T.) en het Agentschap voor Innovatie door Wetenschap en Technologie (IWT) over praten. Op Europees niveau is er een nieuwe COSME, een raamprogramma. COSME is het 'EU programme for the Competitiveness of Enterprises and Small and Medium-sized Enterprises running from 2014 to 2020 with a planned budget of 2.3 billion euro'.

Ik volg u in uw analyse: op basis van die studie maken we onvoldoende aanspraak op subsidies. Waar zijn de problemen? We zullen zeer snel bij elkaar komen om dat te duiden, om de studie te bespreken en dan de nodige acties te ondernemen.

Mevrouw Fientje Moerman: Minister-president, ik heb begrepen wat u zegt omdat ik hier, net zoals vele collega's, alle dagen mee bezig ben en ook op enige bestuurservaring kan bogen. Maar ik denk dat de gemiddelde kmo en de gemiddelde ondernemer de helft van wat u net hebt gezegd, heeft gemist. Volgens mij zit daar net het probleem. We praten in acroniemen van agentschappen, van programma's enzovoort. Vleva heeft een subsidiewijzer, die goed in elkaar steekt, maar als je verder wilt zoeken, moet je een token geven, moet je naar een telefoonnummer bellen als je niet geautoriseerd bent enzovoort. Dat is allemaal veel te moeilijk.

Minister-president, wij moeten ervoor zorgen, wat er ook achter schuilt – al die programma's zijn verschillend en de competenties, administraties en agentschappen zijn verschillend – dat de kmo, het bedrijf, de zelfstandige, zelfs het grotere bedrijf dat daarop een beroep doet, zich dat niet moet aantrekken. Dat is intern bij ons, in ons bedrijf. Wij moeten ervoor zorgen dat de toegang eenduidig en simpel is, en als ze er zelf niet naar kijken, we het hun op een presenteerblaadje aanbieden. (*Applaus bij Open Vld en Vlaams Belang*)

De voorzitter: De heer Diependaele heeft het woord.

De heer Matthias Diependaele: Voorzitter, laat me eerst de vaststelling maken dat de Europese Unie van haar lidstaten vraagt om aan administratieve vereenvoudiging te werken, onder andere met de Small Business Act, maar daar zelf niet in slaagt. Het grote probleem ligt natuurlijk bij de complexiteit van de Europese subsidieorganen zelf.

Vleva doet voor een deel zijn werk. Het is aangekondigd in de beleidsbrief, het staat er elk jaar in, dat het de weg moet tonen voor de ondernemers. Trouwens, datzelfde probleem hebben we deels ook bij het Vlaamse instrumentarium. Er zijn ook al vragen over geweest. Daar is ook een zekere complexiteit. Waar we naartoe moeten, is dat er een uniek loket voor ondernemers zou komen waarin dit geïntegreerd is. Dat is in 2011 gestart. Er moet een portaalsite komen tegen 2015. Dat is redelijk lang. Misschien kunt u toelichten waarom dat zo lang duurt. Daar moeten we naartoe, zodat elke ondernemer weet waar hij naartoe moet. Vanaf daar kan de administratie zelf doorverwijzen naar Vlaamse bevoegdheden, een Vlaams departement, Europa of andere internationale organisaties of wat dan ook. Dus één loket voor de ondernemingen.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Mijnheer Diependaele, ik heb de indruk dat u nog nooit zelf een steunmaatregel hebt proberen aan te vragen. Ik heb dat wel al gedaan, zeer recent nog. We spreken hier over Europa, maar we moeten vegen voor eigen deur. Er zijn 134 steunmaatregelen voor ondernemingen in België. Daarvan zijn er 71 federaal en 63 Vlaams. We zitten permanent te zoeken naar middelen om de loonkosten te verlagen. Mochten we eens heel die handel afschaffen en dat lineair gebruiken om de loonkosten te verlagen, dan zouden alle ondernemers en al mijn collega's die ondernemen al het grote voordeel hebben dat heel dat labyrint van subsidiemaatregelen van tafel geveegd zou zijn, en we zouden een direct belang hebben bij een directe loonkostenverlaging. Dan kunnen we misschien nog een deal maken met Europa, waar het gaat over 115 miljard euro subsidie per jaar, om dat ook op een betere manier aan te wenden en ervoor te zorgen dat er geen 126 leden in het Europees parlement tegenstemmen maar nog veel meer zodat het er niet doorkomt. We moeten vegen voor eigen deur en beginnen met steunmaatregelen af te schaffen en naar een lineaire loonkostenverlaging gaan. (*Applaus bij LDD*)

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Als er 900 miljard euro in die Europese meerjarenbegroting zit en 90 procent daarvan naar subsidies gaat, dan is het, denk ik, heel belangrijk dat die ook tot in Vlaanderen doorstromen. Vleva heeft heel wat partners die lid zijn, ook de sectorfederaties en de vertegenwoordigers van een aantal werkgevers enzovoort. Er moet in de richting worden gekeken van vleva, dat als ideale brug tussen die subsidies en de Vlaamse sectoren een bijzondere rol kan spelen. Kan vleva geactiveerd worden om via Voka, UNIZO en de sectorfederaties hen nog beter te betrekken en de weg te laten vinden naar die subsidiestroom?

Minister-president Kris Peeters: Het moet duidelijk zijn dat vele subsidies die Europa geeft, geen subsidies zijn die rechtstreeks naar de kmo's gaan. Dat gaat via banken, via organisaties enzovoort. Mijnheer Sabbe, u moet mij eens uitleggen welke Europese subsidie u als ondernemer rechtstreeks van Europa hebt proberen te bemachtigen, want zoveel zijn er niet, denk ik.

De heer Ivan Sabbe: Opleiding.

Minister-president Kris Peeters: Opleiding gaat ook via Vlaanderen. Het gaat hier niet zozeer over of alle kmo's weten wat Europa geeft aan subsidies. De Europese subsidies komen in organisaties, instellingen enzovoort, die daar dan voor moeten werken. Dat is een eerste niet-onbelangrijk element.

Of wij te veel subsidies hebben in Vlaanderen? U weet dat ik van een heel belangrijk deel van die subsidies altijd heb gezegd dat het de tweede beste oplossing is. De eerste is via fiscaliteit en lineaire loonlastenverlaging, maar dan zitten we weer in het debat over de bevoegdheden enzovoort, en daar hebben we het al over gehad.

Natuurlijk speelt vleva een belangrijke rol. Het fungeert in de eerste lijn, met een helikopterzicht voor de organisaties in Vlaanderen die op zoek zijn naar Europese subsidies. Het moet die organisaties doorverwijzen. Het moet zeggen waar ze die kunnen vinden. We zullen bekijken of die rol voldoende sterk uitgebouwd is, of er nog initiatieven moeten komen.

Nog niet zo lang geleden hebben we met de banken overlegd. Ook zij krijgen de mogelijkheid van Europa om bepaalde subsidies te geven. Die banken zwijgen natuurlijk, of zeggen niet voldoende aan die kmo's dat dit geld eigenlijk van Europa komt. Er zijn dus heel wat elementen die ertoe leiden dat die kmo's, als laatste element in de keten, daar niet of onvoldoende over worden geïnformeerd, maar nogmaals, ik wil dat zeker verder bespreken. De portaalsite is in de maak. Het punt is duidelijk. We zullen daar verder aan werken. Mevrouw Moerman, ik hoop dat veel kmo's dit interessante debat volgen. Ik wil echter nogmaals onderstrepen dat heel wat die Europese subsidies niet rechtstreeks tot hen zijn gericht. Zij moeten geen aanvraag doen bij Europa. Dat gebeurt via Vlaamse instellingen en organisaties die daarvoor verantwoordelijk zijn.

Mevrouw Fientje Moerman: Minister-president, als dat niet rechtstreeks gebeurt, dan is het de plicht van de Vlaamse overheid om een bepaling in te schrijven waardoor diegenen die dat geld uitdelen, verplicht moeten zeggen dat dit van Europa komt.

U vroeg of ik een programma kon opnoemen waarbij dat geld rechtstreeks naar de kmo's gaat. Ik heb snel even gekeken. Er is COSME. De deelnemers daaraan, zo wordt gesteld, zijn kmo's en ondernemingen. Er is het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO). Ook daar zijn de deelnemers kmo's en ondernemingen. Dat staat in de EU-Subsidiewijzer van vleva. Als onwetende kmo ga ik naar het internet en consulteer ik die subsidiewijzer.

Minister-president, er is inderdaad maar één oplossing. De complexiteit krijgen we er inderdaad niet uit. Zorg ervoor dat er klantgericht wordt gewerkt, dat er één toegangspunt is. Ik verwijs naar de vroegere karikatuur van de Gentse stadsdiensten. Dat is niet meer zo, maar vroeger werd het acroniem TNVO gebruikt, wat stond voor 't es ni voor ons'. Als men belde naar een dienst of men sprak iemand aan, dan kreeg men dat antwoord: het is niet voor ons. Van die mentaliteit moeten we ook in Vlaanderen af. Zorg ervoor dat dit klantgericht is. *(Applaus bij de oppositie)*

De voorzitter: De actuele vraag is afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over de resultaten van het overleg betreffende het samenwerkingsakkoord over de toekomstige rol van de Hoge Raad van Financiën

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Voorzitter, minister-president, vorige week heb ik u – op zeer voorwaardelijke wijze – vragen gesteld over het samenwerkingsakkoord waarover wordt onderhandeld tussen de federale overheid en de deelstaten, over de vraag wie welke begrotingsinspanningen moet leveren en de rol van de Hoge Raad van Financiën (HRF) daarin. U hebt ons min of meer gerustgesteld ter zake, in die zin dat de HRF wel zal kunnen evalueren of de door de diverse politieke overheden aangevane verbintenissen wel werden gehonoreerd, maar dat het politieke niveau zal beslissen over de gevolgen die dat eventueel moet krijgen. Toch had u er nogal wat problemen mee dat gewesten en gemeenschappen verantwoordelijk worden gesteld voor de begrotingsdiscipline van de lokale overheden. U zei dat u dat niet zomaar zou laten passeren, of dat er toch nog enig debat over nodig zou zijn. Het is immers niet alleen de Vlaamse overheid die lokale overheden budgettaire

verplichtingen oplegt – daarvoor bent u verantwoordelijk –, maar ook de federale overheid. Dan gaat het over de brandweer, de politie en dergelijke meer.

U hebt toen gezegd dat daarover die week op donderdag een overleg zou plaatsvinden. Dat was vorige week donderdag. Vandaag vraag ik u dus wat de stand van zaken is met betrekking tot dit ontwerp van samenwerkingsakkoord.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, geachte leden, mijnheer Van Hauthem, die vergadering van donderdag heeft plaatsgevonden.

De heer Joris Van Hauthem: Dat is al iets.

Minister-president Kris Peeters: We hebben het daar gehad over artikel 3. Daarover hebben we het vorige keer gehad. Om tegemoet te komen aan de zorg van mevrouw Moerman voor diegenen die dit van buitenaf bekijken: het gaat over het toezicht op en de verantwoordelijkheid van de lokale overheden.

Ik heb al eens verteld dat we zeker de opmerking willen maken dat we tijdens de discussie ook rekening willen houden met de financiële gevolgen die lokale overheden eventueel van de beslissingen van andere overheden ondervinden. De discussie over artikel 3 is al gevoerd, maar is nog niet afgerond. Aangezien niet iedereen gemandateerd was om tot een finale beslissing te komen, wordt hierover een nieuwe vergadering belegd.

Artikel 4 heeft betrekking op de Hoge Raad van Financiën en op de rol van de regio's in de Hoge Raad van Financiën. De heer Diependaele heeft hier vorige week ook een actuele vraag over gesteld. Dat punt ligt ook op de tafel. Ik zal even een stand van zaken geven.

Mijnheer Van Hauthem, de discussies zijn nog niet afgerond. Er is een nieuwe vergadering gepland. U kunt hier elke week een nieuwe actuele vraag over stellen, wat in mijn ogen perfect kan, of u kunt wachten tot het een afgerond geheel is. Dit punt is zelfs nog niet op de agenda van het Overlegcomité geplaatst. U weet dat de vergadering van het Overlegcomité naar 29 november 2013 is verschoven. Ik weet niet of dit punt al dan niet op de agenda staat. Dit dossier is in progress. Dat is de stand van zaken.

De heer Joris Van Hauthem: De stand van zaken is, met andere woorden, dat we nog nergens staan.

Minister-president Kris Peeters: Er is nog geen akkoord.

De heer Joris Van Hauthem: Er is nog geen akkoord. Het is uitgesteld tot 29 november 2013.

Minister-president Kris Peeters: Dan vergadert het Overlegcomité.

De heer Joris Van Hauthem: Minister-president, die dag vergadert het Overlegcomité. Ik beweert niet dat u overhaast te werk moet gaan. Het wordt echter wel tijd dat de overheden onderling beslissen wie welke begrotingsinspanningen zal leveren.

Minister-president Kris Peeters: We moeten met minstens twee zijn om tot een akkoord te komen.

De heer Joris Van Hauthem: Minister-president, er zijn altijd twee mensen nodig om te huwen. Ik stel echter vast dat er geen overeenkomst is. Nu worden de zaken grotendeels op hun beloop gelaten. Ik deel uw bekommernis. Als de federale overheid de lokale overheden budgettaire verplichtingen oplegt, kunnen wij daar niet zo maar gratuit voor instaan. Indien dit de stand van zaken is, stel ik vast dat dit dossier eigenlijk muurvast zit.

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Voorzitter, de werkgroepen bespreken de toekomstige rol van de Hoge Raad van Financiën, die moet trancheren in eventuele discussies over de verdeling van

het Belgisch begrotingssaldo. Ik heb begrepen dat de precieze getallen betreffende het deficit van de lokale besturen en de verdeling van dat deficit in diezelfde werkgroepen al aan bod zijn gekomen. Valt daarover al enig nieuws te melden?

De voorzitter: De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen: Voorzitter, ik ben toch enigszins verbaasd. Gisteren hebben we in de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting een lang debat met minister Muylers gevoerd. Daarbij zijn twee belangrijke elementen aan bod gekomen.

De Vlaamse overheid zou in de begroting 2014 een saneringsbijdrage van 170 miljoen euro leveren. Hoewel dat in de begroting staat, heeft minister Muylers verklaard dat hierover geen enkel akkoord is afgesloten. Voor ik eender wie een cheque van 170 miljoen schenk, zou ik, eerlijk gezegd, toch graag een akkoord hebben.

Er is discussie over wie tot Entiteit II behoort. Horen de gemeenten en steden bij de Vlaamse overheid? Geldt dit, bij uitbreiding, voor alle deelstaten? Hierop heeft minister Muylers gratuit verklaard dat hierover geen enkel akkoord bestaat.

Op deze wijze wordt onze begroting 2014 fundamenteel ondermijnd. Zonder antwoord op deze vragen denk ik niet dat we de begroting in december 2013 zullen kunnen goedkeuren.

De voorzitter: De heer Diependaele heeft het woord.

De heer Matthias Diependaele: Voorzitter, ik zal eerst even op de opmerking van de heer Van Mechelen ingaan. Dat bedrag van 170 miljoen euro vormt een korting op de dotatie die zijn partij in de Federale Regering mee heeft goedgekeurd. (*Opmerkingen*)

Mijnheer Van Mechelen, dat klopt. Ik ben blij dat u uw federale coalitiepartners nog kent. Dat bedrag van 166 miljoen euro heeft dan weer betrekking op het concurrentiepact. Dat komt later nog terug.

Minister-president, ik heb twee vragen. Over artikel 3 en 4 en over onze rol in de Hoge Raad van Financiën zijn we het eens. Is het Planbureau in dat verband ook al ter sprake gekomen? Daar spelen we volgens mij ook een rol in.

Het begrotingspact van de EU valt natuurlijk niet onder uw verantwoordelijkheid. De andere gewesten moeten dit nog goedkeuren. Is er al enig zicht op vooruitgang in dit verband? Is dit punt überhaupt al ter sprake gekomen?

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Van Mechelen, u gaf me even de indruk dat u de begroting 2014 toch zou goedkeuren. Waarschijnlijk zegt u in tweede instantie dat u dat niet gaat doen. De laatste jaren zijn we dat gewend van u, maar misschien zult u de laatste begroting van deze legislatuur samen met ons goedkeuren. Dat zou een nieuw politiek feit zijn.

Vorige keer heb ik benadrukt dat Europa ons verplicht tot zo'n samenwerkingsakkoord. Het wordt genegotieerd. Er is momenteel nog geen akkoord. Minister Muylers heeft daarin gelijk. We zitten wel rond de tafel met die bedoeling. Zolang er geen akkoord is, mijnheer Van Hauthem, gaan we voort met de onderhandelingen ter zake. Zo gaat dat: onderhandelen en nog eens onderhandelen om tot een akkoord te komen. Ondertussen loopt de tijd, natuurlijk, daarin hebt u gelijk, maar er is nog geen akkoord.

Mijnheer Vereeck, u vroeg naar de cijfers. Ik heb daar al op geantwoord, of anders wel minister Muylers. Er was een discussie over het cijfermateriaal van de Nationale Bank en andere instellingen. Het materiaal werd betwist. Men maakt nu een nieuwe oefening. Men gaat ervan uit dat het cijfermateriaal volgende maand wordt gestabiliseerd. Er is nog altijd geen gestabiliseerd cijfermateriaal – minister Muylers heeft daar al op gewezen –, wat ik samen met u betreur.

Mijnheer Diependaele, ik heb deze ochtend mijn beleidsbrief voorgesteld in de commissie. We zullen met het Instituut voor de Nationale Rekeningen (INR) en andere partners gaan samenwerken. Ik heb daarbij zelfs uw naam vermeld. Ik ga ervan uit dat we in de toekomst eigen statistieken en cijfermateriaal zullen hebben. Op die manier zullen we beantwoorden aan uw terechte vraag. Een goed beleid steunt op cijfers. Vlaanderen moet steunen op Vlaamse cijfers. Dat staat in de zesde staats hervorming.

De heer Joris Van Hauthem: U gebruikt een nieuwe term: de cijfers worden ‘gestabiliseerd’. Ik weet niet wat dat betekent. (*Opmerkingen van minister-president Kris Peeters*)

Absoluut, we zijn de usurperende bevoegdheden nog niet vergeten, al zijn die nu volledig verdwenen uit de discussie over de saneringsbijdragen. We weten dat er gepraat wordt over het tekort van de lokale overheden. En nu duikt die term op: de cijfers ‘stabiliseren’. Ik weet niet wat dat is. Of is het een politiek compromis tussen wat niet haalbaar is als cijfer en wat wel haalbaar is? Dat kan best.

Slotsom: er is in elk geval geen akkoord. Men kan dat betreuren of niet. Ik stel dat vast. Zo wordt uw begroting 2014 opnieuw meer virtueel.

De voorzitter: De actuele vraag is afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van mevrouw Els Robeyns tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over antibioticagebruik in de veeteelt

ACTUELE VRAAG van mevrouw Tine Eerlingen tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het antibioticagebruik in de landbouwsector

De voorzitter: Mevrouw Robeyns heeft het woord.

Mevrouw Els Robeyns: Voorzitter, minister-president, dames en heren, recent grootschalig onderzoek naar het antibioticagebruik toont aan dat steeds meer Europese ziekenhuizen te maken krijgen met infecties door antibioticaresistente bacteriën. Die resistentie neemt altijd maar toe en dreigt een probleem te worden voor de volksgezondheid. De antibiotica zijn vaak noodzakelijk om infecties te behandelen.

De antibioticaresistentie is voor een deel te wijten aan het overmatige foutieve en preventieve gebruik van antibiotica in de veeteelt en de pluimveesector. Hoe meer antibiotica daar wordt toegediend, hoe meer er resistente bacteriën via onze vleesconsumptie bij de mens terecht komen. Zo worden ook wij immuun voor de antibiotica en zijn infecties moeilijker te behandelen.

Minister-president, ik weet dat u al heel veel inspanningen hebt geleverd op dit vlak. Dit is een gedeelde bevoegdheid met de federale minister van Volksgezondheid. Desondanks neemt de resistentie alleen maar toe en bereikt ze nooit geziene hoogtes. Grote landbouwbedrijven kunnen niet aan elk individueel dier antibiotica toedienen. Daarom leggen steeds meer actoren de nadruk op preventie en sensibilisering, en dat is nog altijd uw bevoegdheid. Voorkomen is nog altijd beter dan genezen. Door een betere hygiëne zouden we kunnen voorkomen dat dieren ziek worden en dat antibiotica noodzakelijk is.

Op het federale niveau zijn er op het vlak van wetgeving en sanctioneren ook nog wat stappen vooruit te zetten. Minister-president, zult u overleg plegen met uw federale collega en plant u bijkomende inspanningen op het vlak van preventie en sensibilisering, zoals gevraagd door verschillende actoren?

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Minister-president, vorige maandag was de Europese dag van de antibiotica. Jaarlijks sterven duizenden Europeanen aan de resistentie tegen antibiotica. Antibiotica slaat niet meer aan bij hen. Dat zou volgens experts te wijten zijn aan overmatig gebruik van antibiotica, zowel bij mensen als bij dieren, via voedsel.

De Europese Commissie heeft nog eens de nadruk gelegd op de noodzaak van een geharmoniseerd registratiesysteem van de resistentie, zowel bij dieren als in voedsel. In België wordt er sinds september gewerkt aan een datacollectiesysteem om het voorschrijfgedrag van dierenartsen en bedrijven te onderzoeken inzake het antibioticagebruik. In landen waar zo'n registratiesysteem wordt toegepast, zoals Denemarken en Nederland, daalt het gebruik echt wel sterk.

Dit zijn federale bevoegdheden, maar er is ook een grote taak weggelegd voor Vlaanderen. Enkele recente proefprojecten hebben aangetoond dat bedrijfsmanagement en preventieve hygiënische maatregelen een heel grote bijdrage kunnen leveren tot het verminderen van het antibioticagebruik in de veehouderij. En dat is een Vlaamse bevoegdheid.

Minister-president, het gebruik is nog te hoog in ons land. Dit zijn bemoedigende resultaten. Welke maatregelen zult u nemen om die praktijken toegang te laten vinden tot meer veehouderijen? Hoe zult u inzetten op een grotere sensibilisering? Welke maatregelen zult u nemen om dit uit te rollen?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: De vraagstellers hebben het onderstreept: antibioticagebruik en de maatregelen daartegen zijn een federale bevoegdheid. Maar ze vragen naar de Vlaamse bevoegdheden. Dit toont nog eens aan hoeveel problemen we op een goede manier trachten aan te pakken. Dit is een serieus probleem. In de commissie zijn daar ook al vaak vragen over gesteld.

De federale overheid heeft de vzw AMCRA in het leven geroepen. Dat staat voor Antimicrobial Consumption and Resistance in Animals. Nu is er een daling van het antibioticagebruik in de veehouderij in ons land, en dat is een voorzichtig positief resultaat. We gaan ervan uit dat dit verder zal dalen, zeker in de varkenssector, omdat men op 1 september 2013 zinkoxide heeft toegelaten als preventieve maatregel voor het gebruik van antibiotica. In de varkenshouderij zullen er verder nog positieve resultaten volgen.

Het probleem is ernstig genoeg opdat ook wij initiatieven zouden nemen. Dat doen we op verschillende vlakken. Ten eerste hebben we twee demonstratieprojecten lopen die worden gefinancierd vanuit het Vlaams landbouwbudget. Het eerste is verantwoord gebruik van antibiotica in de intensieve veehouderij. Het tweede is verantwoord gebruik van antibiotica in de melkveesector.

Ten tweede, onder de titel 'Bewaking van veiligheid en kwaliteit in de voedselketen' worden er momenteel heel wat onderzoeksprojecten uitgevoerd bij het Instituut voor Landbouw- en Visserijonderzoek (ILVO).

Ten derde is er het lastenboek Certus voor de varkenssector dat vanaf 1 januari 2014 bij de deelnemende bedrijven een verplichte registratie van het antibioticumgebruik zal invoeren. De voorbereidende testfase daarvoor is nu bijna afgerond. Het Certus-label mag enkel worden gebruikt als het antibioticumgebruik wordt aangegeven.

Het Vlaams Landbouwinvesteringsfonds ondersteunt ook investeringen in hygiëne en dierenwelzijn. Dat ligt me na aan het hart.

Tot slot heeft het Varkensloket studiedagen georganiseerd over deze problematiek.

Wij komen regelmatig samen met de federale collega's op ambtelijk niveau. We zullen op kabinetsniveau de verdere contacten onderhouden om die acties op elkaar af te stemmen met als belangrijke doelstelling het verminderen van het antibioticagebruik in Vlaanderen en in België.

Mevrouw Els Robeyns: Minister-president, ik dank u voor uw antwoord. Het is soms niet gemakkelijk te weten welke overheid welke bevoegdheid heeft. Het gaat hier om een serieus probleem en ik ben blij dat u daar uw verantwoordelijkheid in neemt en daar bij uw federale collega op zult blijven hameren.

Daarnaast zijn er inderdaad alternatieven. Er zijn nu ook wetgevende mogelijkheden gecreëerd. Nu is het belangrijk dat wij de landbouwers stimuleren om die alternatieven te gebruiken. Daarnaast moeten we de nodige aandacht blijven schenken aan preventie en sensibilisering.

Mevrouw Tine Eerlingen: Minister-president, het is goed dat er een aantal proefprojecten zijn. De resultaten daarvan moeten wel aan de sector worden meegedeeld. De Boerenbond had het al over een win-winsituatie, met name dat de sterfte daalt en de productiviteit stijgt. Hoe meer de landbouwers beseffen dat dit een positief effect heeft op hun bedrijfsvoering, hoe meer zij geneigd zullen zijn om hun bedrijf op die manier te managen. De overheid kan nog een rol spelen in sensibilisering en aansturing.

Wat de pluimveehouderij betreft, stond onlangs in de pers dat het moeilijk is om alle dieren tegelijk te behandelen. Als ik me niet vergis, liep daar ook een proefproject over. Hebt u zicht op de resultaten daarvan? Zijn er ook positieve effecten?

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Minister-president, het gaat opnieuw over antibiotica. Ik heb die vraag vroeger al in de plenaire vergadering, maar ook in de commissie gesteld. Ik stel vast dat Vlaanderen blijft kiezen voor schaalvergroting, meer dieren op een beperkte oppervlakte. En daar zit de kern van het probleem. We hebben in Nederland voorbeelden gezien waar toch wel grote stallen en veel dieren antibioticavrij kunnen worden gehouden.

Een ander probleem is dat Vlaanderen de verantwoordelijkheid bij de sector legt, en een deel op vrijwillige basis. In een eerdere vraag heb ik al meermaals aangedrongen op een imperatief beleid vanuit de overheid om paal en perk te stellen aan het antibioticagebruik en om dat te normeren. De tijd is voorbij om dit over te laten aan de sector zelf die preventief antibiotica toedient in de voeding. De volksgezondheid is in gevaar. De overheid moet ingrijpen om dit tij te keren.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Iedereen heeft er belang bij dat er zo weinig mogelijk antibiotica worden gebruikt, zowel de consument als de landbouwsector. Ik wil benadrukken dat het hier vooral gaat om een federale bevoegdheid. Daarnaast wil ik er ook op wijzen dat minister-president Peeters al heel wat initiatieven heeft genomen. In de commissie Landbouw is daar al negenmaal over van gedachten gewisseld. Op het terrein worden de eerste resultaten zichtbaar.

Ik kan het pleidooi van de minister-president alleen maar beklemtonen. Hij zegt dat Vlaanderen heel wat initiatieven heeft genomen: demonstratieprojecten, studiedagen, investeringen via het Landbouwinvesteringsfonds. We zitten dus op de goede weg, maar paraatheid en voortgezette inzet is in dezen zeker noodzakelijk.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Minister-president, het zou natuurlijk beter werkbaar zijn indien ook deze bevoegdheid inzake antibioticagebruik in de veehouderij bij het beleidsdomein

Landbouw zou komen, net zoals dierenwelzijn. Iedereen houdt een pleidooi voor een verantwoord antibioticagebruik en voor het terugdringen van het antibioticagebruik.

Soms krijg ik de indruk dat er geïnsinueerd wordt dat de sector van de veehouderij zelf niet begaan is met het gebruik van antibiotica. De heer Peeters zegt dat het op vrijwillige basis is, maar ik denk dat ook de sector gebaat is bij een verantwoord gebruik van antibiotica. Ik wil tegenspreken dat de veehouderij niet wakker zou liggen van het probleem.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Minister-president, Europa heeft 91 miljoen euro geïnvesteerd om daar iets aan te doen. Naar we hebben vernomen, heeft dat positieve resultaten gehad.

We mogen nooit zeggen dat de landbouwer graag antibiotica gebruikt. De landbouwer gebruikt dat liefst minder of niet. Ten eerste betekent het een serieuze kost. Ten tweede beseffen ze dat die dieren – vooral de kweekdieren – op een bepaald moment een zekere resistentie krijgen tegen bepaalde antibiotica. We moeten daarin voorzichtig zijn en niet zomaar schieten op de landbouwer die zelf naar oplossing zoekt.

Minister-president, mevrouw Eerlingen spreekt over het registratiesysteem dat van toepassing is in Nederland en Denemarken. We hebben daar een sterke daling vastgesteld van het antibioticagebruik. Wat is de stand van zaken van het onderzoek van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen (FAVV)? Zijn er in België al verdere stappen gezet inzake het registratiesysteem van het voorschriftgedrag van de veeartsen en het individueel gebruik van antibiotica?

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Callens, ik begrijp dat u wilt dat ik aan de federale instanties vraag wat die federale instelling doet. Ik zal dat navragen en u daar een antwoord op geven. U begrijpt dat ik de federale instellingen niet voortdurend opvolg en dat ik niet op de hoogte ben van wat zij allemaal doen. Op uw verzoek zal ik dat nu wel opvolgen.

Mijnheer Sintobin, mijnheer Peeters, ik denk dat de sector zelf wel inziet dat er inspanningen moeten worden gedaan om het antibioticagebruik te verminderen. De heer Verfaillie heeft daar ook naar verwezen. De sector is daar ook zeer gevoelig voor. Dat begrijp ik, aangezien hun producten een impact kunnen hebben op de volksgezondheid. Zij zijn zich er goed van bewust dat er stappen moeten worden gezet.

Ik verschil met Groen qua aanpak, maar dat had u vast wel begrepen. Het lijkt mij beter initiatieven te nemen die duurzaam werken, bijvoorbeeld het Certus-label, maar ook andere initiatieven om de sector zelf ervan te overtuigen het antibioticagebruik met andere middelen of op andere manieren sterk te doen dalen. Het is bezig. Het zou natuurlijk nog sneller kunnen. We moeten inspanningen leveren om dat sneller te doen dalen, maar er is toch al een positieve evolutie.

Mijnheer Peeters, ik weet dat schaalvergroting een van uw zorgen is. Ik heb er in de commissie al verschillende keren op gewezen dat schaalvergroting een fenomeen is dat zich niet alleen in Vlaanderen, maar ook ver daarbuiten voordoet. Ik heb u ook al herhaaldelijk gezegd dat bepaalde wetgevingen ervoor zorgen dat men verplicht is om de bedrijven groter te maken opdat ze rendabel zouden zijn. U moet er eens over nadenken en misschien moeten we daar eens verder discussie over voeren. Het gaat om wetgevingen inzake leefmilieu, dierenwelzijn enzovoort.

Die wetgeving is heel belangrijk, daar is niets mis mee, begrijp me niet verkeerd. U moet wel zeer goed weten dat het een dynamiek heeft waardoor de bedrijven vergroten om nog rendabel te zijn. De juiste schaal moet worden gevonden, zodat we niet met mastodonten zitten. In vergelijking met Nederland is dat niet zo, zij staan al heel wat verder qua schaalvergroting. Heel wat familiale ondernemingen zijn ook daar actief.

Mevrouw Eerlingen, wat de kippen betreft, moet ik het cijfermateriaal dat men mij kan bezorgen even bekijken. Die cijfers kan ik niet zo uit mijn mouw schudden. Ik zoek het op en bezorg het u.

Mevrouw Els Robeyns: Minister-president, het is een complex probleem, waarvoor op verschillende niveaus inspanningen nodig zijn, zeker ook op het Europese niveau. Het wordt daar ook bekeken. Er zijn inderdaad ook al heel wat inspanningen geleverd. Het is het moment om de landbouwers te overtuigen van de positieve resultaten die die proefprojecten hebben opgeleverd, zodat zij de meerwaarde inzien van het verminderen van het antibioticagebruik. Er zijn inderdaad positieve voorbeelden in Nederland en de Scandinavische landen die aantonen dat het wel degelijk mogelijk is.

Mevrouw Tine Eerlingen: Dank u wel, minister-president, er worden door verschillende actoren en vanuit de sector zelf al veel inspanningen geleverd om het antibioticagebruik naar beneden te halen. Wel is het zo dat we nog altijd op de zesde plaats staan in het ESVAC-rapport (European Surveillance of Veterinary Antimicrobial Consumption) over het antibioticagebruik in Europa. We doen het niet zo goed op dat vlak en moeten misschien een versnelling hoger schakelen. Ik hoop dat we binnenkort de resultaten van de inspanningen die nu worden geleverd zullen zien in de cijfers. Ik hoop dat u nog verder werk maakt van het doorvertalen van de goede resultaten van de proefprojecten naar de landbouwers en dat u verder werk maakt van sensibilisering.

De voorzitter: De actuele vragen zijn afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van de heer Veli Yüksel tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de rol van de openbare omroep in een gezamenlijke benefietactie ten voordele van de slachtoffers van de tyfoon Haiyan in de Filipijnen

ACTUELE VRAAG van de heer Jo De Ro tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering en Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, over de rol van de openbare omroep in een gezamenlijke benefietactie ten voordele van de slachtoffers van de tyfoon Haiyan in de Filipijnen

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Van den Bossche.

De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Op 8 november 2013 zaaide de tyfoon Haiyan dood en vernieling in de Filipijnen. Het voorlopige dodental ligt op vierduizend en miljoenen mensen hebben hun hebben en houden verloren en moeten nu in moeilijke omstandigheden trachten te overleven. Na een wat moeizame start komt de internationale hulp goed op gang. Reddingswerkers van over de hele wereld zijn toegestroomd om te helpen. Uit ons land is het Belgian First Aid and Support Team (B-Fast) ter plaatse om hulp te bieden.

Er is uiteraard ook een rol weggelegd voor de media. Via de media hebben we allemaal de beelden in onze huiskamers gezien. De VRT, de VMMa en SBS hebben de handen in elkaar geslagen om met een gemeenschappelijke reclamespot de bevolking op te roepen om te storten voor HAIYAN 21-21. Daarnaast zetten de verschillende zenders ook individuele acties op het getouw.

Ik kom tot mijn punt. Een speciale televisie-uitzending is nog niet gepland, ondanks de vraag van het Consortium 12-12 voor een fondsenwerving via de televisie. Een dergelijke benefietactie past volgens mij perfect in de decretale opdracht van de VRT. In de

beheersovereenkomst lezen wij in operationele doelstelling 37.1 dat de VRT haar sociaal-maatschappelijke relevantie kan en moet verhogen. Het laatste initiatief in dat verband dateert van 2010 na de aardbeving in Haïti.

De klok tikt verder voor de mensen in de Filipijnen. Het is dramatisch voor hen. Minister, waarom gaat de VRT niet in op de vraag van het consortium om een televisie-uitzending te maken, met de andere zenders uiteraard?

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Voorzitter, minister, collega's, 11 miljoen getroffen Filipino's, waarvan 40 procent kinderen; meer dan 4000 doden; 18.000 gewonden en meer dan 1500 vermisten; meer dan 1 miljoen huizen verwoest en 2,5 miljoen mensen die noodhulp behoeven. Het zijn hallucinante cijfers die de enorme omvang van het menselijk leed aantonen. Er zijn nog andere cijfers die onze aandacht moeten trekken: 18,5 miljoen euro is in Nederland opgehaald; 40 miljoen euro in Engeland; 6 miljoen euro in Zwitserland, maar slechts 2,4 miljoen euro in België. Dat zijn de bedragen die tot gisteren bij het grote publiek werden ingezameld.

Zijn wij gieriger? Neen, zeggen experts: het grote verschil bestaat erin dat in ons land nog geen grote benefietacties door de media zijn georganiseerd. En dat is volgens alle experts noodzakelijk om van een hulpcampagne een succes te maken. Het feit dat de media nog niets ondernemen, verbaast de heer Yüksel en mezelf, maar ook veel betrokkenen. Mijn fractievoorzitter heeft vorige week opgeroepen om te komen tot een gecoördineerde actie van alle media in ons land, zowel langs Nederlandstalige als Franstalige kant. Experts steunen die oproep, maar het blijft onnoemelijk stil in het medialandschap.

Wij hebben een grote, sterke openbare omroep, met een grote maatschappelijke rol die in de beheersovereenkomst is verankerd. Die rol neemt de openbare omroep nu niet op. Daarom wil ik u vragen waarom de VRT die trekkersrol in het medialandschap niet opneemt? Wat zult u daaraan doen?

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Voorzitter, collega's, mijn collega kan daar niet verschrikkelijk veel aan doen, want artikel 7 van het Mediadecreet bepaalt dat het programma-aanbod en uitzendschema tot de autonomie van de VRT zelf behoort. Contactname met de VRT leert mij dat de omroep al een tijdje aan het overleggen is met het consortium. Er zijn al een paar zaken gebeurd, zoals de productie van een spotje voor tv en radio, dat op alle zenders wordt uitgezonden. Op de radio is een actiedag gehouden, waarbij alle zenders van de VRT aandacht aan de ramp hebben besteed. Op Eén is in het programma Koppen een reportage uitgezonden. Er is een extra uitzending van Café Corsari gemaakt en in het jeugdjournaal Karrewiet is aan het onderwerp ook veel aandacht besteed.

Inzake redactionele aandacht kan men dus niet stellen dat de VRT haar verantwoordelijkheid niet heeft opgenomen. Uw vraag luidt evenwel of een grote benefietshow mogelijk is, zoals ook vroeger, naar aanleiding van andere rampen, gebeurde. De VRT heeft gemeld dat de omroep daarover gesprekken voert met het consortium, maar dat het vandaag te vroeg is om al een definitief antwoord te geven. In elk geval is de omroep bereid om dat idee te onderzoeken.

De heer Veli Yüksel: Ik dank u voor het antwoord. Vanzelfsprekend bepaalt de VRT autonoom welke redactionele initiatieven de omroep neemt. Hier staat evenwel een speciale uitzending, van de drie zenders samen, ter discussie. Op dat vlak moet de VRT, als openbare omroep, een voortrekkersrol spelen. Dat gebeurde ook bij initiatieven uit het verleden. Het is goed dat men daarover praat, maar de tijd speelt in ons nadeel. Volgende maand zal men daarover niet meer spreken. Men moet van de gelegenheid gebruikmaken om nu een initiatief

te nemen. Er is zeer veel geld nodig om de nood te leningen. Vandaag is veel te weinig geld opgehaald. Wanneer komt er een definitief antwoord?

In de media lezen we verschillende analyses. Wanneer wordt zo'n benefietuitzending opgezet? Zijn daar regels of procedures voor?

De heer Jo De Ro: Ik hoop dat Villa Politica niet wordt uitgezonden in de Filipijnen, want dan zal men horen dat wij hier nog aan het spreken zijn, terwijl die mensen al twee weken in de spreekwoordelijke shit zitten.

Ik had verwacht, minister, dat u zou zeggen dat u gezien het betreffende artikel in het Mediadecreet niet veel kunt doen vanuit de Vlaamse Regering. Maar er is hier sprake van humanitaire nood. We hebben geen tijd te verliezen.

We hebben een openbare omroep, de leidende omroep in ons mediabestel, die hier zijn trekkersrol kan spelen. Er is zelfs een extra opportuniteit, want ze hebben daar twee fantastische Filipijnse actrices, die nu zelf het initiatief genomen hebben om een filmpje te maken. Die twee dames, die ons op dinsdagavond verblijden met hun rol in 'Eigen kweek', gebruik die als boegbeeld, gebruik die in een campagne, speel die uit, maak een mediacampagne, organiseer een avond waarbij alle Vlamingen aangesproken worden en de gulheid die Vlaanderen rijk is, ontgonnen kan worden. We hebben bij eerdere initiatieven gezien dat dat kan.

Ik snap echt niet dat het antwoord van de openbare omroep, met alle middelen die hij heeft, luidt: we zijn nog aan het nadenken. (*Applaus bij Open Vld en bij Groen*)

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Ik vraag mij nu toch af welke richting de collega's uit willen. Als er in de commissie Media of in de plenaire vergadering nog maar richting de programmatie wordt gestuurd door de politici, is het kot te klein, want dan zijn het de politici die de programma's willen maken. Ik zou de collega's willen vragen om het programmeren en het programmamaken over te laten aan de programmamakers.

Ik vind het spijtig dat dit wordt aangegrepen om nog eens een goedkope aanval op de VRT te lanceren. In dezen heeft de VRT al haar verantwoordelijkheid genomen, met een promotiefilmpje, met de dagelijkse oproepen om geld te storten voor dit lovenswaardige initiatief. Ik kan die oproep enkel herhalen. Nu zeggen dat de VRT er niets aan doet, is de waarheid onrecht aan doen. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: De VRT en vtm hebben in het verleden al een paar keer met succes samengewerkt voor een inzamelactie. Ik denk bijvoorbeeld aan Tsunami 1212 in 2005 en de aardbeving in Haïti in 2010. De heer De Ro heeft gelijk: een grootschalige inzameling kan alleen als de audiovisuele media die actie trekken.

De minister moet natuurlijk opletten dat ze niet wordt beschuldigd van inmenging in het beleid van de omroep, maar ze kan wel vriendelijk suggereren dat de omroep iets zou doen. Minister Bourgeois heeft dat gedaan ten tijde van de tsunami. Vriendelijk suggereren dat ze de hand aan de ploeg slaan, kan wel, denk ik.

De voorzitter: De heer Verstrepen heeft het woord.

De heer Jurgen Verstrepen: Collega's, je moet weten waar je naartoe gaat. Ofwel zeg je dat wij politiek kunnen ingrijpen op een openbare omroep wat betreft de programmatie en het organiseren van benefieten, ofwel niet. Dat is een keuze die je maakt. Dat is in dezen een dunne lijn. Het is een grens waar je niet over gaat.

Je kunt misschien stellen dat de VRT hier wat onverschillig is, maar ik kan elke week wel een benefiet bedenken voor een minder mediatiek gebeuren. Ik vind het een moeilijke discussie.

Ik kan enigszins begrip hebben voor het feit dat de minister zegt dat je niet rechtstreeks kunt ingrijpen. Dat is een politieke keuze die je moet maken. Als je die deur openzet, weet je niet hoever ze open zal gaan.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Ik sluit me wel aan bij de twee vraagstellers. Niets is zo krachtig als de audiovisuele media. Zij kunnen het verschil maken. Je kunt altijd wel een of andere regel of decreet vinden die het wat moeilijker maakt en die een argument kan zijn om niet in te grijpen.

Ik denk dat er uitzonderlijke momenten zijn waarop je de krachten moet kunnen bundelen en voluit gaan. Dan vind ik dat wij die vraag vanuit het parlement moeten kunnen stellen, in alle vrijheid. Het kan een signaal zijn, dat we oproepen om niet te veel tijd te verliezen en dringend iets te doen.

Minister Freya Van den Bossche: Het is zeker niet zo dat de VRT onverschillig zou zijn ten aanzien van wat er is gebeurd, of dat zij niets zou hebben gedaan. Er zijn veel redactionele bijdragen geweest. Er is al een actiedag geweest. Zij hebben een spotje gemaakt om geld in te zamelen. Je kunt helaas vaststellen dat de Vlaming nog niet veel heeft bijgedragen. Dat noopt misschien tot iets anders. Maar het is niet zo dat de VRT niet onmiddellijk haar verantwoordelijkheid heeft opgenomen. Zij heeft een aantal acties opgezet. Onze publieke zender heeft dat zeer zeker gedaan.

Moet minister Lieten dat nu suggereren aan de VRT? Ik kan enkel zeggen dat zij dit debat, dat overigens live op een zender wordt uitgezonden, zal hebben bekeken en dat zij zal hebben gehoord dat er vrij veel steun is voor een dergelijk initiatief. Als mens zou ik er zeker enthousiast op reageren indien de VRT daarover zou beslissen. Mevrouw Meuleman, het gaat er niet om dat we een regeltje in het decreet vinden om toch maar niet te moeten ingrijpen. Het is zeker niet zo dat minister Lieten niet graag zou willen dat het gebeurt, maar zij moet daar wel een zekere terughoudendheid aan de dag leggen inzake die inmenging.

Ik hoop dus dat die benefiet er komt. Ik wil dat zeer duidelijk zeggen. Maar minister Lieten kan dat niet opleggen. Ik vermoed echter dat het signaal van deze namiddag zeer duidelijk zal zijn overgekomen. Daardoor hoop ik nog net iets sterker dat het signaal zal zijn gehoord.

De heer Veli Yüksel: Minister, ik hoop inderdaad dat de Reyerslaan en ook de andere lanen dit gehoord hebben.

Ten aanzien van de collega's die onze vragen beschouwen als een interferentie op de programma's en als een aanval op de VRT: zij dwalen. Er vindt een humanitaire ramp plaats, en wij vinden dat de VRT binnen de beheersovereenkomst en binnen de mogelijkheden moet bekijken wat maatschappelijk relevant is. Vandaag zien wij dat Vlaanderen en andere landen en regio's een warm hart tonen door op deze manier een benefietuitzending mogelijk te maken en zo meer geld en middelen binnen te halen. Vlaanderen kan dat ook. De openbare omroep heeft daar een voorbeeldfunctie. Daarom is het ook een openbare omroep. Minister, ik hoop dat u deze boodschap aan uw collega doorgeeft. Ik hoop dat de VRT, maar ook de VMMA en SBS dit debat hebben gevolgd en dat ze daar de nodige conclusies uit trekken.

De heer Jo De Ro: Minister, collega's, voorzitter, het heeft een paar dagen geduurd vooraleer de eerste hulpverleners het rampgebied konden bereiken. Wat mij en ook heel veel Filipino's hier in België heeft getroffen toen wij die eerste beelden zagen, was dat die mensen aan de kant van de weg zichzelf een stem hadden gegeven. Zij gaven geen interviews en zij hadden geen slotreplik. Ik zal dan ook mijn slotreplik niet gebruiken voor een lang pleidooi. Zij gebruikten de kracht van papier en woorden. *(De heer Jo De Ro toont een papier met een boodschap op)*

Zij hadden allemaal wel iets bij om in het Engels de oproep te lanceren dat zij hulp nodig hebben. Minister, ik wist niet dat uw collega ziek was, dus ik had hier 'Freya' moeten

schrijven in plaats van 'Ingrid', maar ik zal het u toch meegeven. Ik hoop niet dat u dit als een platitudes beschouwt, maar het is wel iets wat de mensen ginder ter plaatse als vraag aan de wereld gericht hebben. Ik denk dat we het hier ook zo moeten doen en dat we geen tijd mogen verliezen. U hebt het zelf ook gezegd. Ik hoop dat dit signaal duidelijk is aangekomen in de Reyerslaan, de Medialaan en in Zaventem. Ik hoop dat u dit bord meeneemt en dat dit signaal wordt doorgegeven. Wij hebben trouwens gehoord dat in het verleden nog ministers dat hebben gedaan. (*Applaus bij Open Vld*)

De voorzitter: De actuele vragen zijn afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van de heer Marino Keulen tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken, over verkeers- en mobiliteitseducatie in het secundair onderwijs

ACTUELE VRAAG van de heer Kris Van Dijck tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over verkeers- en mobiliteitseducatie in het secundair onderwijs

ACTUELE VRAAG van mevrouw Karin Brouwers tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over verkeers- en mobiliteitseducatie in het secundair onderwijs

ACTUELE VRAAG van de heer Peter Reekmans tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken, over verkeers- en mobiliteitseducatie in het secundair onderwijs

ACTUELE VRAAG van de heer Steve D'Hulster tot mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken, over verkeers- en mobiliteitseducatie in het secundair onderwijs

De voorzitter: Zowel minister Smet als minister Crevits kan op uw vragen antwoorden.

De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Voorzitter, collega's, ministers, de mobiliteitsbarometer van de Vlaamse Automobilistenbond (VAB) geeft aan dat de kennis inzake verkeer en mobiliteit en alles wat daarmee samenhangt, verkeersveiligheid en verkeerssituaties, bij leerlingen van het algemeen secundair onderwijs (aso) ondermaats is.

Vandaag is iedereen verkeersdeelnemer en verkeersgebruiker en iedereen weet dat kennis van het verkeer ook bijdraagt tot meer verkeersdiscipline, tot een verkeersveiliger gedrag en wie weet tot het sparen van mensenlevens.

Bij Onderwijs gebaren ze een beetje van krommenaas. Men zegt daar dat het te maken heeft met vakoverschrijdende eindtermen voor verkeer en mobiliteit en dat die niet voldoende specifiek zijn, maar dat alles in orde komt op het ogenblik dat het secundair onderwijs wordt hervormd. Die hervorming is al heel lang aangekondigd en wordt gebruikt als schild waar Onderwijs zich veelvuldig achter verschuilt.

Ministers, bevoegd voor mobiliteit en onderwijs, wat gaat u doen om de kennis inzake verkeer en mobiliteit te vergroten bij de leerlingen van het aso?

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Voorzitter, ministers, de situatie is geschetst. We mogen toch wel wat verrast zijn door de bevraging die VAB heeft gedaan. Het feit dat vijf collega's hierover een vraag stellen, zegt ook al genoeg. Laat het duidelijk zijn: ik ben de laatste om te zeggen dat het onderwijs alles alleen moet oplossen.

Verkeersopvoeding – en het woord zegt het zelf – is een zaak van het onderwijs, maar ook van de ouders, van de gemeenschap, van jeugdbewegingen enzovoort. Minister, in hoeverre willen wij een goede implementatie van de eindtermen controleren? Ik wil toch wel één boodschap meegeven. Het is al een hele tijd geleden dat ik zelf nog in het onderwijs stond, de tijd van voor de eindtermen. We hadden toen een studiedag over verkeersopvoeding. De wijze inspecteur die ons kwam onderrichten, gebruikte volgende vergelijking waardoor hij het belang van een degelijke verkeersopvoeding duidelijk onderstreepte. Als een kind een dt-fout maakt of een fout maakt bij een vermenigvuldiging, dan kan dat wel erg zijn en wordt een punt afgetrokken. Als dat kind naar huis rijdt en een inschattingsfout in het verkeer maakt of een fout maakt tegen de verkeersregels, dan kan dat dramatische gevolgen hebben.

Ministers, op welke manier kunnen wij deze problematiek en het onderricht hierover verstrakken, verstrengen en beter opvolgen?

De voorzitter: Mevrouw Brouwers heeft het woord.

Mevrouw Karin Brouwers: Ministers, maandag werd de VAB-mobiliteitsbarometer naar buiten gebracht. Voor de scholieren van het secundair onderwijs was het resultaat toch wel erg pover. Vooral de scholieren van het aso bleken niet goed te zijn op het vlak van mobiliteit en verkeersveiligheid. Ze kennen misschien wel de regeltjes maar de algemene competentie om zich goed te bewegen in het verkeer, om de juiste keuzes te maken, ontbreekt. Er werd zelfs aangegeven dat slechts een op vijf van de leerlingen mobiliteits- en verkeerseducatie had gehad. Ik vond dat een onthutsend cijfer.

Er waren onmiddellijk reacties. De Vlaamse Stichting Verkeerskunde zei dat de eindtermen een lege doos waren; dat laat ik voor hun rekening. Ook het katholiek onderwijs reageerde en zei dat er zoveel vakoverschrijdende eindtermen zijn dat het onmogelijk is om die allemaal perfect te behalen. Men zei dus eigenlijk dat er een overbevraging is van de scholen en dat de autonomie van de scholen toch ook moet worden gerespecteerd.

Het antwoord van de minister van Onderwijs in De Morgen was in die zin een beetje hoopgevend want hij zei dat de vakoverschrijdende eindtermen bij de hervorming van het secundair onderwijs deels zullen worden vervangen door competenties of minimumdoelstellingen die meer op competenties zullen zijn gebaseerd. Voor CD&V lijkt dat een goede piste, maar de Vlaamse Onderwijsraad (Vlor) heeft ook al aangegeven dat ze de huidige vakoverschrijdende eindtermen daarin deels willen terugvinden.

Mijn vraag is: hoe zal dat worden aangepakt? Kunt u aangeven hoe die competentiegericht geformuleerde minimumdoelen de scholen er daadwerkelijk toe zullen aanzetten om nog aan een beter verkeerseducatieaanbod te doen en dat zelf concreet te kunnen invullen?

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord.

De heer Peter Reekmans: Voorzitter, minister, ik denk dat we over dit probleem kunnen blijven palaveren, maar we kunnen één ding vaststellen: er is een verschil tussen de theorie en de praktijk. De oorspronkelijke doelstellingen die u had, waren goed, waren positief. Anderzijds moeten we ook de vraag durven stellen wat ons onderwijs nog allemaal moet aanbieden en wat het verplicht moet aanbieden. Een dag heeft maar een bepaald aantal uren, en er moeten ook nog andere lessen worden gegeven.

De studie van de VAB toont voor mij deels aan dat we een duidelijk onderscheid moeten maken tussen het lager onderwijs en het secundair onderwijs. Wat het lager onderwijs betreft, werkt het omdat het een heel andere vorm van verkeersopvoeding is. Het is de eerste vorm van verkeersopvoeding. Er wordt voor een groot stuk ook gewerkt met verkeersparken. Wij hebben er zelf zo een in onze gemeente. Het secundair onderwijs is er vooral in de steden, waar de problematiek bestaat dat er minder wordt samengewerkt. Minister, u hebt de reglementering en de stimuli reeds jaren geleden ingevoerd om uw doelstellingen te bereiken. Dat werkt niet. Ik denk dat het nu uw taak is als minister van Mobiliteit om onze jeugd

verkeersweerbarder te maken, te kijken hoe scholen kunnen samenwerken en hoe dat ook netoverschrijdend kan worden aangeboden. Ik denk dat dat de enige mogelijkheid is om hieruit te geraken. Als we daar niet op inzetten, dan staan we hier over zeven jaar opnieuw om over een volgende studie te zeggen dat het niet lukt.

Ik kan ook deels begrijpen waarom het niet lukt. Die leraars van de secundaire scholen moeten ook nog andere vakken aanleren. De ene vindt economie belangrijk, de andere vindt verkeer belangrijk. Het is allemaal belangrijk, maar om onze kinderen zo weerbaar mogelijk te maken, moeten er initiatieven komen, niet alleen een financiële stimulans van 750 euro voor de scholen, maar een initiatief om netoverschrijdend samen te werken.

De voorzitter: De heer D'Hulster heeft het woord.

De heer Steve D'Hulster: Ministers, we moeten in de file staan om een vraag aan jullie te stellen. Ik ben van Mortsels, op die manier voel ik me hier heel goed thuis.

De collega's hebben het aangeraakt. De bevraging van de VAB legt een aantal pijnpunten bloot. De belangrijkste vaststelling voor mezelf is dat er een missing link is in de eerste jaren van het middelbaar onderwijs, terwijl dat een heel belangrijke leeftijd is. Jongeren gaan voor het eerst alleen met de fiets naar school of kopen zich een motorfiets waarmee ze zich in het verkeer begeven. Op het einde van het middelbaar onderwijs heb je dan het rijbewijs op school. Tussen de lagere school en het laatste jaar middelbaar onderwijs ontbreekt er iets. Minister, ik hoop dat we daar nog een aantal zaken in kunnen veranderen.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Collega's, jullie stellen met vijf een vraag over deze thematiek. Minister Smet en ikzelf vonden de thematiek belangrijk genoeg om beiden aanwezig te zijn. We komen immers op een snijpunt tussen Onderwijs en Mobiliteit.

Verkeersopvoeding moeten mensen levenslang proberen te koesteren. Als we enquêtes houden bij 30- tot 50-jarigen over de kennis van de verkeersregels, blijkt die nog al eens tegen te vallen. Hier in concreto zitten we met een doelgroep van 12 tot 18 jaar, die sowieso in de ongevalstatistiek oververtegenwoordigd is. Het is een zeer kwetsbare groep, die vanaf het eerste middelbaar autonoom naar school gaat. Ze gaan alleen met de fiets, alleen te voet of met het openbaar vervoer.

Ze komen uit de lagere school. Daar moeten ze zeer resultaatgerichte zaken kennen. Ze moeten zich zelfstandig te voet en met de fiets kunnen bewegen in het verkeer. Vanaf de middelbare school is dat gedaan. Er is inderdaad een vakoverschrijdende eindterm. Toen ik bevoegd werd voor de mobiliteit in 2009, stelde ik vast dat er, wat het educatief aanbod betreft, niets bestond. Het enige wat bestond, was het rijbewijs op school. Je kon je theoretisch rijbewijs halen, en in een aantal gevallen ook je praktisch, dat weet collega D'Hulster zeer goed. Voor de rest was er niets.

In 2009 hebben we een nieuw pakket uitgewerkt, namelijk Slimme Mobiele Scholen (SMS), dat voor elk jaar van het secundair onderwijs, mobiliteitseducatief onderwijs op maat aanreikt. Je hebt dus voor elk jaar van het secundair onderwijs pakketten waarop scholen kunnen inpakken.

We hebben de cijfers vanmiddag nog eens opgezocht: vandaag doet een op drie Vlaamse secundaire scholen daaraan mee. Het is wel toevallig dat VAB stelt dat twee op drie scholen het niet zo goed doen, maar dat zal toeval zijn. De kwaliteit van het aangeboden is goed tot zeer goed.

Mijnheer Reekmans, u had het over 750 euro. We geven de scholen die daaraan willen deelnemen, 750 euro om hen te helpen, zodat ze dat op een goede manier zouden kunnen doen. Het aanbod om een goede mobiliteitseducatie, om die vaardigheden aan te reiken, bestaat dus vandaag voor elk jaar van het secundair onderwijs.

Voor de tweede graad is er bovendien de Mobibus, die rondrijdt en waarop leerlingen allerhande zaken kunnen testen. Voor de derde graad hebben we de verkeersgetuigen. Dat zijn jongeren of ouderen die zelf het slachtoffer zijn geweest van een ongeval en die nu overal in de Vlaamse scholen gaan spreken. Morgen zullen we de eerste resultaten geven van het effect daarvan op jongeren.

Het aanbod vanuit mijn bevoegdheid Mobiliteit is er dus. Het lijkt me ook onze plicht ervoor te zorgen dat dit aanbod er is. Eigenlijk zouden veel meer scholen daar gebruik van moeten maken. Dat is een pijnpunt. Daar moeten we inderdaad voor zorgen. Dat is de grote uitdaging: hoe kunnen we de scholen stimuleren om nog veel meer gebruik te maken van dat bestaande aanbod, naast, natuurlijk, potentiële wijzigingen aan de vakoverschrijdende eindtermen? Daarover zal minister Smet het hebben.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Sta me toe eerst de huidige situatie te schetsen. In het basisonderwijs zit dit in de eindtermen. Daar moeten de kinderen de verkeersregels voor fietsers en voetgangers kennen. Ze moeten ook een vertrouwde weg – meestal de weg van thuis naar school, of eventueel een andere weg – in veilige omstandigheden alleen kunnen afleggen. Dat betekent dat de scholen dat resultaat ook moeten halen. Dat zijn hun minimumdoelen.

In het secundair onderwijs is het anders: daar zit het in de vakoverschrijdende eindtermen. Die zijn op zich goed geformuleerd: leerlingen moeten de verkeersreglementering kunnen toepassen en het openbaar vervoer alleen zelfstandig kunnen gebruiken. Alleen is er bij de vakoverschrijdende eindtermen, in tegenstelling tot bij de vakgebonden eindtermen, sprake van inspanningsverbintenissen. Dat betekent dat de scholen die doelstelling moeten bereiken, maar zoals gezegd zijn er heel wat vakoverschrijdende eindtermen. Scholen krijgen wat meer marge dan bij de vakgebonden eindtermen.

Mijnheer Keulen, ik verwijs naar de hele hervorming van het secundair onderwijs. We verschuilen ons daar niet achter. Dat wordt op dit moment uitgerold. Er is al over een deel beslist. In heel die hervorming is afgesproken dat we het onderscheid tussen vakgebonden en vakoverschrijdende eindtermen gaan afschaffen, net omdat voor die vakoverschrijdende eindtermen het eigendomsprobleem rijst: in welk vak moet dat worden gegeven, welke leerkracht is daar verantwoordelijk voor? Dan loopt het in heel wat scholen duidelijk mis. In het masterplan voor de hervorming van het secundair onderwijs hebben we resoluut gekozen voor competentiegericht geformuleerde eindtermen. Dat betekent dat men kennis, vaardigheden en attitudes als resultaten, als competenties gaat definiëren. De scholen moeten die resultaten bereiken. De oefening om dat om te zetten, is trouwens nu gaande. Dat is niet iets waarmee men over vijf jaar zal beginnen.

Daarnaast is op 22 oktober een andere belangrijke oefening begonnen, ook in het kader van de uitvoering van dat masterplan. Er wordt heel veel gevraagd van de scholen. Mevrouw Brouwers heeft daar terecht naar verwezen. Vandaag is het verkeerseducatie, morgen seksuele opvoeding, overmorgen EHBO-lessen, de volgende dag gezonde voeding, dan voldoende bewegen ... Er komt altijd heel veel bij, en het klopt dat kinderen ook nog de klassieke dingen moeten leren. U zult me niet horen zeggen dat ze dat allemaal niet moeten kunnen.

We hebben dus een debat nodig over de basisvorming: wat vindt deze samenleving – en uiteraard ook het parlement, dat in dezen het laatste woord zal hebben – dat er op school qua basisvorming moet worden gegeven? Minister Crevits en ikzelf vinden allebei dat verkeerseducatie tot die basisvorming behoort. Zij heeft de redenen daarvoor nog eens heel duidelijk opgesomd. We moeten echter wel een breder maatschappelijk debat hebben over wat daar al dan niet toe behoort. Dat debat is met alle stakeholders opgestart op 22 oktober. De komende maanden zal dat worden bekeken. Uiteindelijk zal dat in het parlement worden beslecht.

Minister Crevits heeft terecht aangehaald dat de overheid in principe geen lesmateriaal aanmaakt. Dat doen we niet. Sinds 2009 heeft het Agentschap Wegen en Verkeer echter al heel wat materiaal ontwikkeld. De onderwijsadministratie is hier nauw bij betrokken. Ook de Vlaamse Stichting Verkeerskunde en anderen hebben al hele pakketten uitgewerkt. Die pakketten zijn ter beschikking gesteld van de scholen.

Ons enige antwoord op dit ogenblik is dat we de scholen moeten sensibiliseren. Vervolgens moeten we een debat over de basisvorming voeren. Dat moet gebeuren. Ten tijde van de financieel-economische crisis ging het over de financieel-economische geletterdheid. De muzische geletterdheid is een ander voorbeeld. De vraag is steeds wat tot de basisvorming behoort. Wat ons beiden betreft, is het antwoord duidelijk. De verkeerseducatie moet hier een onderdeel van zijn.

Vervolgens moeten we de competentiegerichte eindtermen formuleren. Op dat ogenblik worden de scholen verplicht die eindtermen te halen. De onderwijsinspectie kan dan, meer dan nu het geval is, nagaan wat al dan niet wordt bereikt.

De heer Marino Keulen: Het is duidelijk dat beleidsmatig een flinke tand bij moet worden gestoken. De mobiliteitsbarometer van de Vlaamse Automobilistenbond (VAB) is op dat vlak overduidelijk. Dit geldt zeker voor de leerlingen van het aso. Het gaat hier in feite om de universiteit van het leven. Iedereen heeft dit elke dag nodig. Ik wil geen afbreuk doen aan de verdiensten van individuele vakken, zoals biologie of scheikunde. Met betrekking tot mensen die niet voor een wetenschappelijke toekomst kiezen, kunnen we hier vraagtekens bij plaatsen. We zijn echter allemaal deelnemers aan en gebruikers van het verkeer. Het is belangrijk dat we op dat vlak een robuuste basiskennis hebben.

Er moet me nog iets anders van het hart. Ik vind het schrijnend dat we die vaststellingen pas kunnen doen als een ngo, een middenveldorganisatie als de VAB, een soort syndicaat van automobilisten en van mensen die zich op de weg verplaatsen, in de plaats van de overheid feiten vaststelt. Wij investeren vanuit de beleidsdomeinen Onderwijs, Mobiliteit en Openbare Werken in deze materie. De overheid zou hier zelf voor moeten kunnen zorgen. We zouden die kennis van leerlingen waar dan ook geregeld moeten monitoren en opvolgen.

De heer Kris Van Dijck: In de eerste plaats wil ik beide ministers danken voor hun uitvoerig antwoord. Ik heb hieruit geleerd dat dit een van de weinige domeinen is waarop de overheid ook stof aanbiedt. Het komt er niet enkel op aan op het vlak van het aanbod een tandje bij te steken. Het gaat er zelfs nog meer om het feit over te brengen dat het aanbod bestaat. We moeten oproepen dit aanbod te aanvaarden.

Natuurlijk kan voor alles een pleidooi worden gehouden. Zoals ik daarnet al heb gesteld, gaat het hier om het gedrag in het verkeer en bijgevolg om het leven en overleven van mensen.

In elk geval moeten we dit beter op de competenties kunnen afstemmen. Zoals in de vraagstelling al naar voren is gekomen, vormt de eerste en de tweede graad een cruciale periode. Jongeren nemen op een zelfstandiger wijze deel aan het verkeer. Misschien slabakt de aandacht langs de opvoederszijde dan een beetje. In elk geval moeten we duidelijk op dit aanbod blijven inzetten. We moeten de competenties in de eindtermen opschrijven en controleren.

Mevrouw Karin Brouwers: Ik dank beide ministers voor hun zeer uitgebreid en interessant antwoord. Hieruit blijkt dat vijf leden van het Vlaams Parlement, uit meerderheid en oppositie, en leden van de Vlaamse Regering de verkeerseducatie als een belangrijk element beschouwen. Dit zal tijdens de oefening zeker overeind blijven.

Ik heb de eindtermen van de eerste graad van het secundair onderwijs zelf eens bekeken. Ik kom aan bijna zeventig eindtermen. Daar zitten ook gedragselementen als het leren zich excuseren tussen. We moeten hier eens met de kam doorheen gaan. We moeten de essentiële

zaken overhouden. Dat de verkeerseducatie hier deel van zal uitmaken, stemt me zeer optimistisch. Ik hoop dat op dit vlak snel vooruitgang kan worden geboekt.

Ik vind het jammer dat het zeven jaar heeft geduurd om weer over cijfergegevens te kunnen beschikken. We hebben hiervoor een beroep op de VAB moeten doen. Het zou niet slecht zijn dergelijke enquêtes in de toekomst door de overheid zelf te laten uitvoeren. Aangezien ik niet weet of dit mogelijk is, wacht ik op een reactie van de minister.

De heer Peter Reekmans: Alles kan altijd beter, minister. Hier is dat het aanleren van verkeersveerbaarheid bij kinderen en jongvolwassenen. Het schrijnende van de studie is dat het aanbod bestaat. De overheid kan zelf nog eens een studie bestellen, maar ik heb liever dat we de studie van de VAB gebruiken in plaats van nog eens geld uit te geven. We hebben ze nu gratis. Ik denk, minister, dat u dit allemaal al wist.

De voornaamste doelgroepen zijn de 13- tot 14-jarigen en de 17-jarigen die aan hun rijbewijs beginnen. Dit debat past binnen het debat over de hervorming van het secundair onderwijs. Dat zal ik zelf niet voeren, maar mijn collega, de heer Bouckaert: hij is ter zake veel meer onderlegd. We moeten focussen op de ontwikkeling van die weerbaarheid bij deze doelgroepen. Het zijn jongeren die voor het eerst naar de stad naar school gaan met de fiets of de bus en de jongeren die voor hun rijbewijs gaan. Dat werd daarnet niet aangehaald. Voor al die verschillende leeftijden in het secundair onderwijs moeten we een ander accent leggen. We moeten netoverschrijdend gaan. Daar liggen voor u de tools, minister, om meer gebruik te maken van het aangeboden instrumentarium.

De heer Steve D'Hulster: Minister Crevits, u verwijst terecht naar het bestaande aanbod van slimme mobiele scholen. U hebt het aangekaart. Er bestaat een menu van heel veel eten en drinken voor de scholen. Ze maken daar nog altijd veel te weinig gebruik van. Het project Rijbewijs op School haalt dan wel een participatiegraad van bijna 100 procent. We moeten eens uitzoeken wat we daaruit kunnen leren. Hoe kunnen we een project aantrekkelijk maken? Het moet gemakkelijk toepasbaar zijn voor de leerkracht, maar er moet een trigger inzitten voor de jongeren. We moeten de educatie in de lagere jaren van het middelbaar optrekken.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, ik weet niet wat het is vandaag, maar ik ben het weer grotendeels eens met het antwoord van de minister. Of misschien is het een griepje dat ik voel opkomen. (*Gelach. Opmerkingen*)

Eindelijk, minister, eindelijk komt er een debat over de basisvorming voor kinderen. Eerlijk gezegd, als we de vrachtwagen – om in het jargon te blijven – van het onderwijs op een weegbrug plaatsen, zakt die daar gewoon door. Er gaat bijna geen maand voorbij of iemand komt hier wel met een idee: de school moet nog dit doen, ze moet nog dat, ze moet dit bezoeken, er moet altijd nog iets bij. De vakoverschrijdende eindtermen zijn niet meer dan een vuilnisbak.

Ja, graag dat debat over de basisvorming voor kinderen. Ja, collega's, laten we die ideeën eens achterwege laten en de juiste keuzes maken. Wat moet een kind kunnen?

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Het is inderdaad noodzakelijk dat hier meer aandacht voor komt, vooral in de praktijk. Dat mankeert er soms wel aan in het secundair onderwijs. Dat gebeurt vooral in het basisonderwijs. Er is zeker ruimte voor verbetering.

Dit gaat veel breder dan Onderwijs. We willen van Vlaanderen een logistieke draaischijf maken. We hanteren het STOP-principe (*Stappen, Trappen, Openbaar vervoer, Personenwagen*) vooral in theorie en zetten het niet altijd om in de praktijk. We leggen recreatieve fietspaden aan, die door de functionele fietser weinig gebruikt worden. Zo krijgen

we een generatie van achterbankkinderen. Ze zijn niet meer gewend om zich te voet en met de fiets in het verkeer te begeven. Ja, het onderwijs draagt hierin een verantwoordelijkheid, maar we moeten fundamenteel nadenken over onze verkeersomgeving. Daar ligt een veel grotere verantwoordelijkheid.

Minister Pascal Smet: Als we dat allemaal gaan controleren in de scholen, krijg ik hier weer minstens drie vragenstellers die willen weten waarom ik zoveel planlast opleg aan de scholen. *(Opmerkingen)*

Ik zeg dit maar even in het algemeen. De dag dat we zouden beslissen om dat allemaal in detail uit te zoeken, staat hier minstens de helft van u terug om te klagen over planlast. Je moet een keuze maken. Daarom vragen we de inspectie om na te gaan hoe de vakoverschrijdende eindtermen worden bereikt.

Het wordt natuurlijk een ander verhaal als het resultaatgericht is. Dan gaat de inspectie na welke inspanningen scholen doen om dat te bereiken. Ik kan vragen aan de inspectie om dat nog wat meer te bekijken dan nu het geval is. Maar goed, er zijn ook andere domeinen waarvan men vraagt om ze wat meer te bekijken dan nu het geval is. Dus moeten we daar goed over nadenken.

U vraagt hier dat het beleid een tandje bijsteekt, maar het beleid heeft gedaan wat het parlement wilde. Dat is nog niet zo heel lang geleden goedgekeurd. De vakoverschrijdende eindtermen zijn in 2009 ingevoerd, en in 2009-2010 uitgevoerd. U kunt ons niet verwijten dat we te traag zijn geweest. We hebben ook vastgesteld dat er problemen zijn. Deze regering heeft in de uitvoering van het Masterplan beslist dat dat zal worden omgezet. Die dubbele oefening is op dit moment bezig. Dus zullen we die ook ten gronde uitvoeren en verkeerseducatie zal daar een onderdeel van zijn. Laten we die oefening in de komende maanden voortzetten.

Minister Hilde Crevits: Sommigen zeggen dat het erg is dat we de VAB nodig hebben om die evaluatie te maken. Daar ben ik het niet mee eens. De Vlaamse Stichting Verkeerskunde ontwikkelt pakketten en evalueert die ook. Wat ze doen en wat het effect daarvan is in scholen, wordt bekeken.

Slimme Mobiele Scholen bestaat pas sinds 2010. Het aantal scholen dat elk jaar inschrijft, stijgt. Elke school zou er belang bij hebben om daarop in te pikken omdat er een mooi, omljnd pakket is dat je aan elk jaar van de humaniora kunt aanbieden. De effecten worden gemeten en men zit niet te wachten op de VAB. De grote uitdaging bestaat erin de andere scholen die nu nog niet deelnemen, mee te laten stappen in het verhaal.

Mevrouw Meuleman, het klopt dat we in infrastructuur moeten investeren, maar gelieve ook te noteren dat de resultaten in lagere scholen zeer goed zijn. We moeten ervoor zorgen dat de resultaten in het secundair onderwijs ook goed worden. Het basismateriaal is aanwezig. We moeten de match zoeken zodat de scholen er gretiger gebruik van maken dan nu het geval is.

De heer Marino Keulen: Ik doe een vaststelling – in de marge, maar misschien ook niet – die misschien kenmerkend is voor deze meerderheid. Kris Van Dijck van de N-VA en Karin Brouwers van CD&V ondervragen minister Smet van sp.a. Steve D'Hulster van sp.a ondervraagt minister Crevits van CD&V. Dat zal toeval zijn, maar misschien ook niet, deze vrolijke verdeelde meerderheid.

De heer Kris Van Dijck: Dat vind ik flauw, mijnheer Keulen. Mijnheer Wienen, ik ben de laatste om te zeggen dat je de vrachtwagen van onderwijs moet overladen. Samen met en op voorstel van de minister en ook van de vorige minister, hebben we de vakoverschrijdende eindtermen goedgekeurd. Ik heb echter vragen over de uitvoering ervan. Dit heeft niets te maken met verdeeldheid, maar wel met een bekommernis over wat hier is goedgekeurd en moet worden uitgevoerd in de scholen. Uit een bevraging blijkt dat dit niet de resultaten oplevert die wij voor ogen hebben. Niet meer, maar ook niet minder.

Mevrouw Karin Brouwers: Ik hoop dat dit minidebat ertoe zal bijdragen dat de scholen die nog niet of onvoldoende investeerden in mobiliteit en verkeersveiligheidseducatie op die kar zullen springen. Ik heb er alle vertrouwen in dat de scholen dat ook willen doen.

Als we zeggen dat we de inspanningsverbintenis die nu bestaat, wijzigen in minimale doelen om bepaalde competenties te bereiken, dan is dat een beetje planlast, maar doe dat dan alstublieft op een manier waarbij alles nog eens goed wordt herbekeken.

En ik richt me nu tot de minister van Onderwijs. We stellen immers vast dat het heel veel is. Als er dan een kleine planlast wordt opgelegd, dan moet men ervoor zorgen dat er een planlastvermindering komt door de tientallen vakoverschrijdende eindtermen die nu bestaan, grondig te evalueren en de essentiële eindtermen te behouden.

De heer Peter Reekmans: Minister, ik kan enkel vaststellen dat voor sommigen de verkiezingsstress al is begonnen. Ik vind verkeersveiligheid echter een onderwerp waarover niet politiek wordt gebakkeleid, of men nu tot de oppositie of de meerderheid behoort. Men moet proberen een oplossing te vinden. Als lid van de oppositie durf ik te zeggen dat het aanbod er is, minister. Als de fractieleider van CD&V de minister misschien even wil laten volgen, dan kan zij de boodschap horen. Ik krijg die kritiek hier ook vaak. Ik wil niet arrogant doen maar enkel een boodschap overbrengen.

Als u er nu nog in slaagt om het aanbod te implementeren – en dat kunt u, want u bent samen met uw kabinet communicatiegericht genoeg – en nog beter kunt communiceren met de scholen over die pakketten, dan zet u een stap in de goede richting. Nadien komt natuurlijk het tweede deel van het verhaal, met name het secundair onderwijs. Ik hoop dat u de komende periode nog zult inzetten op communicatie met de scholen over de beschikbare pakketten.

De voorzitter: Mijnheer Reekmans, wanneer u in het vervolg een vraagsteller onderbreekt, dan zal ik die opmerking ook maken. *(Opmerkingen van de heer Peter Reekmans)*

De heer Steve D'Hulster: Mijnheer Keulen, ik val minister Crevits al vier jaar consequent lastig met vragen en interpellaties over verkeerseducatie. Ik volhard in de boosheid en zal dat blijven doen tot ik hier moet verdwijnen.

Een aantal jaren geleden was de bevraging van de VAB de incentive om tot het project Rijbewijs op School te komen. Het zou mooi zijn indien deze nieuwe bevraging met de nieuwe resultaten van de VAB zou kunnen uitgroeien tot een incentive om te evolueren van het project Rijbewijs op School naar mobiliteitseducatie op school. Het is belangrijk om die laatste missing link goed in te vullen.

De voorzitter: De actuele vragen zijn afgehandeld.

■

ACTUELE VRAAG van mevrouw Sabine Poleyn tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de harmonisering van de verschillende vormen van werkplekieren en stages

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Minister, leren doet men niet alleen op de schoolbanken maar ook daarbuiten, in het veld, in een bedrijf, op straat. Steeds meer mensen binnen en buiten het onderwijs zijn daarvan overtuigd. Dat leidt tot een toename van het aantal stages en van wat we vandaag het werkplekieren noemen. Ik sta daar 100 procent achter. We stellen echter vast dat de bedrijven niet altijd nog hun weg vinden in het grote aanbod. Gisteren nog was er een Voka-congres (Vlaams netwerk van ondernemingen) waarbij de voorzitter het had over het grote aantal stelsels en stages. Hij telde wel achttien soorten overeenkomsten. Ik heb informatie waaruit blijkt dat het er veel meer zijn.

Zowel op federaal als op Vlaams niveau worden overheidsinitiatieven genomen. Daarnaast neemt ook de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB) initiatieven. Er zijn ook de klassieke stages voor regulier onderwijs, het volwassenenonderwijs enzovoort. Het gaat dus over een heel complex aanbod ten aanzien van de bedrijven.

Minister, het is niet meer zo evident om nog voldoende kwalitatieve en zinvolle stageplaatsen te vinden. Als we de bedrijven ervan willen overtuigen om stageplaatsen aan te bieden, dan moeten we ervoor zorgen dat het aanbod zo overzichtelijk mogelijk is. Een bedrijf moet kunnen kiezen wat het aanbiedt, welke impact dat heeft voor de leerlingen en welke impact dat heeft voor het bedrijf, welke stimulansen er zijn enzovoort.

Minister, zult u nog tijdens deze legislatuur, dus het komende halfjaar, naar buiten kunnen komen met resultaten om het huidige aanbod op Vlaams en op federaal niveau overzichtelijk aan te bieden aan de bedrijven? Daarnaast vraag ik ook een harmonisering van de statuten, wat voor eenvormigheid zou kunnen zorgen.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Het klopt dat er veel vormen van werkplekieren bestaan. Daarom heb ik samen met minister Muyters een werkgroep harmonisering statuten werkplekieren opgericht. Dat is een ambtelijke werkgroep die al even aan de slag is. Alle betrokkenen zitten daarin.

Eerstdaags krijgen wij de analyse van al die verschillende statuten. Het is behoorlijk ingewikkeld. Nadien bekijken we in welke zin er een harmonisatie kan worden uitgewerkt. U weet wellicht dat we, om dat volledig te kunnen doen, federale bevoegdheden nodig hebben. Die komen in het kader van de zesde staatshervorming naar ons over. We verrichten dus eigenlijk voorbereidend werk om dat te kunnen omzetten. Zodra we die bevoegdheden hebben, is de evaluatie van het leren en werken het best aanwezig, hoewel dat strikt gezien niet nodig is, maar we kunnen er wellicht wat bijkomende informatie uit halen. Dan kunnen we tot een harmonisatie komen.

We hebben niet stilgezeten. U weet dat ik samen met federaal minister van Werk, minister De Coninck, het initiatief heb genomen om de bestaande onderwijsreglementering, maar ook de arbeids- en welzijnsreglementering op elkaar af te stemmen. Daar zijn nieuwe richtlijnen voor uitgevaardigd. Die richtlijnen werden gepubliceerd. Er werd ook een website gecreëerd, werkplekieren.be, waar bedrijven die richtlijnen kunnen terugvinden.

Ik kon gisteren niet deelnemen aan het Voka-congres (Vlaams netwerk van ondernemingen). Ik was wel van plan aanwezig te zijn, maar ik werd op het laatste moment verhinderd. Ik moest de antwoorden op de vele vragen die u gesteld had in het kader van de beleidsbrief Onderwijs nalezen. Ik wist echter wel welke boodschap de voorzitter er zou geven.

We zullen dit jaar met de sectoren en de onderwijsverstrekkers nog een initiatief nemen om het belang van werkplekieren te benadrukken en een methode uit te werken om dat te doen. Maar, mevrouw Poleyn, ik moet daar voorzichtig in zijn. U zult wel weten – u hebt dat traditioneel ook altijd zeer sterk verdedigd – dat de organisatie, het contact tussen bedrijven en scholen traditioneel tot de autonomie van de onderwijsinstellingen worden gerekend. Telkens wanneer we daar een stap zetten, gaan er op bepaalde plaatsen grote knipperlichten branden. We zullen dat dus in overleg doen. Mogelijkerwijze nemen we verder nog een initiatief om heel het bedrijfsleven en het onderwijs nog verder te sensibiliseren met nog wat bijkomende initiatieven.

Ik moet rekening houden met de realiteit en de bevoegdheidsverdelingen. We werken eraan voort. We zullen niet stil blijven zitten.

Mevrouw Sabine Poleyn: Minister, ik ben heel blij dat er een werkgroep harmonisering statuten is. Ik heb echter vernomen dat die misschien niet zo snel tot resultaten zal leiden.

Daarom doe ik de suggestie om wel degelijk deze legislatuur werk te maken van het statuut werkplekieren. Er bestaat wel een statuut voor stagiairs, maar niet voor de jongeren die vandaag aan werkplekieren doen. Het is heel positief dat er richtlijnen werden uitgevaardigd, maar die blijken de juridische toets niet te doorstaan. Dat blijkt uit een studie van professor Van Hooydonck. Het zou toch goed zijn op korte termijn initiatieven te nemen in afwachting van de zesde staats hervorming. Ik vind het goed dat er voorbereidend werk gebeurt.

De voorzitter: Mevrouw Vermeiren heeft het woord.

Mevrouw Goedele Vermeiren: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik kon lichtjes vermoeden welke richting uw antwoord zou uitgaan. Ik heb mij de voorbije dagen namelijk gebogen over de beleidsbrief Werk en de beleidsbrief Onderwijs. Daarin wordt er al naar verwezen. Mevrouw Poleyn, het verwonderde mij enigszins dat u deze vraag stelt, aangezien beide beleidsbrieven morgen worden besproken in de commissie.

Ik ondersteun natuurlijk uw vraag. Werkplekieren en leren en werken zijn heel belangrijke vormen van leren. U hebt dat zelf aangehaald in uw inleiding. Die vormen van leren worden vaak onderschat. Ze zijn zo noodzakelijk en nuttig dat ze een herwaardering verdienen. In die zin moeten we het inderdaad transparanter maken, niet alleen voor de bedrijven, maar ook voor de jongeren zelf. Zo kan die interessante manier van leren, waarbij jongeren die schoolmoe, maar niet leermoe zijn, toch aan een diploma kunnen geraken, worden opgewaardeerd. Ook voor hen en voor hun ouders moet dat transparant zijn, zodat ze daarin hun weg vinden en op een objectieve manier een keuze kunnen maken. Ik denk dat we daar morgen verder over zullen praten.

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Voorzitter, de vraag verrast mij niet helemaal. We hoorden vorige week in de commissie al dat we meer zouden vernemen op het Voka-congres. Ik vind dat het al bij al nogal meevalt.

Mijn vraag bevindt zich in de marge van deze vraagstelling, maar is daarom niet minder belangrijk. Ik verneem dat er heel wat problemen zijn met de vertaling of de uitwerking van wat in OD XXIII werd bepaald, namelijk om stageplaatsen te verplichten in het technisch en het beroepssecundair onderwijs. Dat moet nog worden omgezet in een besluit van de Vlaamse Regering.

Minister, kunt u aangeven wat eventueel de knelpunten zijn en wat de timing is voor dit besluit? Ik wil het nog niet hebben over de nood aan een uitbreiding van de stageplaatsen naar andere richtingen van het secundair onderwijs. Daarover zullen we het ongetwijfeld hebben in de hoorzittingen die worden georganiseerd naar aanleiding van de voorstellen van resolutie van mij en van anderen.

Minister Pascal Smet: Ik heb geen weet van knelpunten bij het opmaken van het besluit. Wel weet ik – en de heer De Meyer, die er nu niet is, heeft dat vorige week ook in de commissie gezegd – dat we het stapsgewijs moeten doen. We kunnen niet zomaar zeggen, als de verplichting is ingevoerd, dat alle scholen dat van vandaag op morgen moeten realiseren. Dat is niet haalbaar. Ook het bedrijfsleven is daarop niet voorbereid. De afgelopen jaren hebben minister Muyters en ook ikzelf met de sectoren onderwijs- en sectorconvenanten afgesloten. We hebben ze gesensibiliseerd. Maar er is ook een match nodig tussen enerzijds wat scholen willen en hoe ze willen samenwerken, en anderzijds het aanbod van bedrijven.

Tot op heden heeft men altijd geoordeeld dat het behoort tot de autonomie van de scholen om dat te organiseren en dat de overheid daar niet in tussen moet komen. In de vergelijkbare problematiek van de stage voor leraren was dat ook de eerste reflex. U herinnert zich vast dat ons werd gezegd om dat niet te doen toen wij een initiatief wilden nemen. Nu zijn we geëindigd met een databank om dat te registreren. We hebben de geesten kunnen doen rijpen.

We hebben al heel wat geesten doen rijpen in het onderwijs de afgelopen vier jaar, gelukkig maar. Goed, dat rijpingsproces vergt toch wat tijd.

Ik heb er dus geen weet van dat er problemen zouden zijn om dat besluit op te stellen, we moeten gewoon goed nadenken, als we een besluit opstellen, dat het uitvoerbaar is en realiseerbaar voor de onderwijsverstrekkers. Dat wordt op dit moment gedaan.

We zullen samen met Voka en met de sectoren het initiatief nemen. De beslissing is genomen om het samen te doen, en dat wordt de komende dagen verder uitgewerkt. Het gaat niet enkel over sensibilisatie, maar ook over de concrete organisatie, om ervoor te zorgen dat het bedrijfsleven zijn verantwoordelijkheid opneemt. Het was ook de boodschap van de Voka-voorzitter dat zij de verantwoordelijkheid moeten opnemen om dat aan te bieden. Scholen moeten dan ook weten hoe ze er gebruik van kunnen maken.

Ik ben heel blij dat nu ook vanuit het bedrijfsleven zelf het voorstel komt om het samen met ons te doen. Het is opnieuw een grote stap voorwaarts. Om het belang van werkpleklers nog eens duidelijk te maken, zullen we samen met de onderwijswereld en de arbeidsmarktwereld wellicht naar Duitsland gaan, waar het veel groter is uitgewerkt.

Tot slot, we hebben de bevoegdheden van de staatshervorming wel echt nodig om dat statuut voor het werkpleklers vanuit Vlaanderen volwaardig te kunnen uitwerken. We hebben al een stap gezet met minister De Coninck. We zijn er ons goed van bewust dat het moet worden vereenvoudigd en uitgewerkt. We zijn het volop aan het voorbereiden, en zodra we bevoegd zijn, kan Vlaanderen de nodige regelgeving maken.

Mevrouw Sabine Poleyn: Minister, ik wil u danken voor uw engagement. De geesten zijn gerijpt, zoals u zegt, maar er moeten nog resultaten komen. Laat ons zo ver mogelijk gaan in de voorbereiding en de actie. De bedrijven staan te wachten en willen engagementen nemen, zowel Voka als UNIZO heeft dat al expliciet bevestigd. Er moet respect zijn voor de pedagogische vrijheid. Maar wij zijn de overheid, we moeten zorgen dat wat we aanbieden transparant is, zodat er optimaal gebruik van kan worden gemaakt.

De voorzitter: De actuele vraag is afgehandeld.

■

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, we schorsen de vergadering.

– *De vergadering wordt geschorst om 16.43 uur.*

– *De vergadering wordt hervat om 16.55 uur.*

■

ONTWERP VAN DECREET houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning

– 2131 (2012-2013) – Nrs. 1 tot en met 4

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning.

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Stevens, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, minister, collega's, de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebeleid behandelde op 17 september 2013 voor het eerst

het ontwerp van decreet houdende de organisatie van de preventieve gezinsondersteuning. Op 23 oktober 2013 werden hoorzittingen gehouden, met sprekers van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), het Kinderrechtencommissariaat en verschillende middenveldorganisaties. Op 5 november 2013 werd dit geamendeerde ontwerp van decreet in de commissie aangenomen.

Er is een stijgende vraag naar ondersteuning van gezinnen. Het beleid staat hierbij voor een aantal duidelijke uitdagingen, onder meer ten gevolge van de verschuiving van medische problemen zoals de evolutie van acute infectieproblemen naar chronische aandoeningen als obesitas. Dit vergt een meer geïntegreerde aanpak en een samenwerking van gezondheids- en welzijnsactoren. Daarnaast blijkt er een stijgende nood te bestaan aan opvoedingsondersteuning en psychosociale ondersteuning, ten gevolge van de zich wijzigende maatschappelijke en gezinscontext.

Het decreet van 13 juli 2007 houdende de organisatie van de opvoedingsondersteuning plaatste dit thema op de maatschappelijke agenda. Omdat een aantal elementen van dit decreet worden ingepast in dit ontwerp van decreet, zal het worden opgeheven. Ten slotte wijst minister Vandeurzen op de noodzaak van ruime samenwerkingsverbanden bij de bestrijding van kinderarmoede. Onder andere de Huizen van het Kind zullen daarin een belangrijke rol vervullen, conform de Family Centres in de Scandinavische landen.

Dit ontwerp van decreet wil werk maken van een bundeling van de krachten aan de aanbodzijde. De bundeling in de Huizen van het Kind biedt veel mogelijkheden om daarmee ook lokaal aan de slag te gaan. Naast deze formele steun is ook informele steun aan en participatie van de gezinnen belangrijk. Dat is bijgevolg als een van de voorwaarden opgenomen in het ontwerp van decreet.

In het verslag staat ook een toelichting bij de opbouw van het ontwerp van decreet, en bevat ook de basisprincipes en vormvereisten voor de samenwerkingsverbanden. De Huizen van het Kind zijn namelijk niet op te vatten als Huizen van Kind en Gezin. Het ontwerpdecreet bepaalt in dat verband dat er ten minste twee andere aanbods vormen aanwezig moeten zijn. Het samenwerkingsverband moet zich ook openstellen en in geval van subsidiëring actief op zoek gaan naar andere mogelijke partners. Ten slotte stelt minister Vandeurzen dat dit een kaderdecreet is. Een waaier van actoren wordt gestimuleerd om sterke samenwerkingsverbanden op het vlak van preventieve gezinsondersteuning uit te bouwen.

Mevrouw Dillen verwijst in haar tussenkomst naar het advies van de Strategische Adviesraad voor het Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid (SAR WGG). Volgens haar fractie is het niet duidelijk of dit ontwerp van decreet budgettair en juridisch haalbaar is. Opnieuw gaat het om een kaderdecreet; zeer veel moet nog worden geregeld via uitvoeringsbesluiten. Mevrouw Dillen vraagt de minister om de vraag naar een dialoog die komt van de sprekers op de hoorzitting ter harte te nemen. Ook andere relevante samenwerkingsverbanden moeten volgens mevrouw Dillen decretaal worden verankerd, want het huidige ontwerp van decreet richt zich te sterk op actoren die onder het beleidsdomein Welzijn vallen en instaan voor de gezondheid en ontwikkeling van kinderen. De SAR WGG stelt dat preventie te weinig is gedefinieerd, en daarom dringt hij aan op een heldere omschrijving.

Mevrouw Dillen stelt zich de vraag of de Huizen van het Kind niet te veel afhankelijk zullen zijn van de verkregen middelen en hoe de gebiedsafbakening te rijmen valt met de werkingsgebieden van de CAW's, Logo's, CLB's enzovoort. Ook is het niet duidelijk wat het ontwerpdecreet precies verstaat onder kansarme gezinnen en hoe men de links wil leggen met andere beleidsdomeinen zoals Huisvesting, Werk en zo verder. De Vlaams Belangfractie zal het ontwerpdecreet daarom niet steunen.

Mevrouw Van der Borght geeft namens de Open Vld-fractie aan dat de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid akkoord ging met het ontwerpdecreet, maar dat er zestien zware punten van kritiek waren. Mevrouw Van der

Borghet vond de hoorzitting zeer verhelderend en vermoedt dat dat ook voor de meerderheid het geval was. Ze leidt dat af uit de amendementen die achteraf werden ingediend. Mevrouw Van der Borghet is te spreken over het basisidee van het ontwerpdecreet. Ondanks de oproep tot samenwerking blijft het ontwerp uitgaan van een aanbodgestuurde hulpverlening. Ondanks het feit dat dit ontwerpdecreet budgetneutraal dient te zijn, bleek uit de hoorzittingen dat bijkomende financiële middelen nodig zijn. Mevrouw Van der Borghet legt daarbij de link naar de precaire financiële situaties van veel steden en gemeenten. Zij vraagt zich ook af waarom niet alles wordt gebundeld in het Sociaal Huis.

Ikzelf stel vast dat het begrip ‘preventieve opvoedingsondersteuning’ ruim wordt gedefinieerd als het geheel van maatregelen en aanbod dat gericht is op het bevorderen van het welbevinden van alle gezinnen met kinderen en jongeren en aanstaande ouders, met inbegrip van de ondersteuning op het vlak van opvoeding en preventieve gezondheidszorg. Daarin gaat men verder dan het aanbod van Kind en Gezin. De N-VA-fractie kan zich daar zeker in vinden. Ik heb aangegeven dat het Huis van het Kind moet worden opgevat als een organisatorisch begrip en niet louter als een gebouw. Het wil bepaalde doelstellingen realiseren vanuit meerdere fysieke locaties. Ten slotte merk ik op dat ook jongeren bereikt moeten worden in de naam Huis van het Kind. Ik vraag me af of de naam daar voldoende rekening mee houdt.

Mevrouw De Vits en haar fractie vinden dit een goed ontwerpdecreet. Er zijn in Vlaanderen veel diensten die aan preventieve gezinsondersteuning werken. Zij worden nu gestimuleerd om meer samen te werken. Mevrouw De Vits merkt op dat in een aantal gemeenten al een Huis van het Kind bestaat. De naam opnieuw veranderen zou volgens haar tot een aantal problemen leiden. Mevrouw De Vits wil de rol van de lokale actoren duidelijker geformuleerd zien in het ontwerpdecreet. Sommige sprekers uit de hoorzitting gaven immers aan dat lokale besturen vooral initiatiefnemer moeten zijn, waar intussen ook andere lokale actoren al initiatief namen. Sp.a geeft de voorkeur aan één aanspreekpunt waar men een antwoord krijgt op de vraag. Dat antwoord kan ook een doorverwijzing zijn. Het ontwerpdecreet zou explicieter moeten vermelden dat verschillende instanties elkaars aanbod moeten kennen. Ten slotte merkt mevrouw De Vits op dat in de strijd tegen kinderarmoede nog te veel voor een aanbodgerichte aanpak wordt gekozen in het ontwerpdecreet.

Mevrouw Schryvers geeft aan dat het ontwerpdecreet opvoeders en aanstaande opvoeders wil ondersteunen en versterken. Kinderen en jongeren moeten weerbaar gemaakt worden. Door deelthema's waarin diverse organisaties gespecialiseerd zijn samen te brengen, ontstaan omvattende Huizen van het Kind. De grote kracht van de Huizen van het Kind is het open, laagdrempelige en niet-stigmatiserende karakter ervan. De Huizen van het Kind zijn er voor iedereen.

De hoorzitting heeft aanleiding gegeven tot enkele amendementen. Het geamendeerde ontwerpdecreet werd aangenomen met 8 stemmen tegen 5. (*Applaus*)

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Voorzitter, minister, collega's, leren kunnen we een leven lang. We kunnen het over van alles en nog wat. Je kunt het zo gek niet bedenken, of er bestaat wel een cursus over. Er is echter één zaak die we blijkbaar zomaar spontaan zouden moeten kunnen, en dat is kinderen grootbrengen. Hoe bereid ik mijn kleine uk voor, om als een sterke, verantwoordelijke persoon in de wereld te staan?

Hoe ga ik om met tieners die op zoek zijn naar hun plekje, hun eigen weg in dit leven? Hoe waarborg ik op de beste manier het fysieke en psychische welzijn van mijn kind? Vragen staat vrij, horen we vaak. We kunnen het over van alles en nog wat hebben, vragen stellen is de dag van vandaag zelfs vaak een teken van leergierigheid. En domme vragen bestaan niet. Alleen ..., over bepaalde zaken vragen stellen is taboe. En wat nog erger is, bepaalde groepen boezemt het zelfs angst in.

Opvoeden is zo'n thema. Nochtans wordt iedereen die kinderen verwelkomt in een gezin ermee geconfronteerd. Vaak zijn het minder vanzelfsprekende vragen, en soms zijn het echt moeilijke vragen.

Dit decreet wil drempels wegwerken. Het beoogt het versterken en ondersteunen van mensen in de opvoeding van kinderen en jongeren. Bedoeling is om zowel ouders als aanstaande ouders, maar ook kinderen en de jongeren zelf sterk en weerbaar te maken. En daarvoor zal elke gemeente beschikken over een Huis van het Kind. Een Huis van het Kind, niet als een vooraf uitgetekend bouw pakket, wel een huis op maat. Op maat van wat op een bepaalde plaats nodig is, bepaald ook op basis van de vrijwilligheid van aanwezige partners. Met in het hart altijd wel het vaste gegeven van consultatiebureaus en opvoedingswinkels.

Ja, collega's, ik weet dat sommigen dit te vrijblijvend vinden. De spanning tussen dwingend opleggen en maatwerk mogelijk maken blijft altijd moeilijk. Dit is een gegeven waarin evenwichten moeten worden gevonden. Dit decreet kiest duidelijk voor een groei van onderuit.

Het signaal daarbij is dat je als opvoeder niet alleen staat. Er bestaan tal van organisaties die zich op een of andere manier toeleggen op de opvoeding en dus het welzijn van onze kinderen en jongeren. Denk aan consultatiebureaus, opvoedingswinkels, centra voor leerlingenbegeleiding, centra voor algemeen welzijnswerk, enzovoort. Door het samenbrengen van alle deelthema's waarin deze verschillende organisaties gespecialiseerd zijn, creëren we veelomvattende Huizen van het Kind en moeten mensen niet zelf op zoek gaan naar wie het meest gepaste antwoord kan geven op hun vraag.

Wie aanklopt bij een Huis van het Kind, vindt er verschillende partners onder één dak, daarom niet letterlijk. Het gaat om verschillende actoren die elkaar goed kennen en goed met elkaar communiceren. Op die manier kan zowel de eerste opvang als een eventuele doorverwijzing efficiënt verlopen. Bovendien kunnen kennis en expertise vlot worden uitgewisseld.

De kracht van de Huizen van het Kind bestaat ook in hun laagdrempelige, open en niet-stigmatiserende karakter. Zo heeft een cliënt absoluut de vrije keuze om binnen te lopen in het Huis van het Kind van zijn of haar keuze. Niemand is gebonden aan voorwaarden, de deur staat open voor iedereen. De Huizen van het Kind zijn er ook niet alleen voor wie geconfronteerd wordt met problemen. Men kan er terecht voor vrijblijvend advies en informatie, preventie en ontmoeting.

En zo, collega's, heb ik meteen de drie pijlers genoemd waarop de Huizen van het Kind gebouwd zijn: opvoedingsondersteuning, preventieve gezondheidszorg en het bevorderen van de sociale cohesie. Deze drie elementen dragen bij tot het maximale welbevinden van gezinnen met kinderen en jongeren. Hierbij wordt ook steeds gewerkt vanuit de kracht van het gezin.

De preventieve gezinsondersteuning beoogt een breed basisaanbod voor elk gezin. Aansluitend bestaat een dienstverlening die meer toegespitst is op specifieke vragen en noden. Bijzondere aandacht gaat daarbij uit naar maatschappelijk kwetsbare groepen. De Huizen van het Kind zijn zo ook een middel in de strijd tegen kinderarmoede en kunnen zeer 'empowerend' werken.

Naast het invullen van de zonet genoemde pijlers behoort het ook tot de opdracht van de Huizen van het Kind om in te spelen op de lokale noden en behoeften. Vanzelfsprekend sluit het aanbod dan ook zo veel mogelijk aan bij het lokale sociaal beleid, dat wordt vormgegeven door de lokale besturen. In die zin sluit het decreet zich aan bij de opmerking over het vraaggericht werken.

Uit de hoorzittingen is ook gebleken dat enkele bijsturingen het voorliggend ontwerp van decreet kunnen verbeteren. Zo kan het kan niet de bedoeling zijn om enkel verplichtingen op te leggen, waardoor de lokale dynamiek en het maatwerk worden beknot.

Ook samenwerking met lokale kinderopvanginitiatieven is van belang en overleg met het Intersectoraal Regionaal Overleg Jeugdhulp.

Bij amendement wordt een duidelijkere rol toegekend aan de lokale besturen, zonder nochtans te bepalen dat zij de enige mogelijk initiatiefnemers zijn. Als niemand anders het initiatief neemt tot de oprichting van een Huis van het Kind, dan is het aan het lokale bestuur om het initiatief te nemen.

Een ander amendement bepaalt ook uitdrukkelijk dat de Huizen van het Kind open staan voor de kinderen en jongeren zelf. In heel wat gemeenten zijn er geen jongerenadviescentra (JAC's) actief. Het is echter belangrijk dat kinderen en jongeren toch ergens, laagdrempelig, terecht kunnen. Dat kan dan in de Huizen van het Kind.

Ook bij het uitwerken van de uitvoeringsbesluiten moeten nog enkele belangrijke keuzes worden gemaakt. Hierbij moet uiteraard de kwaliteit van bejegening en doorverwijzing vooropstaan. Bovenal moeten de Huizen van het Kind een makkelijke inloop zijn voor elk gezin.

Collega's, vandaag is het Kinderrechtendag. Symbolisch dat dit decreet, dat in het belang van alle kinderen en jongeren naar de toekomst voor alle ouders en aanstaande ouders, kinderen en jongeren een laagdrempelig consultatie-, informatie- en ontmoetingshuis wil uitbouwen, hier vandaag ter stemming ligt. (*Applaus bij CD&V*)

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Voorzitter, minister, collega's, we bespreken vandaag een ontwerp van decreet dat in de plaats komt van het decreet van 2007 houdende de organisatie van de opvoedingsondersteuning. Ook al heeft het oude decreet de verdienste opvoedingsondersteuning op de lokale agenda te hebben geplaatst, dit decreet bleek in praktijk niet echt goed werkbaar. Het had verschillende pijnpunten en was voor verbetering vatbaar.

Dit is voor mijn fractie een positieve evolutie. Want inderdaad, in het verleden heb ik verschillende malen in de commissie gewezen op een aantal onvolkomenheden van het bestaande decreet. Projecten bijvoorbeeld, die naast elkaar werden georganiseerd zonder rekening te houden met het geheel, die vaak overlappend waren, wat aanleiding gaf tot heel veel verspilling van de kostbare middelen.

Minister, u wilt de onvolkomenheden wegwerken, en dat is inderdaad nodig. Hierin willen we u volgen. De doelstellingen op zich kunnen we als positief omschrijven. Preventieve gezondheidszorg, opvoedingsondersteuning en ontmoeting integreren in één geheel is positief. Samenwerking stemt inderdaad het aanbod beter op elkaar af. In de toelichting wordt dit in internationaal perspectief geplaatst en geeft u aan – en dat siert u – waar u de mosterd haalt. U verwijst naar de Family Centers die in sommige landen zeer uitgebouwd zijn, bijvoorbeeld in de noordse landen. Terecht werd er tijdens de hoorzittingen op gewezen dat u met buitenlandse vergelijkingen voorzichtig dient te zijn bij de vertaling hiervan naar Vlaanderen. In de Noorse landen bijvoorbeeld wordt er maximaal ingezet om jonge kinderen en ouders thuis te laten; in Vlaanderen doet het beleid alles om iedereen zo snel mogelijk aan het werk te krijgen. Deze vergelijking gaat dus niet echt op.

De doelstellingen van dit ontwerp van decreet zijn positief, maar bij de concrete uitwerking moeten wij toch vele vraagtekens plaatsen. Er blijven heel wat knelpunten waarvoor wij bij de bespreking in de commissie geen afdoend antwoord hebben gekregen.

Ik denk te kunnen stellen dat er heel wat gemiste kansen zijn en ik stel me ook vragen over de concrete uitwerking en uitvoering van dit ontwerp van decreet. Ik hoor collega Schryvers daarjuist heel enthousiast zeggen dat men in de sector niet kan wachten om het ontwerp van decreet over de opvoedingsondersteuning in de praktijk toe te passen. Collega's, ik heb de hoorzittingen gevolgd. Ik heb ook nog eens de moeite gedaan om het verslag van de hoorzittingen volledig na te lezen. Ik heb iets anders gehoord tijdens de hoorzittingen. Binnen de sector is duidelijk niet iedereen even enthousiast als collega Schryvers wil laten uitschijnen.

De strategische adviesraad (SAR) geeft altijd adviezen bij ontwerpen van decreet. Bepaalde kritische punten worden dan aangehaald. Ik draai hier al een tijdje mee, maar ik heb het in het verleden het maar heel zelden meegemaakt dat adviezen zo vernietigend waren als het advies van de SAR bij dit ontwerp van decreet. Maar ook tijdens de hoorzittingen zijn heel wat pijnpunten aan bod gekomen.

Wat zijn en blijven al deze discussiepunten? Ik wens bij deze bespreking heel duidelijk te beklemtonen dat er geen budgettaire mogelijkheden zullen zijn om dit ontwerp van decreet in praktijk te realiseren. Tijdens de commissiebesprekingen hebben wij gevraagd naar de financiële impact van dit ontwerp van decreet en verschillende collega's van de oppositie hebben deze vraag bijgetreden. Daarover hebben wij geen duidelijkheid gekregen. Stel, collega's, dat de minister vandaag toch nog meer concretisering bij het budget zal geven, toch blijft de vraag of deze budgettaire middelen wel voorhanden zijn om dit ontwerp van decreet in praktijk te organiseren. Collega's, mijn fractie gelooft daar absoluut niet in. Wij geloven nooit dat de Vlaamse Regering bereid zal zijn de nodige financiële middelen vrij te maken om werkelijk meer in te zetten op preventie, op het welzijn en de gezondheid en dus op de kwaliteit van leven van kinderen, jongeren en de gezinnen waarin ze opgroeien.

Dames en heren van de meerderheid, gelooft u nu echt dat de Vlaamse Regering vandaag wel middelen zal vrijmaken voor de uitvoering van dit ontwerp van decreet, waar het absoluut niet mogelijk is om grote doelstellingen uit het Vlaams regeerakkoord vandaag uit te voeren? Ik denk bijvoorbeeld aan de uitvoering van de sociale bescherming. Ik denk bijvoorbeeld aan de kindpremie, mijnheer Van Dijck, een van de grote dada's van uw partij bij aanvang van deze legislatuur. Ik denk aan de maximumfactuur in de thuiszorg. Ik denk aan de Vlaamse hospitalisatieverzekering. Opnieuw durf ik naar de collega's van de N-VA te kijken. Dan beperk ik mij tot enkele voorbeelden binnen het beleidsdomein Welzijn. Binnen de andere beleidsdomeinen kan ik nog talrijke andere voorbeelden aanhalen. Collega's, het antwoord is klaar en duidelijk: neen. Deze Vlaamse Regering heeft geen middelen om hieraan te besteden en zal ook andere budgetten niet opzij schuiven om dit te realiseren.

Voorzitter, voor de zoveelste maal bespreken we in uw Vlaams Parlement een ontwerp van decreet waarvan iedereen, meerderheid en uiteraard oppositie, nu al weet dat er niet voldoende budgettaire middelen voor zijn om het te realiseren. Collega's, ik wil klaar en duidelijk zijn, ik wil een duidelijk signaal geven. Mijn fractie weigert, hoe mooi de doelstellingen ook zijn, mee te werken aan een zoveelste ontwerp van decreet dat in theorie wel mooi mag ogen maar waarvan iedereen beseft dat het toch niet zal worden gerealiseerd. De facto zal dit ontwerp van decreet de zoveelste lege doos blijken, bij gebrek aan voldoende financiële middelen.

Daarenboven, collega's, als we gaan kijken naar de lijst van prioriteiten van deze Vlaamse Regering zoals die naar voren komen in het Vlaams regeerakkoord, moet ik zeggen dat dit ontwerp van decreet niet de absolute topprioriteit moet zijn. Ik denk dat er in Vlaanderen andere noden zijn die prioritair moeten worden beantwoord.

Een tweede punt van kritiek is de haalbaarheid.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mevrouw Dillen, u hebt het over de centen. Budgettaire middelen zijn natuurlijk belangrijk, maar men stelt het altijd voor alsof alles alleen afhangt

van die middelen. Ik weiger dat zo voor te stellen. Alsof organisaties en instellingen alleen maar bereid zouden zijn om samen te werken en de schouders ergens onder te zetten als er plots een zak geld tegenover staat. Ik geloof ook nog in de goodwill. Ik geloof erin dat organisaties willen samenwerken met het oog op een doelstelling zonder dat daar veel budgettaire middelen gepaard mee moeten gaan. Dat hebben we ook uitdrukkelijk gehoord in de hoorzitting. Onder meer mevrouw Haerden van de opvoedingswinkel in Genk heeft daar gezegd dat, zelfs als er geen budgettaire middelen zijn, zij daarmee doorgaan, omdat ze erin geloven.

Mevrouw Mieke Vogels: Mevrouw Schryvers, ik bevestig wat u zegt, maar daar moet je geen decreet voor maken. Als vrijwilligers aan de basis willen samenwerken, dan lijkt een decreet me meer remmend dan motiverend te werken, zeker dit ontwerp van decreet, dat heel precies zegt welke organisaties moeten samenwerken om erkend te zijn als Huis van het Kind. Als vrijwilligers willen samenwerken, laat dan aan de basis groeien en bloeien wat er vandaag al bestaat.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Ik ben uiteraard blij de mening van Groen te horen, want die heb ik in de commissie niet gehoord. Dat vind ik eigenlijk ondermaats. (*Opmerkingen van mevrouw Mieke Vogels*)

Er bestaat op dit moment een decreet met betrekking tot de opvoedingswinkels en de opvoedingsondersteuning. We hebben dat decreet geëvalueerd. Daaruit is gebleken dat toch het initiatief moest worden genomen om dat bij te sturen. Te veel middelen gingen naar overleg en allerlei structuren. Er moest meer op het terrein kunnen worden ingezet. Hoe dan ook is een wetgevend initiatief dus noodzakelijk.

Als knooppunt van die samenwerking willen we iets herkenbaars plaatsen op het lokale niveau, dicht bij de lokale samenleving. We willen maatwerk toelaten, maar toch ook een soort voorspelbaarheid of een kwaliteitskenmerk geven aan die samenwerking, en daarvoor hebben we een kader nodig. We moeten ook bestaande financieringssystemen kunnen incorporeren in dat systeem. We moeten er ook voor zorgen dat, wanneer de Vlaamse overheid in de toekomst investeert in preventieve gezinsondersteuning, dat binnen bepaalde kaders en met bepaalde oogmerken gebeurt. Deze decreettekst moet daarvoor ook de contouren geven. Om die redenen is er dus wel degelijk een wetgevend initiatief nodig.

Het is ook niet zo dat daar op dit ogenblik geen geld voor wordt uitgetrokken, of dat er de jongste jaren in de opbouw van dit ontwerp van decreet niet in extra middelen zou zijn voorzien. Er zijn bijkomende middelen uitgetrokken, en die zijn ook al via besluiten operationeel gemaakt, om bijvoorbeeld de samenwerking in die Huizen van het Kind, meer bepaald in de kern ervan, de consultatiebureaus, met de huisartsen mogelijk te maken. Dat is een aanzienlijke budgettaire inspanning die we hebben gedaan, precies met de bedoeling in die Huizen van het Kind die samenwerking met de huisartsen in de eerste lijn beter te organiseren.

We hebben ook geld uitgetrokken om de organiserende besturen die het vrijwilligerswerk moeten organiseren, beter te financieren. Wellicht zullen we daar nog extra inspanningen voor moeten doen, want dat is een cruciale factor in het geheel. Volgend jaar stellen we enkele honderdduizenden euro's ter beschikking om te bekijken hoe we een aantal zaken ook verder kunnen ondersteunen. We hebben ook al een aantal eenmalige initiatieven genomen precies om de consultatiebureaus in staat te stellen een aantal investeringen te doen.

Er is duidelijk een vraag om ook bestaande projectmatige financieringen een stabiele, structurele basis te geven. In de commissie is die vraag ook herhaaldelijk aan bod gekomen. Ook daarvoor zal het decreet uiteraard de basis leggen. Het is dus niet zo dat daar nog geen middelen voor zijn gemobiliseerd, en het is duidelijk dat dit een kader geeft voor die

samenwerking, en om die middelen die men in de toekomst als stimulans bij die samenwerking wil inzetten te kanaliseren, om daar een dragend concept voor te maken.

In alle bescheidenheid, in de sector is er heel wat interesse. Er zijn al een aantal lokale samenwerkingsinitiatieven die zich Huis van het Kind willen gaan noemen.

Die hebben niet op het kader gewacht om zelf initiatieven te nemen. Op basis van de conceptnota die een tijd geleden tot stand is gebracht, hebben ze een initiatief genomen. Nu zijn ze in blijde verwachting van een kader dat hen toelaat het logo te gebruiken en hun samenwerking op het terrein in dat kader onder te brengen. Eerlijk gezegd, is het niet zo dat we met dit ontwerp van decreet geen stappen voorwaarts zullen zetten.

We maken het herkenbaar. We behouden de mogelijkheid hier een lokale invulling aan te geven. We stabiliseren en brengen de consultatiebureaus, een krachtig instrument in Vlaanderen, hier structureel in onder. Op die manier kunnen we de preventieve gezinsondersteuning een belangrijke nieuwe dimensie geven die de komende jaren nog heel wat ontwikkelingen kan kennen.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik wil iets verduidelijken. Tijdens de bespreking van het ontwerp van decreet in de commissie was ik niet aanwezig. Het Vlaams Parlement heeft me als gemeenschapssenator naar de Senaat afgevaardigd. Ik moest daar de besprekingen van de zesde staats hervorming bijwonen.

Als lid van het Vlaams Parlement heb ik volstrekt het recht mijn mening tijdens een plenaire vergadering te verwoorden. Ik zal dat niet uitvoerig doen. Ik zal kort en krachtig mijn mening over dit ontwerp van decreet geven.

Ik neem het niet dat hierover kleine opmerkingen worden gemaakt. Blijkbaar is het ondermaats dat ik de besprekingen in de commissie niet heb bijgewoond. Dat is politieke politicienne. Het gaat om de inhoud. Ik was er niet omdat ik toen in de Senaat was. Ik zal hier straks mijn mening geven. (*Applaus bij Open Vld en het Vlaams Belang*)

Minister Jo Vandeurzen: Ik heb absoluut geen commentaar te geven op de aanwezigheid van het ene of het andere lid van het Vlaams Parlement in een commissie. Ik begrijp echter niet dat een fractie niet deelneemt aan de besprekingen van en de stemmingen over een ontwerp van decreet over een thema als de preventieve gezinsondersteuning. Eerlijk gezegd, heb ik daar wel een probleem mee.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Voorzitter, hoewel ik mevrouw Vogels niet hoeft te verdedigen, wil ik er toch op wijzen dat ze volgens mij wel op de hoorzitting aanwezig was. (*Opmerkingen van mevrouw Marijke Dillen*)

Minister, ik wil even op het begin van uw betoog ingaan. U hebt verklaard dat het decreet houdende de organisatie van opvoedingsondersteuning om bijsturingen vraagt. Er zijn een aantal hiaten. We zouden er de verslaggeving eens op moeten naslaan. Volgens mij zullen we vandaag vanuit de oppositie gelijkaardige punten van kritiek geven als toentertijd op dat decreet. We hadden hier onze grootste twijfels bij. Die twijfels zijn bewaarheid geworden. Volgens u moeten we het decreet bijsturen. U komt echter weer met iets nieuws af.

U hebt ook verklaard dat u in financiële ondersteuning voorziet. Ik wil even artikel 18 aanhalen. Daar staat duidelijk het volgende te lezen: “Binnen de beperking van de begrotingskredieten kan een subsidie toegekend worden aan elke actor die vernieuwend aanbod wil ontwikkelen op het vlak van preventieve gezinsondersteuning.” Er staat geen enkel duidelijk engagement met betrekking tot de verdere subsidiëring.

Minister Jo Vandeurzen: Tijdens een plenaire vergadering zal ik de leden van het Vlaams Parlement die het niet een zijn met het concept er niet van kunnen overtuigen dat ze van mening moeten veranderen. Daar ga ik dus ook niet aan beginnen.

In dit ontwerp van decreet wordt de mogelijkheid gecreëerd om voor financiële ondersteuning te zorgen en om ook projecten te ondersteunen. Ook decreten, zoals het Woonzorgdecreet, die nog zijn goedgekeurd toen de fractie van mevrouw Van der Borght in de meerderheid zat, bevatten dergelijke bepalingen. Het is net de bedoeling die mogelijkheid te creëren. Het speelveld van de Vlaamse Regering is natuurlijk beperkt. Aan de mobilisering van middelen moet een finaliteit en een legitimering worden verbonden. De uitvoerende macht moet in het licht van de jaarlijks goed te keuren begroting nagaan wat mogelijk is. Die techniek is niet specifiek voor dit ontwerp van decreet uitgevonden.

De voorzitter: De heer Tommelein heeft het woord.

De heer Bart Tommelein: Voorzitter, ik wil even een andere oppositiefractie ondersteunen. Ik vind het ongehoord dat een lid van de Vlaamse Regering dergelijke opmerkingen maakt. Het is niet aan de Vlaamse Regering om uit te maken wie al dan niet in een commissie aanwezig moet zijn. Dat is de taak van de Vlaamse volksvertegenwoordigers zelf.

Minister Vandeurzen, deze fractie telt zeven verkozen leden en moet twaalf vaste commissies bemannen. Dit gaat in feite niet.

Met andere woorden, u zou moeten beseffen dat dat niet gaat. Ik heb de luxe van een grote fractie te hebben, maar het gaat nu over een kleine fractie. Zij kunnen niet op vijftien plaatsen tegelijk zijn. Dit ter ondersteuning van Groen. *(Applaus bij Groen)*

Mevrouw Marijke Dillen: Ik sluit me graag aan bij de terechte woorden van de heer Tommelein. Ik hoef mevrouw Vogels niet te verdedigen, zij is zelf meer dan mondig genoeg. Minister, het moet me wel van het hart dat u vandaag een beetje uit uw rol valt. Dit zijn we van u niet gewend. Andere ministers, dat is een ander verhaal. Zij niet altijd even vriendelijk en charmant ten opzichte van de parlementsleden. Van u zijn we dat niet gewoon!

U weet perfect dat mevrouw Vogels een heel trouw lid van de commissie is. Ze is wel met het dossier begaan. Ze was aanwezig op de hoorzittingen. Ze heeft de reden opgegeven waarom ze er niet was bij de bespreking van het ontwerp van decreet. Het hadden even goed andere redenen kunnen zijn, dat maakt niet uit, wij hebben aan u geen verantwoording af te leggen. Ook een trouw lid is af en toe in de onmogelijkheid om deze commissie bij te wonen.

Naar aanleiding van mijn eerste punt van kritiek had ik verwacht dat u vandaag een klein tipje van de sluier zou oplichten. Ik dacht dat u de financiële kant van de zaak een klein beetje zou toelichten. Ik dacht dat u het budget zou noemen. U zegt wel dat er al middelen uitgetrokken zijn.

De heer De Wever is hier op dit moment niet, hij is hier getrouw niet aanwezig. Van hem mogen we dat zeggen. Mevrouw Vogels is een trouw lid van de commissie. *(Opmerkingen van de heer Matthias Diependaele)*

Ik ben hier altijd, dus ik mag dat zeggen.

Ik zou graag hebben dat de heer De Wever hier eens was! Hij zou heel graag horen dat de Vlaamse Regering voor dit ontwerp van decreet ineens wel budgetten ter beschikking heeft, maar voor het grote paradepaard van uw partij niet, mijnheer Diependaele. U vindt in mijn fractie een bondgenoot voor het decreet Vlaamse sociale bescherming, voor de kindpremie en voor de hospitalisatieverzekering. Wij zijn bondgenoten op die punten. En daar is geen geld voor. Dat is on hold gezet. Lees er de beleidsbrief Welzijn van dit jaar maar op na. *(Applaus van de heer Jan Penris)*

Er zijn ook nog andere uitspraken door leden van de meerderheid.

Dit zou bij de meerderheid en bij uw fractie tot tandengeknars moeten leiden. Dit is absoluut onaanvaardbaar. Voor zoiets belangrijks als de sociale bescherming is er geen geld. Tot daar het financiële aspect van dit dossier.

Bij de haalbaarheid heeft mevrouw Schryvers mij onderbroken. Zij sprak over heel veel interesse op het terrein, de minister haalde dat ook aan, kijk maar naar de hoorzitting met de dame die in Genk aan opvoedingsondersteuning doet. Haar naam ontsnapt me. Mevrouw Vogels heeft dat terecht benoemd als vrijwilligerswerk. Het is heel goed dat zoiets van onderuit geregeld wordt, dat moeten wij niet allemaal decretaal gaan regelen op het terrein.

Wij hebben dus vragen bij de haalbaarheid. Opnieuw omvat dit ontwerp van decreet zeer algemeen geformuleerde bepalingen die heel vaag en onduidelijk zijn en juridisch van nul en generlei waarde. Met een decreet moet men op het terrein wel kunnen werken. Het zijn mooie formuleringen, minister. Schitterende intenties. Ik steun u daarin. Maar wat betekent dit concreet? Hoe gaat u dit in praktijk vertalen? Deze bepalingen missen de scherpte en de helderheid eigen aan een normatieve tekst. In een decreet horen prozaïsche omschrijvingen niet thuis. Een decreet moet concreet zijn, werkbaar in praktijk en indien nodig juridisch afdwingbaar. Een decreet is wetgevend werk en wanneer er zich moeilijkheden voordoen, moet een jurist hiermee aan de slag kunnen. Met dit decreet is dit niet mogelijk.

Ik sta hier niet alleen met deze kritiek. Ik bevind me in zeer goed gezelschap, mensen die op juridisch vlak veel meer knowhow in huis hebben dan ikzelf als bescheiden jurist, en dat gezelschap is de Raad van State.

Ook de Raad van State is zeer duidelijk. Ik citeer: "Niet-normatieve bepalingen horen niet thuis in een normatieve tekst, wat een decreet dient te zijn. Het weergeven van de visie waarin een decretale regeling kadert of het omschrijven van de doelstelling van een dergelijke regeling moet in de memorie van toelichting worden opgenomen, niet in het decreet."

Dit zijn niet mijn woorden, het zijn de woorden van eminente rechtsgeleerden uit de Raad van State. Minister, ik denk dat u het advies van de Raad van State moet volgen. Ofwel moet u al die bepalingen onderbrengen in de memorie van toelichting, ofwel moet u ze herformuleren zodat hun normatieve inhoud duidelijk tot uiting komt.

Dit is het zoveelste ontwerp van kaderdecreet waar de zaken heel prozaïsch en algemeen worden omschreven, maar de meeste van die zaken moeten wel worden geregeld in uitvoeringsbesluiten. Minister, ik begrijp dat de Vlaamse Regering in de tekst van een decreet niet alles tot de laatste komma kan regelen, maar hier zou u toch wat concreter moeten zijn. Heel veel moet worden geregeld in uitvoeringsbesluiten. Mijn vraag in de commissiebesprekingen komt van het terrein zelf en werd door bijna alle sprekers in de hoorzitting geformuleerd. Ze dringen erop aan dat ze worden betrokken bij de voorbereiding van de uitvoeringsbesluiten. Bestaat daartoe bereidheid, minister?

Onze fractie heeft nog veel andere punten van kritiek. De meeste punten zijn tijdens de hoorzitting aan bod gekomen en ik zal ze hier niet in extenso herhalen. Ik ga ervan uit dat het zeer goede verslag, opgesteld door onze schitterende commissiesecretaris, als een geheel bij deze bespreking wordt beschouwd.

Voor Kind en Gezin legt dit ontwerp van decreet vooral de klemtoon op samenwerkingsverbanden tussen de actoren die door Kind en Gezin worden erkend of gesubsidieerd. Er zou ook een samenwerking mogelijk moeten zijn met alle andere relevante actoren en dat zou decretaal moeten worden verankerd. Dat gebeurt vandaag niet.

Voor preventieve gezinsondersteuning ligt de klemtoon hoofdzakelijk op de Huizen van het Kind. Het is betreurenswaardig dat het hoofdzakelijk daartoe wordt beperkt, en dat andere belangrijke actoren, zoals de sector van de kinderopvang, de CAW's, de CLB's, de bijzondere jeugdzorg, huisartsen, kinderartsen, enzovoort niet bij het preventieve concept worden betrokken.

We moeten ons ook afvragen wat preventie in het kader van dit ontwerp van decreet juist inhoudt. In artikel 2 krijgen we een heel uitgebreide lijst van definities van alle bepalingen die in het ontwerp van decreet voorkomen. Het begrip preventie wordt nauwelijks

gedefinieerd. Nochtans is dat essentieel, want preventieve gezinsondersteuning heeft verschillende pijlers.

De strategische adviesraad mist in de visie op preventieve gezinsondersteuning een goed uitgewerkte positionering van informele ondersteuning en een visie op het samenspel tussen formele en informele ondersteuning. Ik denk dat dat terecht is.

We hebben ook veel vragen over de Huizen van het Kind, in de eerste plaats op het vlak van de subsidiëring, en in de tweede plaats op het vlak van de naam. Ik vrees dat 'Huis van het Kind' veel te beperkend zal worden geïnterpreteerd.

Minister, u moet zich ervan bewust zijn dat jongeren vanaf 12 of 13 jaar zich niet meer laten omschrijven als een kind. Zij beschouwen dat zelfs als vrij beledigend. Het gaat over jongeren, jongvolwassenen, adolescenten. Iemand van 13, 14 of 15 jaar kunt u onmogelijk nog omschrijven als een kind. Die naam is te beperkend. Bovendien schept die naam ook veel te hoge verwachtingen. Ik verwijs daarvoor naar de heel interessante uiteenzetting van het Netwerk tegen Armoede. U kunt het verslag van de hoorzittingen erop nalezen.

Ook wat het werkingsgebied van de Huizen van het Kind betreft, blijven er veel onduidelijkheden. Terecht wil ik hier opnieuw vragen waarom er niet wordt voorzien in één gezinsloket. Die vraag is al meermaals gesteld tijdens besprekingen in de commissie en tijdens de hoorzittingen. Bij één gezinsloket kunnen ouders terecht met hun vragen over de ontwikkeling, gezondheid en opvoeding van hun kind en met vele andere belangrijke vragen waar ouders vaak mee zitten, met name over onderwijs, wonen, opvang, inkomen, vrije tijd enzovoort. Dat is hier een gemiste kans.

In dit ontwerp van decreet is ook de aandacht voor kansarme gezinnen terecht. Maar tijdens de hoorzitting werd terecht gewaarschuwd voor een te sterke focus op kansarme gezinnen. Ik verwijs onder andere naar de boeiende uiteenzetting van de Gezinsbond. Zij stellen terecht dat een te specifiek of categoriaal aanbod het risico inhoudt van een dubbele drempel: gezinnen in kansarmoede krijgen de indruk dat het vertrouwen in hun opvoedingscapaciteiten niet erg groot is, en 'modale' gezinnen voelen zich niet welkom in de huizen met hun vragen en problemen. Het is heel belangrijk een duidelijk signaal te geven dat de focus niet enkel en alleen mag liggen op kansarme gezinnen.

Ook over de leeftijd is er nog heel veel onduidelijkheid. Ik heb al gezegd dat de benaming een fout signaal is wanneer we alle kinderen, jongvolwassenen, adolescenten, tieners willen bereiken. Wanneer we naar het ontwerp van decreet zelf kijken, wordt er ook een verkeerd signaal gegeven en wordt veel te sterk de nadruk gelegd op het feit dat het hier gaat om gezinsondersteuning voor jonge gezinnen. Dat kan worden afgeleid uit de veel te sterke link met de consultatiebureaus en de beperkte opdracht van Kind en Gezin ten aanzien van jonge kinderen.

Een laatste punt van kritiek betreft de vragen die worden gesteld bij de plaats van het vrijwilligerswerk. Dit ontwerp van decreet rekent, en terecht – daarin vindt u in mij een bondgenoot – op vrijwilligers, maar beperkt hun rol tot het onthaal van ouders in de consultatiebureaus. En dat betreurt ik. Dat is absoluut onvoldoende, sterker nog, dat is een echte verarming. Vrijwilligers kunnen in heel dit verhaal een veel uitgebreidere rol spelen. En toch wordt er geen rekening gehouden met hun expertise. Het is essentieel dat de inzet en betrokkenheid van vrijwilligers en het sociocultureel werk niet wordt verengd tot het in dienst staan van de andere partners binnen de huizen, wat vandaag wel het geval is. Er moet respect zijn voor de eigen manier van werken en de eigen cultuur. Die vrijwilligerscultuur verschilt soms grondig van de cultuur van professionelen in de welzijnssector.

Ik denk, collega's, dat vrijwilligers in de praktijk voldoende hebben bewezen waar ze goed in zijn. Ik wil dan ook een pleidooi houden om hen mee in te schakelen in dit ontwerp van decreet en in de opvoedingsondersteuning.

Voorzitter, collega's, ik kom tot mijn besluit. Ik heb een aantal knelpunten iets uitgebreider en een aantal andere heel beperkt aangehaald. Ik durf zelfs zeggen dat ik niet volledig ben. Ik verwijs nogmaals naar de vele adviezen en hoorzittingen, waaruit nog verschillende andere aspecten aan bod zijn gekomen op het vlak van kritiek die eveneens boeiend en interessant zijn. Eén zaak is duidelijk: dit ontwerp van decreet faalt op verschillende punten. Dit ontwerp van decreet is absoluut onvoldragen. Het is zeker niet voldoende klaar om te laten goedkeuren door een meerderheid.

Nu, collega's van de meerderheid, ik maak me geen illusies: u zult allemaal vandaag slaafs, zoals we gewoon zijn van de meerderheid – is het niet mevrouw Vogels? – op het groene knopje duwen omdat de partijdiscipline u allemaal commandeert om de meerderheid te volgen.

Nu, denk toch nog maar eens even heel goed na. Durf alstublieft de moed aan de dag te leggen om een duidelijk signaal te geven. De doelstellingen zijn zeer goed en worden door ons allemaal, meerderheid en oppositie, onderschreven. De wijze waarop er invulling aan wordt gegeven, is echter absoluut onvoldragen.

Minister, dames en heren van de meerderheid, maak uw huiswerk opnieuw. Pas dit ontwerp van decreet aan verschillende terechte punten van kritiek aan. Minister, ik zeg niet dat alle punten van kritiek zoals ze in de hoorzitting naar voren zijn gekomen volledig terecht zijn. Maar maak er een voldragen tekst van en kom dan opnieuw naar dit Vlaams Parlement zodat wij dit allemaal eensgezind, meerderheid en oppositie, kunnen steunen. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

Mevrouw Katrien Schryvers: Mevrouw Dillen, ik hoor u graag zeggen dat u eigenlijk wel achter de doelstellingen van dit ontwerp van decreet staat. U voegt er echter aan toe dat het volgens u niet goed werd uitgewerkt. Maar ik vind dat u wat tegenstrijdig bent. U noemt een aantal partners, waaronder de CAW's en CLB's, van wie u de betrokkenheid veel te beperkt vindt. Daaruit leid ik af dat u vindt dat ze verplicht veel meer gelinkt moeten zijn. Drie elementen zijn wel verplicht: het consultatiebureau, de opvoedingsondersteuning en de ontmoetingsfunctie, de sociale cohesie. Daarover zegt u dat de link veel te sterk is, met andere woorden dat er geen verplichting zou mogen zijn.

Hoe ziet u dat dan? Welke zouden er verplicht moeten zijn en welke vrijblijvend, zo verplicht dat het niet meer werkbaar is en er geen maatwerk meer mogelijk is op het terrein of zo vrijblijvend dat u kunt zeggen: "Dit huis is een lege doos"?

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw Schryvers, u bent niet correct. Er is een groot verschil tussen de mooie doelstellingen en de manier waarop die hier worden uitgewerkt. Ik heb de tekst van het ontwerp van decreet niet bij. Ik herinner mij de artikelen 5 en 6. Wie kan daar nu tegen zijn? Dat is hele mooie proza, een heel mooie doelstelling. Ik denk dat niemand met iets of wat gezond verstand daartegen kan zijn. Ik verwijs nogmaals naar het advies van de Raad van State, die ter zake heel duidelijk is en met behoorlijk wat gezag spreekt. Er is een groot verschil tussen een mooie doelstelling en de manier waarop die wordt uitgewerkt.

De voorzitter heeft mij zonet de tekst van het ontwerp van decreet bezorgd, waarvoor dank. Ik ga die tekst hier echter niet voorlezen.

De link is zeer duidelijk bij de Huizen van het Kind. De Huizen van het Kind zijn gekoppeld aan Kind en Gezin. Dat is een van de fundamentele punten van kritiek. Door te werken met de consultatiebureaus maakt u onmiddellijk de link met Kind en Gezin, de Huizen van het Kind enzovoort. Om die reden heb ik gezegd dat het daardoor veel te hard eenzijdig gefocust is op jonge kinderen.

De overgang naar de CLB's is nergens uitgewerkt. Dat is nochtans bijzonder belangrijk. Het grootste deel van de gezinnen met jonge kinderen doet een beroep op Kind en Gezin in de consultatiebureaus, maar dat blijft beperkt tot kinderen van maximum 2,5 of 3 jaar. Maar dan

gaan de kinderen naar school en moeten ze ook worden opgevolgd. Een aantal van de kinderen die vandaag in problematische opvoedingssituaties belanden, moeten eigenlijk een beroep kunnen doen op de CLB's. Daarvoor is geen enkele link ingebouwd, en dat is een gemiste kans.

Mevrouw Schryvers, dat zijn niet enkel mijn woorden. Ik heb niet de pretentie om te zeggen wat wel goed is en wat niet op het terrein. Al die woorden zijn stuk voor stuk door verschillende sprekers in de hoorzittingen geuit. Ik verwijs naar de Gezinsbond, het Netwerk tegen Armoede en de kinderrechtencommissaris, toch belangrijke partners in dit verhaal die kritiek hebben gegeven tijdens de hoorzittingen. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

Mevrouw Katrien Schryvers: Mevrouw Dillen, wie verbiedt die link te maken? We hebben overal gesteld dat die linken er wel degelijk kunnen zijn, maar we laten in dit ontwerp van decreet na om ze verplicht allemaal te benoemen voor elk individueel Huis van het Kind, juist om op het terrein die organisatie op maat mogelijk te maken. Die vraag horen we hier heel vaak en hebben we meegenomen uit de hoorzittingen. Er wordt gevraagd om niet te veel verplicht op te nemen en het te laten groeien van onderuit, zodat partners die lokaal actief zijn ook effectief kunnen samenwerken.

Mevrouw Marijke Dillen: Ik vind het heel mooi hoe u dit blijft ondersteunen, mevrouw Schryvers, maar van twee dingen één: ofwel laat u iedereen de vrijheid, dan ook voor de heel jonge kinderen, ofwel betreft u iedereen inclusief CLB's bij dit ontwerp van decreet. U richt u eenzijdig op Kind en Gezin. Dat blijkt heel duidelijk uit dit ontwerp van decreet.

Mevrouw Katrien Schryvers: Mevrouw Dillen, we hebben uitdrukkelijk gehoord, ook in de toelichting van de minister, dat er meerdere functies zijn. We ondersteunen dat er meer functies worden opgenomen, juist omdat het een Huis van het Kind moet zijn en niet een Huis van Kind en Gezin. Die consultatiebureaus zijn de kern, juist om de meest kwetsbare kinderen te bereiken, omdat die consultatiebureaus nu eenmaal zeer veel gezinnen met kleine kinderen bereiken. Dat is het meest drempelverlagend voor het Huis van het Kind.

Mevrouw Marijke Dillen: De consultatiebureaus komen inderdaad in contact met de meest kwetsbaren, mevrouw Schryvers, maar kijk eens naar de cijfers van degenen die zich in een problematische opvoedingssituatie bevinden. Er zijn kleine kinderen bij, maar vanaf 2,5 jaar zitten we ook met een hele grote groep die even kwetsbaar zijn als die kleine kinderen en daarvoor worden hier geen uitdrukkelijke verbindingen gemaakt. Zij hebben ook een nood. De CLB's en het onderwijs kunnen een heel belangrijke rol spelen. Mevrouw Schryvers, u zegt dat u het bewust niet het Huis van Kind en Gezin hebt genoemd. Dat moest er nog maar aan mankeren!

Mevrouw Katrien Schryvers: U haalt mijn woorden uit hun verband. Ik heb gezegd dat de minister heeft gezegd dat het een Huis van het Kind moet zijn en niet een Huis van Kind en Gezin. Het gaat niet over de naam, mevrouw Dillen. Er zijn inderdaad ook ouders die opvoedingsvragen hebben over grotere kinderen of jongeren die zelf een vraag hebben. Wij hopen dat, als de ouders de weg hebben gevonden naar het Huis van het Kind toen de kinderen kleiner waren, ze de weg ten minste kennen.

Mevrouw Marijke Dillen: Ik rond af, voorzitter, want ik kan mevrouw Schryvers toch niet overtuigen. (*Opmerkingen van mevrouw Katrien Schryvers*)

Lees de tekst van de hoorzittingen erop na, mevrouw Schryvers, ik zuig dat niet uit mijn duim. U bent bijzonder naïef. Er is een nood voor kleine kinderen, maar nog een veel grotere nood voor kinderen ouder dan 2,5 jaar en zij kunnen nu nergens terecht. Maak u niet te veel illusies. De ouders gaan wel naar de consultatiebureaus van Kind en Gezin voor de inenting, omdat ze er nu eenmaal toe verplicht zijn, omdat ze liever geen ereloon aan een kinderarts betalen en het daar gratis is.

Zij zouden wel gek zijn om dat niet te doen. Die kinderen worden opgevolgd tot wanneer zij 2,5 jaar zijn. Maar zodra die verplichting om te laten inenten en om te laten controleren, wegvalt, wordt dat een zeer kwetsbare groep die met dit ontwerp van decreet geen bescherming krijgt. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Voorzitter, minister, collega's, het is de taak van de meerderheid om het beleid te steunen en te verdedigen, maar het is onze taak om dat beleid met een kritisch oog te bekijken. In de koffiekamer zei ik het nog tegen de heer Caron: er is iets triests aan het parlementaire werk. Wie tot de meerderheid behoort, kan met een inbreng nog iets realiseren. Maar als iemand van de oppositie hetzelfde verhaal brengt, vangt die bot. Dat mag ons evenwel niet tegenhouden om onze opmerkingen te formuleren.

Collega's, het aanbod van het welzijnslandschap is een oerwoud. Wie hulp zoekt, moet een meer dan serieuze studie wijden aan welke hulp waar beschikbaar is, en tegen welke prijs en voorwaarden. Het is voorwaar geen simpele opdracht. Twee legislaturen geleden werd daarom het Sociaal Huis opgericht. Het had als opdracht om mensen wegwijz te maken in dit oerwoud, netwerken uit te bouwen opdat doorverwijzing gericht kon gebeuren en er gemakkelijk contact kon worden opgenomen. Het Sociaal Huis diende om ervoor te zorgen dat mensen hun uitleg maar één keer moesten doen, en vooral, om de mensen te begeleiden bij de uitoefening van hun rechten in alle mogelijke beleidsdomeinen.

Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat deze regering vooral niet heeft willen gebruikmaken van het bestaande concept 'Sociaal Huis'. Laat ons eerlijk zijn: CD&V is het Sociaal Huis nooit genegen geweest, wellicht omdat het destijds door de paars-groene regering werd ingevoerd, maar goed. U vindt dat het Sociaal Huis vooral een informerende en doorverwijzende taak heeft, die los staat van het preventieve. Maar eerlijk gezegd, wij zien het als een gemiste opportuniteit dat de dienstverlening van de Huizen van het Kind niet wordt geïntegreerd in een opwaardering van het concept van het Sociaal Huis. Deze Vlaamse Regering is ondertussen de 'gelukkige' auteur van woonzorgnetwerken in de ouderenzorg, van lokale loketten kinderopvang, en met het voorliggend decreet komen daar nu ook de Huizen van het Kind bij. En dan hebben we het nog niet over de toegangspoort in het kader van de Integrale Jeugdhulp of de toegangspoorten in de sector van de personen met een handicap.

Kunt u nog volgen? Na het oerwoud van de zorgvormen dreigt nu een oerwoud van loketten en huizen. Misschien hebben we binnenkort een loket nodig om ons te gidsen tussen al die loketten en huizen. Of misschien is dit een idee voor mevrouw Lieten: een lokettenverkenner om ons te gidsen naar het juiste loket. De belangrijkste slachtoffers van dit overaanbod zijn precies die mensen die de doelgroep zouden moeten zijn van deze loketten en huizen. Het zijn die mensen die hun weg in het oerwoud van de hulpverlening niet vinden: de mensen met de laagste opleiding, de mensen in armoede, de mensen die het minst toegang hebben tot internet en dus tot informatie, mensen die omwille van gevoelens van wantrouwen de stap naar de hulpverlening moeilijk of niet durven te zetten.

Dit ontwerp van decreet, dat de Huizen van het Kind opricht als verzamelplaats voor alle initiatieven inzake preventieve kindercare en gezinsondersteuning, was het voorwerp van een hoorzitting. Mevrouw Dillen verwees er uitvoerig naar.

Het leverde ons een paar interessante vaststellingen op vanuit het werkveld. Heel wat sprekers, minister, maakten duidelijk dat het Huis van het Kind alleen mogelijk is als er ook financiële middelen worden voor uitgetrokken – liefst Vlaamse middelen, want de steden en gemeenten en de participerende welzijns- en socio-culturele organisaties hebben geen middelen meer om mee te financieren.

Kind en Preventie, een organisatie die u zeker niet onbekend is, heeft gewoonweg verklaard dat zij hun ambities hebben teruggeplooid op hun corebusiness. Meer kunnen zij zich financieel niet meer permitteren. Ook de VVSG vraagt financiële steun.

De toelichting bij het ontwerp van decreet maakt echter duidelijk dat ook de Vlaamse overheid geen extra middelen heeft om de Huizen op een ernstige wijze financieel te ondersteunen. De toekomst van de Huizen van het Kind oogt dan ook niet hoopgevend.

Volgens het Vlaams Netwerk tegen Armoede is dit ontwerp van decreet niet de oplossing in de strijd tegen kinderarmoede. De afgelopen jaren, collega's van sp.a, heeft minister Lieten nochtans steeds verwezen naar de Huizen van het Kind als beschermende factor voor kinderen in armoede in hun prilste levensjaren. Wetenschappelijk onderzoek heeft aangetoond dat kinderen in de eerste levensjaren door de armoede waarin ze leven een enorme achterstand oplopen in hun ontwikkeling.

Het Netwerk van Armoede heeft ons met onze voeten weer op de grond gezet. Zij geloven niet dat de Huizen van het Kind kinderen in armoede zullen behoeden voor achterstand. Ze wijzen er ten eerste op dat de Huizen van het Kind aanbodgestuurd zullen blijven werken. En inderdaad, we zien in dit ontwerp van decreet geen incentives waardoor de door Kind en Gezin aangestuurde componenten hun werkwijze zouden omschakelen naar een vraaggestuurde werking.

Ten tweede: de consultatiebureaus worden geroemd omdat ze 90 procent van de kinderen in hun eerste jaar levensjaar bereiken. Zij zouden dus de grote toeleiders van gezinnen naar de Huizen van het Kind zijn, ook van gezinnen in armoede. Maar wat blijkt? Gezinnen in armoede gaan niet met plezier naar de consultatiebureaus of de opvoedingswinkels. Ze gaan omdat ze denken dat het moet of omdat er gratis vaccins zijn. Ze gaan er niet naartoe omdat ze zich begrepen voelen, en het laat zich raden dat ze er niet erg voor te vinden zullen zijn om de andere componenten van het Huis met een bezoek te vereren, zeker niet als er over hen dossiers worden bijgehouden.

En dan is er ten derde nog de grote vraag in welke mate gezinnen tout court, en arme gezinnen in het bijzonder, betrokken zullen worden bij de werking en het aanbod van de Huizen van het Kind. Behalve één piepklein, in vaagheid uitblinkend zinnetje, hebben we daarover niets gevonden in het ontwerp van decreet. En dat is jammer, collega's, want het was een belangrijk kenmerk van bijvoorbeeld de Family Centers in het Verenigd Koninkrijk, die als voorbeeld dienden voor onze Huizen van het Kind.

Minister, consultatiebureaus op zich zijn filosofisch en ideologisch niet neutraal, wat u daar ook over beweert. Huizen van het Kind moeten nochtans alle gezinnen kunnen ontvangen, ook die die een politieke en filosofische overtuiging hebben die niet aansluit bij de christelijke of socialistische zuil. De Huizen van het Kind zullen in de praktijk organisaties herbergen die werken rond het gezin, maar waarvan je wel lid moet zijn om van een voordeeltarief te kunnen genieten. Ik denk bijvoorbeeld aan bepaalde mutualiteiten. Eerlijk, ziet u dat functioneren? Ziet u op die manier een universeel aanbod ontstaan? Tenzij we allemaal lid worden van dezelfde mutualiteit, natuurlijk. Maar daar vrees ik voor. Hoe gaat men aan mensen uitleggen dat het aanbod voor de ene goedkoper is dan voor de andere? Of zal samen met het aanbod ook lidmaatschap van bepaalde organisaties worden aangeboden?

Minister, hoeveel meer overleg gaat de overheid nog organiseren? Tijdens de hoorzittingen werd door de laatste spreker opgeroepen om de overlegtafels te rationaliseren.

Het zijn overlegtafels waarvan de participanten vaak dezelfde zijn. Ze melden ons trouwens dat ze allemaal met hun wagen achter elkaar van het ene overleg naar het andere rijden. Ze melden ons dat ze niet altijd de meerwaarde voor de cliënt zien van al die uren overleg. Ze slorpen daarenboven heel veel tijd van de zorgverleners op, ze slorpen heel veel geld op en erger nog: ze slorpen heel wat van de tijd op die nodig is voor de zorg en ondersteuning van mensen met noden.

Onze analyse van dit decreet is negatief. De amendementen van de meerderheid, die in de commissie Welzijn op tafel werden gelegd, hebben onze fundamentele kritieken niet kunnen weerleggen. We hebben nood aan één loket waar iedereen terecht kan en dat goed bemand is. Collega's, dat loket bestaat vandaag: het Sociaal Huis. Ondanks uw bezwaren blijven wij daarin geloven. We hebben nood aan een stop van overlegtafels en bepleiten eerder een serieuze rationalisatie en een heroriëntering van die middelen naar zorg en ondersteuning. We hebben nood aan een vraaggestuurd beleid, een werkmethode voor consultatiebureaus, opvoedingswinkels en andere welzijnsactoren waar mensen in vertrouwen naartoe kunnen gaan, waar ze het gevoel hebben dat ze er met hun verhaal terecht kunnen, waar ze het gevoel hebben versterkt naar buiten te komen, waar ze andere ouders kunnen ontmoeten en als gelijken spreken over de uitdagingen inzake opvoeding, waar ze niet moeten vrezen dat hun dossier de weg naar de bijzondere jeugdzorg zal vinden.

Ik wil besluiten met een citaat uit de hoorzitting: "Is dit een realistisch decreet? Neen: er zijn nog te veel onduidelijkheden. Vergelijk het met een bouwopdracht: de architect laat een ontwerp goedkeuren zonder kennis van stabiliteit van de grond, zonder enig zicht op het beschikbaar budget van het project en zonder een haalbaarheidsstudie van de uit te voeren werken door diverse aannemers en toekomstige bewoners." Minister, collega's, ik denk dat dit citaat alles zegt en ik kijk met veel interesse uit naar de stemming door de meerderheid over dit onrealistische ontwerp van decreet. (*Applaus bij Open Vld*)

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Voorzitter, minister, collega's, ik wil eerst en vooral mevrouw De Vits uitdrukkelijk verontschuldigen. Zij heeft voor ons dit ontwerp van decreet van zeer nabij opgevolgd maar zij kon hier vandaag spijtig genoeg niet aanwezig zijn.

Minister, het ontwerp van decreet waarover wij ons vandaag buigen, heeft volgens mijn fractie meerdere voordelen. In onze samenleving is het noodzakelijk voor ouders, kinderen en aanstaande ouders om ondersteuning en begeleiding te krijgen bij de opvoeding. Bij het decreet Opvoedingsondersteuning, de voorloper van de preventieve gezinsondersteuning, was die ondersteuning ontoereikend. Een upgrade is dan ook broodnodig, minister. Die upgrade is er vandaag met het ontwerp van decreet houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning en de Huizen van het Kind.

Die Huizen scheppen duidelijkheid in de wirwar van structuren die er vandaag toch is. Gezinnen krijgen een duidelijker beeld van waar ze terecht kunnen en waar niet. Bovendien krijgen de lokale besturen autonomie inzake de invulling van die zorgbehoefte. Dat is noodzakelijk want, zoals u allen weet, opvoeden en opgroeien zijn geen eenvoudige zaak. Mensen kunnen met betrekking tot dit onderwerp met behoorlijk veel vragen en problemen zitten. Het is dan ook nogal wies dat men snel duidelijkheid creëert over de ondersteuning die lokale besturen kunnen verwachten als ze overgaan tot de oprichting van de Huizen van het Kind. Die mogelijkheid staat ingeschreven in het ontwerp van decreet.

Tegelijkertijd laat het ontwerp van decreet voldoende ruimte. Een Huis van het Kind moet geen bakstenen huis worden. Daar is ook tijdens de hoorzittingen naar verwezen. Integendeel, in een aantal gevallen is het zelfs aangewezen om niet alle diensten onder één dak samen te brengen.

Lokaal moet worden nagegaan hoe men dit verder kan invullen. Ook mevrouw Schryvers heeft er al naar verwezen.

Minister, wij willen toch wijzen op een aantal drempels die er kunnen zijn en waar we rekening mee moeten houden bij de implementatie van dit decreet. De drempels kunnen van allerlei aard zijn. We denken hier bijvoorbeeld aan de neiging om alles te registreren. We moeten daar voorzichtig mee omgaan. Het registreren van allerhande persoonsgegevens kan toch vaak net drempelverhogend werken. Daarom de uitdrukkelijke vraag om na te gaan welke gegevens men nodig heeft om een goede werking te waarborgen van een initiatief in de

preventieve gezinsondersteuning en welke impact het opvragen van die gegevens heeft op de deelname van een aantal mensen of groepen. Als we dit niet nauwkeurig doen, dan vrees ik dat bepaalde mensen zullen proberen ‘onder de radar te blijven’. En dan zijn wij als beleidsmakers zeker niet bezig met een betere preventieve gezinsondersteuning, integendeel.

We hebben in de commissie ook uitvoerig gediscussieerd over de naam ‘Huis van het Kind’. We vreesden een beetje dat de naam ertoe zou leiden dat jongeren zich niet aangesproken zouden voelen door een ‘Huis van het Kind’. Vandaar ook dat we een amendement hebben ingediend om deze jongeren zeker en vast niet te vergeten.

Minister, tot slot willen we nog enkele aanbevelingen doen. Zorg ervoor dat men op het terrein niet met oogkleppen loopt, maar nagaat welke andere partners er lokaal ook actief zijn. Men hoeft niet allemaal subsidies van Kind en Gezin te krijgen om zijn zeg te kunnen hebben binnen de Huizen van het Kind. Een zo breed mogelijke groep actoren is daarom onontbeerlijk. Er is daarnet tijdens de discussie ook al naar verwezen. Zorg voor een goede evaluatie. Het ontwerp van decreet is eigenlijk een gevolg van de evaluatie van het vorige decreet. We moeten die werkwijze absoluut voortzetten, maar misschien toch wel met iets meer snelheid. Vandaag herzien we een decreet van zes jaar geleden, waarvan we in de evaluatie toch een aantal fundamentele problemen zagen. We moeten nu niet opnieuw zes jaar wachten om dit nieuwe decreet te evalueren. En hou hierbij – ik heb het al eerder gezegd – vooral rekening met de meest kwetsbaren in onze samenleving, voor wie de drempel vaak iets te hoog is.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Mevrouw De Wachter, misschien is het mij ontgaan, maar u zegt dat er in de commissie is gedebatteerd en van gedachten is gewisseld over de vraag of ‘Huizen van het Kind’ wel de juiste naam is. Ik kan me dat niet herinneren. Ik zal het verslag nog eens nalezen. Het is toch niet besproken op het meerderheidsoverleg?

Mevrouw Else De Wachter: Dit is duidelijk in de commissie aan bod gekomen, misschien moet u het verslag nog eens nalezen.

Minister Jo Vandeurzen: Ik wil bevestigen dat mevrouw De Wachter gelijk heeft. Er is zelfs vrij uitvoerig over gesproken omdat de vraag of een andere naam meer aangewezen is, al een paar keer geopperd is. De naam was al een beetje uitgetest bij gezinnen en op het terrein was er al zo veel met die naam gewerkt dat we gezegd hebben de naam te behouden. Bovendien bieden de Huizen van het Kind geen hulpverlening en willen zich als zodanig ook niet profileren, integendeel. De verenigingen waar armen het woord nemen, hebben er echt op aangedrongen dat de huizen laagdrempelig zouden zijn en zeker niet stigmatiserend. Kind en Gezin heeft dan besloten om bij de naam te blijven. Het is ook juist dat de fractie van mevrouw De Wachter heeft aangedrongen om heel duidelijk te zijn en geen dubbelzinnigheid te laten over de actieradius die er zou moeten zijn. Bij de amendering is er dan ook duidelijkheid gebracht.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, minister, collega's, ik zal het zeer kort houden. Ik wil niet herhalen wat de vorige sprekers al hebben meegegeven. Uiteraard staat de N-VA volledig achter dit ontwerp van decreet. Het is echt heel belangrijk om ouders te ondersteunen in hun opvoedingstaak. Het is immers niet altijd gemakkelijk om kinderen op te voeden in een snel veranderende maatschappelijke context.

Ik wil de collega's eraan herinneren dat de taak van de consultatiebureaus in dezen te beperkt is, want het is leeftijdsgebonden. Daarom denk ik dat het goed is om te kunnen werken met de Huizen van het Kind. De werking van de huidige Huizen van het Kind laat zien dat deze Huizen een belangrijke meerwaarde hebben. Bij deze organisaties kunnen ouders en andere opvoedingsverantwoordelijken terecht op eenvoudige wijze, zonder al te veel formaliteiten, voor tips en ondersteuning in verband met opvoeding.

Het is belangrijk dat deze Huizen van het Kind geen eilanden worden die op zichzelf staan, maar echt fungeren als een dynamisch centraal punt waar alle partners die met kinderen en jongeren bezig zijn, elkaar kunnen vinden ter ondersteuning van ouders die met vragen zitten.

De Huizen van het Kind zijn ook bedoeld voor kinderen en jongeren en niet alleen voor hun ouders en opvoedingsverantwoordelijken. Het zal nog een heel grote uitdaging zijn voor de Huizen van het Kind om de kinderen en de jongeren zelf te bereiken, en niet enkel de ouders. Zeker de kinderen en jongeren moeten hun weg vinden naar de Huizen van het Kind.

Initiatieven zoals die in Oostende bewijzen dat met heel veel creativiteit en enthousiasme een brede groep kan worden bereikt. Het zal een uitdaging zijn om ouders te bereiken die met vragen zitten maar niet kunnen terugvallen op sterke netwerken. Onder andere in Oostende bewijst men dat het kan. Minister, ons doel is bereikt als de Huizen van het Kind ertoe bijdragen dat de informele netwerken worden versterkt en dat ouders sterker in hun schoenen staan wat betreft de opvoeding van kinderen en jongeren. Uiteraard staan deze Huizen van het Kind niet op zichzelf, ze moeten samen met andere actoren zoals de school, het CLB, de Opvoedingslijn en andere lokale partners gezien worden. Het is dus heel belangrijk om alle evoluties goed op te volgen zodat de Huizen van het Kind hun decretale rol optimaal kunnen blijven invullen. Vanuit de N-VA-fractie zullen wij deze evoluties zeker opvolgen, zodat de doelstellingen van het decreet effectief worden bereikt. (*Applaus bij de N-VA*)

Mevrouw Mieke Vogels: Voorzitter, minister, collega's, ik wil kort de mening van mijn fractie over dit ontwerp van decreet geven. Die sluit voor een groot stuk aan bij wat de andere leden van de oppositie al naar voren hebben gebracht. Het is trouwens niet alleen door de leden van de oppositie naar voren gebracht, maar ook door de Strategische Adviesraad Welzijn, Gezondheid en Gezin.

Een eerste opmerking betreft inderdaad dat we hier voor de zoveelste keer een kaderdecreet goedkeuren dat onderlijnt hoe belangrijk een en ander is, maar vervolgens zegt dat er geen middelen voorhanden zijn.

Minister, u zult zeggen dat dit in het verleden ook gebeurde. Dat klopt. Er zijn aan het einde van de legislatuur wel eens ontwerpen van kaderdecreet goedgekeurd, maar het grote verschil is dat die ontwerpen gingen over de grote principiële inhoud van hoe een beleid er in de toekomst moest uitzien. In uw ontwerp van kaderdecreet worden niet alleen de principes, die soms vaag zijn, uitgetekend, maar vooral ook de structuur, zodat het, als er ooit middelen zijn, duidelijk is in welke structuur die zullen terechtkomen.

Ik heb hier in het verleden heroïsche debatten gevoerd met mevrouw Trees Merckx en mevrouw Ceysens over wat opvoedingsondersteuning nu is, nietwaar, mevrouw Ceysens? Als ik echter dit ontwerp lees, dan moet ik zeggen dat ik het nog altijd niet weet. Wat verstaat deze regering onder preventieve gezinsondersteuning? Ik stel dat ook vast bij een aantal adviesraden. Ik heb de indruk dat in dit ontwerp onder preventieve opvoedingsondersteuning wordt verstaan wat Kind en Gezin eronder verstaat.

Dit ontwerp van decreet miskent ook alle inspanningen die de gemeenten in het verleden hebben gedaan met betrekking tot preventieve gezinsondersteuning. Mevrouw Schryvers, u vroeg eerder wie dan wel moet worden verplicht tot deelname. Ik vind dat Vlaanderen dat niet mag opleggen. Dat moet worden overgelaten aan de lokale realiteit. De partners op het lokale niveau zullen anders zijn in Zoersel dan in Antwerpen. De noden in Antwerpen zullen verschillen van die in Zoersel. Leg dus niet van bovenaf op wie hier minstens bij betrokken moet zijn. Trouwens, ik wil hier nogmaals herhalen dat Vlaamse decreten vaker lokale samenwerking hypothekeken dan dat ze die bevorderen.

Dankzij de amendementen van de meerderheid is voor een deel ingegaan op de opmerkingen van de VVSG. De lokale besturen zijn ingeschreven in de decreten. De gemeente kan het initiatief nemen als andere partners dat initiatief niet nemen. Die gemeenten zullen altijd afhankelijk blijven van die andere partners. Ze kunnen wel het initiatief nemen, maar de

minimale voorwaarden om het label van Huis van het Kind te kunnen dragen, blijven wel dezelfde. Er moet namelijk minstens een consultatiebureau aanwezig zijn. Er moeten minstens consultants van het regioteam van Kind en Gezin aanwezig zijn. Met andere woorden, de sleutel blijft in handen van de consultatiebureaus, die in feite verzuilde organisaties zijn op het terrein. Wat dat betreft, ben ik het eens met mevrouw Van der Borght.

Ondanks alle theorieën over multidisciplinaire samenwerking zie ik dat er weinig of geen dwarsverbanden worden gelegd met andere organisaties op het terrein. Het kán allemaal. Het kán met het CLB. Het kán met het algemeen welzijnswerk, maar het initiatief blijft bij Kind en Gezin en bij de consultatiebureaus. Het zal duidelijk zijn dat de samenwerking die onder het mom van de plaatselijke invulling op het terrein zal ontstaan, niet die samenwerking zal zijn die een antwoord geeft op de nood of de vraag die het grootst is in een bepaalde gemeente of zorgregio. Het zal gaan over een samenwerking tussen partners die goed overeenkomen en al dan niet binnen dezelfde zuil samenwerken.

In de hulpverlening hebben we tien jaar gewerkt aan de integrale jeugdhulpverlening. Daarbij waren het algemeen welzijnswerk, de bijzondere jeugdbijstand, het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH), de geestelijke gezondheidszorg, de CLB's en Kind en Gezin betrokken. Men zou kunnen denken dat men voor de pendant van die hulpverlening, de preventie, dan uitgaat van diezelfde partners. Niet dus.

De CLB's bijvoorbeeld behoren tot een andere bevoegdheid. Hoewel ze preventief nochtans een belangrijke rol vervullen, zijn ze helemaal niet bij de opmaak van dit ontwerp van decreet betrokken.

Ten zesde, door dit model rond Kind en Gezin op te bouwen, blijft de focus op de preventieve gezondheidszorg liggen. Natuurlijk zijn hier ontmoetingen en dergelijke aan toegevoegd. De minister heeft tijdens zijn eigen inleiding echter vooral op vaccinatie en op obesitas gefocust. Dit zijn specifieke problemen voor de preventieve gezondheidszorg.

Door de focus op Kind en Gezin te leggen, richt dit ontwerp van decreet zich vooral op jonge kinderen. Het is maar de vraag in welke mate preventieve gezinsondersteuning zal worden geboden aan ouders met oudere kinderen of met pubers.

Ten zevende, de rol van de vrijwilligers is hier al aan bod gekomen. Ik vind het heel erg dat een organisatie als de Gezinsbond, die al decennialang met vrijwilligers voor opvoedingsondersteuning zorgt en die, eventueel op de grote steden na, nog overall belangrijke kernen heeft, niet structureel bij de Huizen van het Kind is betrokken. Ik vind dat erg. Daaruit blijkt dat het ontwerp van decreet op maat van Kind en Gezin is geschreven. Hierbij wordt vooral gekeken naar de vrijwilligers die bij de weging assisteren en die kinderen helpen aan en uit te kleden. De brede vrijwilligerswerking die de Gezinsbond met betrekking tot de opvoedingsondersteuning organiseert en die, zoals ik al eerder heb gesteld, zeer waardevol is, is niet structureel bij dit ontwerp van decreet betrokken.

Ten achtste, ik heb de indruk dat hier veel over de strijd tegen kinderarmoede wordt gesproken. Buiten de inloopteams die eventueel bij de Huizen van het Kind zullen worden betrokken, zie ik in dit model geen enkele hefboom om met betrekking tot kinderarmoede iets specifiek te ondernemen.

Dit kan ook alleen als vanuit de lokale realiteit wordt vertrokken. We moeten initiatieven de kans bieden van onderuit te groeien. We moeten vertrouwen schenken aan de organisaties die op het terrein actief zijn in plaats van top-down een structuur te projecteren. Die structuur is eenheidsworst en zal misschien in sommige gemeenten werken. In andere gemeenten zal dat totaal niet het geval zijn.

Voorzitter, u hebt het allicht al begrepen. Wij zullen dit ontwerp van decreet niet goedkeuren.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, ik dank iedereen voor het debat. Ik zal het ontwerp van decreet nog even trachten samen te vatten.

Met dit ontwerp van decreet trachten we de samenwerking met betrekking tot het thema preventieve gezinsondersteuning lokaal een duidelijk aanspreekpunt te geven. Dit herkenbaar knooppunt, dat over een eigen logo beschikt, moet voor kwaliteitsbewaking zorgen ten aanzien van al wat op het terrein vanuit verschillende invalshoeken bestaat en zich tot opvoedingsondersteuning, preventieve gezondheidszorg of psychosociale begeleiding van gezinnen richt. We proberen al die zaken conceptueel de opportuniteit te bieden om laagdrempelig beschikbaar te zijn.

Omwille van die laagdrempeligheid is het niet de bedoeling dit hulpverlening te noemen. Dit mag er ook niet mee worden geassocieerd. Natuurlijk moeten er relaties, afspraken en netwerken met de hulpverlening worden gemaakt, maar in de eerste plaats moet dit laagdrempeliger zijn. Dit concept situeert zich binnen wat aan de hulpverlening voorafgaat.

Veel organisaties en de strategische adviesraad hebben bedenkingen geformuleerd. Ten gronde hebben ze verklaard het concept genegen te zijn. Zeker uit het advies van de strategische adviesraad blijkt echter dat er een zeker ongeduld of een zekere ambitie is om veel imperatiever op te treden en veel strikter op te leggen wie daar deel van moet uitmaken. Op die manier zou de vrijblijvendheid minder ruimte krijgen.

Die afweging is gemaakt. Bij de voorbereiding zijn de CLB's en veel andere actoren geconsulteerd. Voor wie eraan twijfelt, bij de uitvoeringsbesluiten zal er ook overleg zijn met de verenigingen waar armen het woord nemen. Dat wordt allemaal georganiseerd.

Er is gekozen voor een concept dat ruimte laat voor lokale invulling. We gaan niet van bovenaf bepalen wat allemaal kan of niet kan. Als we het anders hadden gedaan, zouden we zeker de kritiek gekregen hebben dat de Vlaamse keizer-koster weer bezig is. Inderdaad, we proberen echt in te zetten op het vertrouwen in organisaties en lokale besturen. Heel wat van hen zijn al behoorlijk aan het investeren. Ze gaan van dit concept gebruik maken. Ze zien er een opportuniteit in. Ze krijgen alle ruimte om dat in te vullen en in te bedden in het bestaande lokale overleg. Ze krijgen de kans om zelf te bepalen hoe dat zich gaat verhouden tot het sociale huis, het loket kinderopvang enzovoort. We proberen het echt aan hen over te laten.

Natuurlijk hebben we rekening gehouden met het advies van de Raad van State inzake de privacyregels. Een deel van de opmerkingen van de raad ging over begripsverduidelijking. Daar zijn we in de memorie van toelichting op ingegaan. We zijn ervan uitgegaan dat alle betrokken sectoren hun eigen regels hebben met betrekking tot de privacyregels en de toepassing ervan. Laat ons de registratie die Kind en Gezin nog kan doen, uitsluitend doelgericht en doelgebonden maken. Iedereen die eraan gaat meewerken, valt onder zijn eigen bestaande regels inzake privacy. Mevrouw De Vits drukte die zorg uit in de commissie. Ik kan alleen maar bevestigen dat daarmee rekening is gehouden.

Het gamma aan vrijwilligers dat aan bod kan komen, zal zeer breed zijn. Het gaat niet alleen over de vrijwilligers in de consultatiebureaus maar ook en expliciet die van de Gezinsbond. Die zijn uiteraard ook betrokken en zullen lokaal die rol met overtuiging mee opnemen. Het gaat ook over vrijwilligers die we al mobiliseren in tal van projecten. Ik denk aan het project dat in Leuven is gestart, maar dat we nu over heel Vlaanderen uitrollen, waar moeders andere moeders steunen. Dit past heel sterk in de vermaatschappelijking en zet sterk in op vrijwilligerswerking. Zo zijn er nog. We gaan ons natuurlijk niet beperken tot de vrijwilligers die verbonden zijn aan de consultatiebureaus.

Het is geen kwestie van de zuilen. We gaan naar een regionale invulling. De consultatiebureaus zullen de neutraliteit moeten respecteren. In het ontwerp van decreet staat dat de universele toegankelijkheid moet worden gegarandeerd. Het concept zal dat bewaken.

Ik ben ervan overtuigd dat we met het ontwerp van decreet juist op tijd de dynamiek op het terrein kunnen ondersteunen. Aan het kwaliteitslabel 'Huis van het Kind' kunnen we een goede basis geven. Ik ben heel aangenaam verrast door de enorme gedrevenheid bij de vrijwilligers, lokale besturen en tal van organisaties om van de opportuniteit gebruik te maken om samen te werken en dat is de kern van de zaak. We streven naar meer samenwerking en afstemming op de vraag. Dit betekent een geweldige opportuniteit voor het gezinsbeleid. De amendementen scherpen dat nog aan.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet.

De door de commissie aangenomen tekst wordt als basis voor de bespreking genomen. (Zie *Parl.St.* VI.Parl. 2012-13, nr. 2131/4)

– *De artikelen 1 tot en met 26 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

■

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, ondertekend in Brussel op 6 december 2010

– 2155 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet houdende instemming met het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, ondertekend in Brussel op 6 december 2010.

De algemene bespreking is geopend.

Vraagt er iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet. (Zie *Parl.St.* VI.Parl. 2012-13, nr. 2155/1)

– *De artikelen 1 en 2 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

■

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het akkoord tussen de Regering van het Koninkrijk België en de Regering van de Republiek Frankrijk voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, ondertekend in Parijs op 17 november 2008

– 2156 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet houdende instemming met het akkoord tussen de Regering van het Koninkrijk België en de Regering van de Republiek Frankrijk voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, ondertekend in Parijs op 17 november 2008.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Ik wil drie zaken meedelen. Wanneer we spreken over Europa en sociale zekerheid, dan denken we vaak aan Midden- en Oost-Europa, maar er is ook met onze directe buurlanden nog een en ander te regelen, onder andere om tot een betere sociale bescherming te komen, maar ook om fraudemechanismen te bestrijden via de uitwisseling van gegevens. Daarop zijn deze verdragen gericht.

Mijn fractie en ook andere fracties vragen om Vlaanderen tijdig bij dit soort verdragen te betrekken, naarmate onze rol op het vlak van sociale zekerheid groter wordt. Bij ons wordt de zorgverzekering bijvoorbeeld niet beschouwd als sociale zekerheid, maar Europeesrechtelijk wel. De Vlaamse bevoegdheden op dat vlak zullen in de toekomst alleen maar toenemen.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? *(Nee)*

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet. *(Zie Parl.St. VI.Parl. 2012-13, nr. 2156/1)*

– *De artikelen 1 en 2 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

■

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld en het aanhangsel, opgemaakt in Istanboel op 11 mei 2011 en ondertekend in Straatsburg op 11 september 2012

– 2159 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet houdende instemming met het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld en het aanhangsel, opgemaakt in Istanboel op 11 mei 2011 en ondertekend in Straatsburg op 11 september 2012.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Van Overmeire, verslaggever, heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Voorzitter, collega's, ik breng u graag een zeer kort verslag uit over de bespreking van het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. Het verdrag werd in de commissie toegelicht door minister Vandeurzen.

Sinds de jaren 90 heeft de Raad van Europa een proces uitgewerkt ter bescherming van vrouwen tegen geweld. Uiteindelijk resulteerde dit werk in het voorliggende verdrag, dat vijf doelstellingen heeft. Ten eerste: vrouwen beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorkomen, vervolgen en uitbannen. Ten tweede: bijdragen aan het bannen van discriminatie van vrouwen en de gelijkheid van vrouwen en mannen bevorderen. Ten derde: het opzetten van een allesomvattend kader, met beleidsmaatregelen ter bescherming en ondersteuning van de slachtoffers. Ten vierde: het bevorderen van internationale samenwerking. Ten vijfde: het ondersteunen van organisaties en wetshandhavende instanties, teneinde samen te werken aan een integrale aanpak.

Het verdrag bevat maatregelen op het vlak van preventie en vervolging, maar streeft ook naar een betere begeleiding van de slachtoffers. Belangrijk is dat het verdrag ook een specifiek toezichtsmechanisme instelt. In tegenstelling tot andere verdragen die hier passeren en waar u nog weinig van hoort, zal dit verdrag, of minstens het onderwerp ervan, zeker nog naar deze vergadering terugkomen.

Het verdrag werd voorgelegd aan de strategische adviesraden, die opmerkten dat aan sommige verplichtingen toch een financieel kostenplaatje hangt en dat het verdrag pas in werking treedt na tien ratificaties. Op dit ogenblik hebben 24 staten het verdrag ondertekend. Alleen Turkije ratificeerde het al.

De minister beklemtoonde in de commissie dat er in Vlaanderen al veel werd gedaan op het gebied van preventie en aanpak van huiselijk geweld. De minister vermeldde onder meer het meldpunt 1712, de centrale rol van de CAW's, het feit dat aan welzijns- en gezondheidssectoren wordt gevraagd om werk te maken van een beleid inzake grensoverschrijdend gedrag, de centra voor integrale gezinszorg die een belangrijke rol spelen, en diverse projecten met het oog op een ketengerichte aanpak van intrafamiliaal geweld, zoals het Antwerpse project CO3 en de Limburgse denktank Intrafamiliaal Geweld. Er is ook de vzw INTACT, het juridisch steunpunt voor zowel potentiële slachtoffers als professionelen die in aanraking komen met de problematiek van vrouwelijke genitale verminking en andere schadelijke traditionele praktijken.

Er is ook een nationaal actieplan 2010-2014 dat is goedgekeurd en waarin Vlaanderen partner is. Dat actieplan legt de nadruk op partnergeweld en andere vormen van intrafamiliaal geweld zoals gedwongen huwelijken, eerge relateerd geweld en genitale verminking bij vrouwen. Dat actieplan schept een kader waarbinnen de maatregelen van de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten een plaats krijgen. Het Instituut voor Gelijkheid van Vrouwen en Mannen coördineert dit plan. Volgens de minister zal Vlaanderen een actieve rol opnemen in het volgende nationale actieplan.

Ik geef nog een kort overzicht van de verschillende reacties. De heer Kennes vroeg meer duidelijkheid over de monitoring. Hij vraagt zich af welke organen zich op federaal en Vlaams niveau zullen bezighouden met de uitvoering van het verdrag.

Mevrouw Moerman pleitte ervoor de problematiek als een horizontale beleidsprioriteit te beschouwen. In de dagelijkse praktijk krijgt partnergeweld al te vaak niet de nodige consideratie. Er is op dat vlak nog veel werk.

Mevrouw Poleyn verwees naar de resolutie betreffende de verspreiding en bestrijding van het fenomeen van vrouwelijke genitale verminking waarin om meer aandacht wordt gevraagd voor de strijd tegen vrouwelijke genitale verminking, zowel op Vlaams als federaal niveau.

Zelf heb ik de hoop uitgedrukt dat dit verdrag mee aan het probleem kan remediëren. Ik betreur wel dat mannen die soms ook het slachtoffer zijn van huiselijk geweld niet dezelfde bescherming krijgen volgens dit verdrag.

Eveneens te betreuren is het feit dat er in artikel 70 is voorzien in een rol voor de nationale parlementen, maar dat het niet duidelijk is hoe het Vlaams Parlement hierin past. Naar analogie met verklaring 51 bij het Verdrag van Lissabon had men een verklaring kunnen toevoegen waarin het Vlaams Parlement als component van het nationaal parlementair stelsel werd erkend. Men heeft dat helaas nagelaten.

De heer Creyelman betreurde dat er nergens melding werd gemaakt van de onderdrukkende rol van de islam. Hij stelde dat de problematiek een deel is van de islamitische cultuur en daar een groter deel van uitmaakt dan in de westerse cultuur. Die stelling lokte reacties uit bij een aantal collega's.

Na de antwoorden van de minister werd het ontwerp van decreet eenparig aangenomen met negen stemmen voor. (*Applaus*)

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet. (Zie *Parl.St.* VI.Parl. 2012-13, nr. 2159/1)

– *De artikelen 1 en 2 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

■

ONTWERP VAN DECREET houdende goedkeuring van het Protocol tot wijziging van het verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Vlaamse Gemeenschap van België inzake de accreditatie van opleidingen binnen het Nederlandse en Vlaamse hoger onderwijs

– 2178 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet houdende goedkeuring van het Protocol tot wijziging van het verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Vlaamse Gemeenschap van België inzake de accreditatie van opleidingen binnen het Nederlandse en Vlaamse hoger onderwijs.

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Poleyn, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Minister Smet heeft dit protocol op 22 oktober 2013 voorgelegd in de commissie Buitenland. De bedoeling is drieërlei. Ten eerste, door het protocol wordt het accreditatieverdrag dat al bestaat tussen Nederland en Vlaanderen op een aantal punten gewijzigd. Zo wordt het onder meer ook van toepassing op het Caraïbische deel van Nederland.

Ten tweede komt er een wederzijdse en automatische gelijkstelling van de bachelor- en masterdiploma's in het hoger onderwijs. Voor individuen is de gelijkstelling van die graad heel relevant omdat het de onderlinge mobiliteit tussen Vlaanderen en Nederland kan

bevorderen. Het gaat dus ook om een academische erkenning van de diploma's die in Vlaanderen en Nederland worden uitgereikt.

Tot slot wordt de opdracht van de Nederlands- Vlaamse Accreditatieorganisatie (NVAO) in beperkte mate uitgebreid.

Tijdens de bespreking verwezen mevrouw Moerman en ikzelf naar een aantal opmerkingen van de Vlaamse Onderwijsraad (Vlor) die betreurt dat de benaming van kandidaat en licentiaat van de oude Vlaamse diploma's niet in dit verdrag kon worden opgenomen. Mevrouw Moerman verwees naar het feit dat de Vlor het ook jammer vindt dat de schakel- en voorbereidingsprogramma's die typisch Vlaams zijn, niet worden afgestemd op het Nederlandse systeem waar men geen schakelprogramma's heeft. Minister Smet heeft beloofd na te gaan of daar iets aan kan gebeuren.

De gelijkshakeling van diploma's is een doelstelling die in het regeerakkoord stond en waarmee iedereen akkoord gaat. Die was ook al aangekondigd in de beleidsbrieven Onderwijs. Het ontwerp werd dan ook eenparig aangenomen met negen stemmen voor.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet. (*Zie Parl.St. VI.Parl. 2012-13, nr. 2178/1*)

– De artikelen 1 en 2 worden zonder opmerkingen aangenomen.

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

■

VERZOEKSCHRIFT over aanpassing van het Reglement inzake de verzoekschriftenprocedure. Verslag namens de Commissie voor Reglement en Samenwerking uitgebracht door mevrouw Mia De Vits

– 2268 (2013-2014) – Nr. 1

Verslag

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is het verslag namens de Commissie voor Reglement en Samenwerking over het verzoekschrift over aanpassing van het Reglement inzake de verzoekschriftenprocedure.

Mevrouw De Vits was aangeduid als verslaggever. Zij is echter verontschuldigd, dus neem ik haar taken over.

Ik verwijz naar het verslag van de commissievergadering van 24 oktober.

De verzoeker vraagt te voorzien in een wijziging van artikel 101, punt 4, van het Reglement van het Vlaams Parlement, namelijk in de mogelijkheid tot doorverwijzing van een verzoekschrift naar het parket. De verzoeker vraagt verder de mogelijkheid voor een commissie om kennis te nemen van een verzoekschrift te schrappen, zodat alle verzoekschriften ten gronde worden behandeld, in welk geval niet moet worden voorzien in een doorverwijzing naar het parket.

Wij hebben daar in de commissie een bespreking aan gewijd. Daarbij werden de volgende elementen naar voren gebracht. Ten eerste, de verzoeker kan zich natuurlijk altijd rechtstreeks tot het parket wenden. Ten tweede, het parlement kan een verzoekschrift, indien

nodig, ook nu al doorverwijzen naar het parket. Ten derde, het parlement is nog altijd autonoom in de manier waarop het omgaat met verzoekschriften.

De Commissie voor Reglement en Samenwerking beslist niet in te gaan op het verzoek tot wijziging van artikel 101, punt 4, van het Reglement van het Vlaams Parlement.

Is het parlement het eens met de conclusies van de commissie? (*Instemming*)

Ik zal de verzoeker hiervan in kennis stellen.

■

ONTWERP VAN DECREET houdende de organisatie van preventieve gezinsondersteuning

– 2131 (2012-2013) – Nrs. 1 tot en met 4

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 1

Zie hier het resultaat:

105 leden hebben aan de stemming deelgenomen;

58 leden hebben ja geantwoord;

38 leden hebben neen geantwoord;

9 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Ik heb een stemafpraak met mevrouw Rombouts.

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Ik heb een stemafpraak met de heer De Wever. (*Rumoer*)

De voorzitter: Ik begrijp het niet goed. Bij andere stemafspraken is er nooit zoveel emotie.

Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Ik heb een stemafpraak met mevrouw Taeldeman.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik heb een stemafpraak met mevrouw De Vits.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Ik heb een afspraak met mevrouw Godderis-T'Jonck.

De voorzitter: Mevrouw Van Steenberge heeft het woord.

Mevrouw Gerda Van Steenberge: Ik heb een stemafpraak met mevrouw Homans.

De voorzitter: De heer Tommelein heeft het woord.

De heer Bart Tommelein: Voorzitter, ik heb respect voor elke stemafpraak die de ene collega geeft aan een andere. Wij hebben met onze fractie twee stemafspraken gemaakt wegens ziekte: mevrouw Taeldeman moest onverwacht naar het ziekenhuis met haar kindje en mevrouw Godderis is ziek. Ik stel vast dat een aantal stemafspraken worden gemaakt met

mensen die andere politieke activiteiten hebben en die niets te maken hebben met ziekte. Ik vind dat dat niet kan. (*Applaus bij Open Vld, het Vlaams Belang en Groen*)

Ik zie dat men, zelfs met stemafspraken voor ziekte, niet aan een meerderheid geraakt. Ik waarschuw de meerderheid dat wij, indien dit zo doorgaat, de komende weken geen stemafspraken meer zullen toelaten. (*Applaus bij Open Vld, het Vlaams Belang en Groen*)

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik sluit me aan bij de woorden van de heer Tommelein. De gemeenteraad in Antwerpen vergadert om 19.30 uur. Goed, er zijn van mijn fractie ook leden die lid zijn van de gemeenteraad in Antwerpen en die daar om 19.30 uur zullen kunnen zijn. Ik stel vast dat de heer Vereeck nu al stemafspraken maakt met de heer De Wever. Hij mag dat doen. Ik roep de verzamelde oppositie op om enkel voor zeer ernstige aangelegenheden stemafspraken te maken en anders niet. Zo niet, komen we er niet. De meerderheid mag er niet meer op rekenen, want dit is voor de zoveelste keer een pure schande. (*Applaus bij het Vlaams Belang en Open Vld*)

De voorzitter: De heer Diependaele heeft het woord.

De heer Matthias Diependaele: Ik kan de opmerking van de oppositie begrijpen, maar ik kan laten weten dat de heer De Wever wel degelijk ziek is. Hij is hier vandaag niet geweest. (*Opmerkingen van mevrouw Marijke Dillen*)

Mevrouw Dillen, daarom heb ik u daarnet gewaarschuwd. U moet voorzichtig zijn met uitspraken over zaken waar u niets van weet. Hij is ook maar een mens die gewoon ziek kan zijn, hoor. (*Rumoer*)

De voorzitter: Dames en heren, mag ik even?

De heer Tommelein heeft het woord.

De heer Bart Tommelein: Ik wil hierover verder geen polemiek voeren, maar het zou zeer jammer zijn als wij bij ernstige situaties, zoals wanneer mensen hun kinderen voor een spoedopname naar het ziekenhuis moeten brengen, in de toekomst zouden moeten weigeren, omdat we vaststellen dat de meerderheid te lichtzinnig omspringt met stemafspraken. Ik wil geen uitspraken doen over persoonlijke situaties, maar het zou zeer onverstandig zijn om er op die manier verder misbruik van te maken. Als ernstige situaties dan ook niet meer zouden kunnen, zou ik dat met pijn in het hart moeten weigeren, want ik heb ook kinderen en ik weet hoe belangrijk dat is. Ik veroordeel niemand, maar als er lichtzinnig mee wordt omgesprongen, komen er problemen, waarbij wij dan als hardvochtig en onmenselijk worden afgeschilderd, en dat is absoluut niet de bedoeling. (*Applaus bij Open Vld en het Vlaams Belang*)

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Voorzitter, wij hebben een heel kleine fractie, en dat betekent dat wij heel zorgvuldig en schaars omspringen met onze stemafspraken. Eerlijk gezegd schaarser dan sommige oppositiepartijen die in het verleden om allerlei redenen stemafspraken hebben aangenomen. Collega's, wat mij betreft, de vraag die wij hebben gekregen vanwege de heer De Wever, was correct. Punt.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Nogmaals, ik wil de woorden van de heer Tommelein steunen. Het moet kunnen bij ernstige zaken als ziekte en dergelijke, over wie het ook gaat. Maar vandaag gaat dat over drie of vier personen, en er zijn negen stemafspraken gemaakt. Als de meerderheid er niet in slaagt om zelfs bij ernstige redenen in de meerderheid te zijn, gaat men er te vlug van uit dat de oppositie stemafspraken maakt. Het zou inderdaad jammer zijn dat ernstige gevallen worden gemengd met mensen die er niet kunnen zijn omdat ze naar een

vergadering moeten of zo. Het zou jammer zijn als dat onderscheid niet meer kan worden gemaakt.

■

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag tussen het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, ondertekend in Brussel op 6 december 2010

– 2155 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 2

Ziehier het resultaat:

107 leden hebben aan de stemming deelgenomen;

107 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

■

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het akkoord tussen de Regering van het Koninkrijk België en de Regering van de Republiek Frankrijk voor de ontwikkeling van de samenwerking en van de wederzijdse administratieve bijstand op het gebied van de sociale zekerheid, ondertekend in Parijs op 17 november 2008

– 2156 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 3

Ziehier het resultaat:

107 leden hebben aan de stemming deelgenomen;

107 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

■

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld en het aanhangsel, opgemaakt in Istanboel op 11 mei 2011 en ondertekend in Straatsburg op 11 september 2012

– 2159 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 4

Het resultaat wat betreft de gemeenschapsaangelegenheden is als volgt:

106 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
106 leden hebben ja geantwoord.

Het resultaat wat betreft de gewestaangelegenheden is als volgt:

101 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
101 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

■

ONTWERP VAN DECREET houdende goedkeuring van het Protocol tot wijziging van het verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Vlaamse Gemeenschap van België inzake de accreditatie van opleidingen binnen het Nederlandse en Vlaamse hoger onderwijs

– 2178 (2012-2013) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 5

Ziehier het resultaat:

106 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
106 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

■

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, ik stel voor om de agenda van de plenaire vergadering woensdag 27 november 2013 aan te vullen met de wijziging van het statuut van het Lid van het Vlaams Parlement. Is het parlement het hiermee eens? (*Instemming*)

Hiermee zijn we aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

We komen opnieuw bijeen op woensdag 27 november 2013 om 14 uur.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 18.56 uur.*

■

BIJLAGEN

Aanwezigheden

Aanwezig

Erik Arckens, Caroline Bastiaens, Robrecht Bothuyne, Boudewijn Bouckaert, Karin Brouwers, Ann Brusseel, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Karlos Callens, Bart Caron, Vera Celis, Patricia Ceysens, Lode Ceysens, Sonja Claes, Griet Coppé, Frank Creyelman, Steve D'Hulster, Piet De Bruyn, Johan Deckmyn, Kathleen Deckx, Philippe De Coene, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Paul Delva, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Jo De Ro, Gwenny De Vroe, Else De Wachter, Patricia De Waele, Filip Dewinter, Matthias Diependaele, Marijke Dillen, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Martine Fournier, Cindy Franssen, Peter Gysbrechts, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Chris Janssens, Patrick Janssens, Ward Kennes, Marino Keulen, Els Kindt, Egbert Lachaert, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Katleen Martens, Marius Meremans, Elisabeth Meuleman, Fientje Moerman, Dirk Peeters, Lydia Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Penris, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Joke Quintens, Peter Reekmans, Els Robeyns, Jan Roegiers, Tinne Rombouts, Björn Rzoska, Ivan Sabbe, Hermes Sanctorum, Johan Sauwens, Katrien Schryvers, Willy Segers, Stefaan Sintobin, Griet Smaers, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Bart Tommelein, Güler Turan, Wilfried Vandaele, Marc Vanden Bussche, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borgh, Marleen Vanderpoorten, Luckas Van Der Taelen, Marc Van de Vijver, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Jurgen Vanlerberghe, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Peter Van Rompuy, Sas van Rouveroj, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Lode Vereeck, Jan Verfaillie, Goedele Vermeiren, Christian Verougstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Ulla Werbrouck, Wim Wienen, Veli Yüksel, Khadija Zamouri.

Afwezig met kennisgeving

Mia De Vits, Liesbeth Homans: ambtsverplichtingen;

Bart De Wever, Danielle Godderis-T'Jonck, Valerie Taeldeman, Linda Vissers: gezondheidsredenen.

■

Individuele stemmingen Vlaamse Volksvertegenwoordigers

Stemming nr.1:

JA-stemmen:

Caroline Bastiaens, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Vera Celis, Lode Ceysens, Sonja Claes, Griet Coppé, Steve D'Hulster, Piet De Bruyn, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Else De Wachter, Kathleen Deckx, Paul Delva, Matthias Diependaele, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Michèle Hostekint, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Els Kindt, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Marius Meremans, Fatma Pehlivan, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Joke Quintens, Els Robeyns, Jan Roegiers, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Kris Van Dijck, Bart Van Malderen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Peter Van Rompuy, Wilfried Vandaele, Jurgen Vanlerberghe, Jan Verfaillie, Goedele Vermeiren, Johan Verstreken

NEEN-stemmen:

Ann Brusseel, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Karlos Callens, Bart Caron, Patricia Ceysens, Frank Creyelman, Marnic De Meulemeester, Annick De Ridder, Jo De Ro, Johan

Deckmyn, Filip Dewinter, Marijke Dillen, Peter Gysbrechts, Pieter Huybrechts, Chris Janssens, Marino Keulen, Egbert Lachaert, Katleen Martens, Fientje Moerman, Dirk Peeters, Lydia Peeters, Jan Penris, Björn Rzoska, Hermes Sanctorum, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Bart Tommelein, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borght, Luckas Van Der Taelen, Wim Van Dijck, Joris Van Hauthem, Dirk Van Mechelen, Sas van Rouveroi, Mercedes Van Volcem, Christian Verougstraete, Wim Wienen

ONTHOUDINGEN:

Erik Arckens, Gwenny De Vroe, Peter Reekmans, Christian Van Eyken, Gerda Van Steenberge, Marc Vanden Bussche, Lode Vereeck, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels

■

Stemming nr.2:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Caroline Bastiaens, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ann Brussee, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Karlos Callens, Bart Caron, Vera Celis, Patricia Ceysens, Lode Ceysens, Sonja Claes, Griet Coppé, Frank Creyelman, Steve D'Hulster, Piet De Bruyn, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Jo De Ro, Gwenny De Vroe, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Kathleen Deckx, Paul Delva, Filip Dewinter, Matthias Diependaele, Marijke Dillen, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Peter Gysbrechts, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Chris Janssens, Patrick Janssens, Ward Kennes, Marino Keulen, Els Kindt, Egbert Lachaert, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Katleen Martens, Marius Meremans, Fientje Moerman, Dirk Peeters, Lydia Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Penris, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Joke Quintens, Peter Reekmans, Els Robeyns, Jan Roegiers, Björn Rzoska, Hermes Sanctorum, Johan Sauwens, Katrien Schryvers, Willy Segers, Stefaan Sintobin, Griet Smaers, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Bart Tommelein, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Peter Van Rompuy, Sas van Rouveroi, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Wilfried Vandaele, Marc Vanden Bussche, Jurgen Vanlerberghe, Lode Vereeck, Jan Verfaillie, Goedele Vermeiren, Christian Verougstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Wim Wienen, Veli Yüksel

■

Stemming nr.3:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Caroline Bastiaens, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ann Brussee, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Karlos Callens, Bart Caron, Vera Celis, Patricia Ceysens, Lode Ceysens, Sonja Claes, Griet Coppé, Frank Creyelman, Steve D'Hulster, Piet De Bruyn, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Jo De Ro, Gwenny De Vroe, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Kathleen Deckx, Paul Delva, Filip Dewinter, Matthias Diependaele, Marijke Dillen, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Peter Gysbrechts, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Chris Janssens, Patrick Janssens, Ward Kennes, Marino Keulen, Els Kindt, Egbert Lachaert, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Katleen Martens, Marius Meremans, Fientje Moerman, Dirk Peeters, Lydia Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Penris, Jan

Peumans, Sabine Poleyn, Joke Quintens, Peter Reekmans, Els Robeyns, Jan Roegiers, Björn Rzoska, Hermes Sanctorum, Johan Sauwens, Katrien Schryvers, Willy Segers, Stefaan Sintobin, Griet Smaers, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Bart Tommelein, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Peter Van Rompuy, Sas van Rouveroj, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Wilfried Vandaele, Marc Vanden Bussche, Jurgen Vanlerberghe, Lode Vereeck, Jan Verfaillie, Goedele Vermeiren, Christian Verougstraete, Johan Verstrecken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Wim Wienen, Veli Yüksel

■

Stemming nr.4:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Caroline Bastiaens, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ann Brusseeel, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Karlos Callens, Bart Caron, Vera Celis, Patricia Ceysens, Lode Ceysens, Sonja Claes, Griet Coppé, Steve D'Hulster, Piet De Bruyn, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Jo De Ro, Gwenny De Vroe, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Kathleen Deckx, Paul Delva, Filip Dewinter, Matthias Diependaele, Marijke Dillen, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Peter Gysbrechts, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Chris Janssens, Patrick Janssens, Ward Kennes, Marino Keulen, Els Kindt, Egbert Lachaert, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Katleen Martens, Marius Meremans, Fientje Moerman, Dirk Peeters, Lydia Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Penris, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Joke Quintens, Peter Reekmans, Els Robeyns, Jan Roegiers, Björn Rzoska, Hermes Sanctorum, Johan Sauwens, Katrien Schryvers, Willy Segers, Stefaan Sintobin, Griet Smaers, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Bart Tommelein, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Peter Van Rompuy, Sas van Rouveroj, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Wilfried Vandaele, Marc Vanden Bussche, Jurgen Vanlerberghe, Lode Vereeck, Jan Verfaillie, Goedele Vermeiren, Christian Verougstraete, Johan Verstrecken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Wim Wienen, Veli Yüksel

■

Stemming nr.5:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Caroline Bastiaens, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ann Brusseeel, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Karlos Callens, Bart Caron, Vera Celis, Patricia Ceysens, Lode Ceysens, Sonja Claes, Griet Coppé, Frank Creyelman, Steve D'Hulster, Piet De Bruyn, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Jo De Ro, Gwenny De Vroe, Else De Wachter, Johan Deckmyn, Kathleen Deckx, Paul Delva, Filip Dewinter, Matthias Diependaele, Marijke Dillen, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Peter Gysbrechts, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Chris Janssens, Patrick Janssens, Ward Kennes, Marino Keulen, Els Kindt, Egbert Lachaert, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Marius Meremans, Fientje Moerman, Dirk Peeters, Lydia Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Penris, Jan Peumans, Sabine

Poleyn, Joke Quintens, Peter Reekmans, Els Robeyns, Jan Roegiers, Björn Rzoska, Hermes Sanctorum, Johan Sauwens, Katrien Schryvers, Willy Segers, Stefaan Sintobin, Griet Smaers, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Bart Tommelein, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borght, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Wim Van Dijck, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Peter Van Rompuy, Sas van Rouveroij, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Wilfried Vandaele, Marc Vanden Bussche, Jurgén Vanlerberghe, Lode Vereeck, Jan Verfaillie, Goedele Vermeiren, Christian Verougstraete, Johan Verstreken, Jurgén Verstrepen, Mieke Vogels, Wim Wienen, Veli Yüksel

■